08 2011

Kasr-ı Arifan®

Kasr-ı Hinduvân'dan Kasr-ı Ârifân'a...

Asrın Müceddidi Mahmud Efendi Hazretleri'nin riyâsetinde dünyanın muhtelif yerlerinden gelen en büyük âlimlerin katılımıyla gerçekleşen muhâzara (sempozyum)dan çıkan nihâî karar:

Sayfa 4

"MÜSLÜMAN OLMAYAN CENNETE GİREMEZ. İSLAM DIŞI BÜTÜN DİNLERDEN VE ÂYİNLERİNDEN UZAKLAŞMAYAN DA MÜSLÜMAN OLAMAZ!"

34 NASILSINIZ HAYRETTİN BEY?..
Ali EREN

40 ORUÇ TUTMAK SADECE AÇ ve SUSUZ KALMAK MIDIR?
Mustafa ÖZŞİMŞEKLER

Kasr-ı Ârifan Dergisi - Yıl: 4 Sayı:47 / Ağustos 2011 Fiyat: 7,-TL (KDV Dahil) ISSN: 1307-7902
www.arifandergisi.com - www.arifan-e-dergi.com

Rabbimize sonsuz hamd-ü senâlar olsun ki, on bir ayın sultanı olan Ramazanı Şerif ayına ulaştık. Mevlâ Teâlâ bu mübarek ayın gecesini ve gündüzünü en güzel şekilde ihya etmeye cümlemizi muvaffak eylesin. Şimdiden tutacağımız oruçları, kılacağımız teravihleri, okuyacağımız mukabeleleri me'al-küsür dergâhı izzetinde kabul buyursun.

Ramazan ayını on bir ayın sultanı yapan ve diğer aylara üstün kılan, bu ayda Kur'an-ı Kerim'in nazil olmasıdır. Mevlâ Teâlâ, Kadir Gecesinin ismini zikrettiği gibi, Ramazan ayının ismini de Kur'an-ı Kerim'de zikretmiş ve onu methetmiştir.

Ramazan ayı bu ümmetin ayıdır. Fazileti büyük, kazancı çoktur. Nitekim Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem):

"Eğer kullar Ramazan ayında neler olduğunu bilseydiler, elbette ümmetim bütün senenin Ramazan olmasını isterlerdi." buyurmuştur.

Allah dostları bu aydaki mânevî kazancın büyüklüğünü idrak ettikleri için, altı ay önceden duâ etmeye başlarmışlar "Ya Rabbi bizi Ramazan ayına ulaştır" diye...

Ramazan ayı gerçekten de büyük bir mânevî ticaret mevsimidir. İbrahim Nehâî (Rahimehüllah) buyuruyor ki: "Ramazan-ı Şerifteki bir oruç bin oruçtan, bir tesbih, Ramazanı Şerif dışındaki bin tesbihten, bir rekat, diğer aylardaki bin rekattan üstündür."

Ramazan ayı safa ayıdır. Sabredenlerin ayıdır. Kazanç ayıdır. Gece teravih namazlarıyla, gündüz oruç ve mukabelelerle, verilen fitre ve zekâtlarla Mevlâ Teâlâ'nın birçok emrinin tatbik edildiği mübarek bir aydır.

Ramazan ayı rahmet ve mağfiret ayıdır!

Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem):

"**Bu ayın başı rahmet, ortası mağfiret, sonu da Cehennemden kurtuluştur"** buyurdu. Rabbim bizleri, bu ayın başındaki rahmetten ve ortasındaki mağfiretten istifade edip, sonunda da Cehennemden kurtulanlardan eylesin.

Bu ayda rahmete vesile olacak o kadar çok sebep var ki: Hadîsi şeriflerde beyan olunduğu üzere; sadece oruç tutmak, sadece teravih kılmak veya bu aydaki "bin aydan hayırlı" olan Kadir Gecesini ihya etmek bile, başlı başına rahmet ve mağfirete vesiledir. Hatta Ramazan ayının gelmesine sevinmek bile Cehennemden kurtulma sebebidir. Nitekim Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem):

"Her kim Ramazan ayının gelmesine sevinirse, Allah onun cesedine Cehennem ateşini haram kılar." buyurmuştur. Yani bu ayın rahmet ve mağfiretinden mahrum olmak için ya kâfir olmak lazım, ya da isyanda son derece inatçı olmak lazım. Yoksa biraz gayret eden her mü'min Allahın izniyle mahrum kalmayacaktır.

Bu ayda Cennet kapıları ardına kadar açılır, Cehennem kapıları sımsıkı kapanır ve bizi Allah'ın rahmetinden mahrum etmek için mesai yapan azgın şeytanlar da zincire vurulur. Bizim iki düşmanımız var. Biri dışımızdaki düşman, şeytan... Diğeri de içimizdeki düşman, nefis... Bu ayda şeytanlar zincirlenip, bağlandı ve hapsedildi. Nefsi de, oruçla biz bağlıyoruz.

Böylece bizi Cennet yolundan saptırmak isteyen iki düşman da devre dışı kalıyor. Bunu fırsat bilip aşk ve şevkle ibâdetlerimizi yapalım. Rabbimizin affına ve mağfiretine mazhar olup, Cehennemden kurtulanlardan olalım inşallah.

Şu hadîsi şerifi de hatırlatayım: **"Cuma günü sâlim olursa** (günahsız huzuru kalple geçerse) **bütün hafta sâlim olur. Ramazan ayı sâlim olursa bütün sene sâlim olur."**

Tüm senemizin kalp huzuru içinde geçmesi, Ramazan ayını huzurlu geçirmeye bağlıdır. Onun için bu ayda kavgadan, polemikten uzak duralım. Her şeye rağmen yine de bir problem çıkarsa, cedelleşmeyip "bu mevzuyu bayramdan sonra hallederiz" diye geçiştirelim.

Bu ay vesilesi ile ümmete ilâhî ihsanlar yağar. Rahmân ve Rahîm sıfatlarının tecellisi, tüm âlemi ve gönülleri doldurur. İşte bu nur ayı, kalplerimizi cilalamak ve ebediyete hazırlanmak için bulunmaz bir fırsattır. Rabbim bu fırsatları değerlendirip Ramazanı Şerifin feyzine, bereketine cümlemizi nâil, af ve mağfiretine mazhar eylesin.

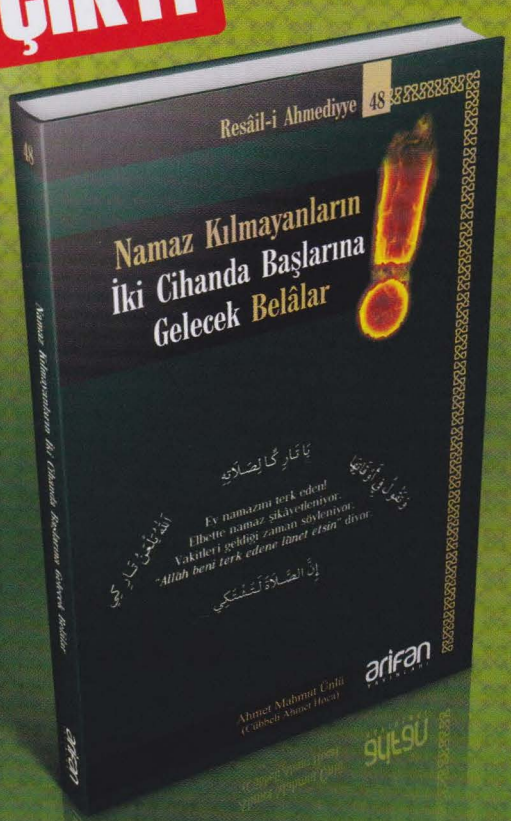
Şimdiden hepinizin Kadir Geceniz ve Ramazan Bayramınız mübarek olsun.

Mustafa Özşimşekler
mustafaozsimsekler@arifandergisi.com

YENİ

NAMAZ KILMAYANLARIN İKİ CİHANDA BAŞLARINA GELECEK BELÂLAR

ÇIKTI

Ahmet Mahmut ÜNLÜ
(Cübbeli Ahmet Hoca)

arifan YAYINLARI

Sipariş Hattı
444 18 10

04

AHMET MAHMUT ÜNLÜ
"ALLÂH KATINDA TEK DİN İSLAM'DIR" KAVL-İ ŞERÎFİNİN IŞIĞINDA İLMÎ BİR OTURUM

24
KASR-I ARİFAN HABER
İMÂM-I RABBÂNÎ HAZRETLERİ'NİN TORUNLARI İSTANBUL'DA CÜBBELİ AHMET HOCA İLE BİR ARAYA GELDİLER

26

KEMAL ARKUN
MUHTEŞEM YÜZYIL NASILDI?

30
MEHMET TALÛ
ORUCU BOZAN VE BOZMAYAN ŞEYLER

34

ALİ EREN
NASILSINIZ HAYRETTİN BEY?..

AĞUSTOS 2011
Yıl 4 Sayı 47
ISSN: 1307-7902
Arifan Yayın Film Adına
İmtiyaz Sahibi
Beyzade Prod.
Genel Yayın Yönetmeni
Mustafa ÖZŞİMŞEKLER
Genel Koordinatör
Fatih ARAZ

40

MUSTAFA ÖZŞİMŞEKLER
ORUÇ TUTMAK SADECE AÇ ve SUSUZ KALMAK MIDIR?

44

ADEM ŞENER
HÜSN-Ü HÂTİME

48

SALİH MEMİŞOĞLU
RUKYE NAZAR BONCUĞU VE MUSKA

52

CÜBBELİ AHMET HOCA
FIKHİ SUALLERİNİZE CEVAPLAR

54 **AHMET MAHMUT ÜNLÜ** DUALAR VE ZİKİRLER

www.arifan-e-dergi.com

Elektronik dergi dönemi başladı. Arifan dergisi daha baskıya girmeden görün.
Şifrenizi öğrenmek için: **444 18 10** veya edergi@arifandergisi.com
Bu hizmet sadece Arifan Dergisi abonelerine özeldir.

DİKKAT! HESAP NUMARALARIMIZ DEĞİŞMİŞTİR

LÜTFEN ÖDEMELERİNİZDE ABONE İSMİNİ BELİRTMEYİ UNUTMAYINIZ!

Görsel Tasarım
Yasin İNCE

Temsilci İrtibat
0212 521 93 92

Abone Dağıtım
Beyzade Yayınları
Tel: 444 18 10

Adres
Arifan Yayınları
Defterdar Mah. Meşatlık Sk. No: 8
(Halk Ekmek Fabrikası Yanı) Eyüp/İST.
Tel: 0212 521 93 92
Faks: 0212 534 43 75

www.arifandergisi.com
bilgi@arifandergisi.com
şikayet: sikayet@arifandergisi.com

Yayın Türü
Yerel, Süreli, Aylık

Basım Yeri
7 Renk Matbaa

*Dergimizde yayınlanan yazıların, reklamların sorumluluğu yazarına ve reklam sahibine aittir.

Yurtiçi Abonelik Bedeli (Yıllık)
72,- TL

Yurt Dişi Abonelik Bedeli (Yıllık)
72,- Euro

Abonelik İçin Banka Hesap Noları

Beyzade Prodüksiyon adına
Bank Asya (Fatih Şb. Şube kodu: 22)
TL IBAN: TR32 0020 8000 2202 8166 1000 01
EUR IBAN: TR75 0020 8000 2202 8166 1000 03
USD IBAN: TR05 0020 8000 2202 8166 1000 02

Posta Çeki
Bütün PTT şubelerinden **640 14 25** Nolu Posta çeki hesabına abonelik ücretlerinizi yatırabilirsiniz

"ALLÂH KATINDA TEK DİN İSLAM'DIR" KAVL-İ ŞERÎFİNİN IŞIĞINDA İLMÎ BİR OTURUM

«اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى سَيِّدِ الْمُرْسَلِينَ وَعَلَى أٰلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.»

Hasan Erbay Hoca Efendi:

Muhterem misafirlerimiz! Şimdi açılış konuşmasını yapmak üzere uluslararası İslâmî-ilmî insanlığa hizmet konferansının başkanı, aynı zamanda uluslararası İslâmî ve ilmî **Muhammed Kâsım en-Nânûtevî** ödülünün genel sekreteri muhterem **Allâme Muhammed Avvâme Hazretleri**'nin oğlu **Muhiddîn Avvâme Hocamız**'ı kürsüye davet ediyoruz. Buyursunlar efendim.

Muhiddîn Avvâme Hoca Efendi: (Tercüme: Şefik Kocaman Hoca Efendi)

Âlimleri kendisini bilmekle şereflendiren **Allâh-u Te'âlâ**'ya hamdolsun. Onları muhabbeti ve haşyetiyle seçkin kılan **Allâh-u Te'âlâ**'ya hamdolsun. **Allâh-u Te'âlâ** Kur'ân-ı Kerîm'de:

﴿إِنَّمَا يَخْشَى اللَّهَ مِنْ عِبَادِهِ الْعُلَمَاءُ﴾

"Allâh'tan ancak âlim kulları korkar" *(Fâtır Sûresi:28'den)* buyurmuştur.

Salât-ü selam ilk kâmil mürşid olan **Rasûlüllâh Efendimiz** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* üzerine olsun.

İlmin bütün toplumlar katında bilinen bir şerefi ve bir yüceliği vardır. Bu şeref **Âdem** *(Aleyhisselâm)*dan başlar ve **Rasûlüllâh Efendimiz** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*e kadar böylece gelir ki, **Allâh-u Te'âlâ**, **Âdem** *(Aleyhisselâm)*a bütün isimleri öğretip onları meleklere arz etmekle **Âdem** *(Aleyhisselâm)*ı bütün meleklerden üstün kılmış ve böylece ilmin önemine dikkat çekmiştir.

Rasûlüllâh Efendimiz *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*e de Kur'ân'ın ilk âyeti olarak 'Alak Sûresi'nin:

﴿اِقْرَأْ بِسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ﴾

Muhiddîn Avvâme Hoca Efendi

"Yaratan Rabbinin adıyla oku!" *('Alak Sûresi:1)* âyet-i kerîmesini indirerek ilmin ve okumanın kıymetine dikkat çekmiştir. **Allâh-u Te'âlâ** ilim ehlinin şânını yüceltmiş, onları fazîletli ve şerefli kılmıştır.

Buna delil olarak **Allâh-u Te'âlâ** Kur'ân-ı Kerîm'de Kendi birliğine ve yüceliğine şehâdette bulunurken:

﴿شَهِدَ اللهُ أَنَّهُ لَا إِلٰهَ إِلَّا هُوَ وَالْمَلَائِكَةُ وَأُولُو الْعِلْمِ قَائِمًا بِالْقِسْطِ لَا إِلٰهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ﴾

"Allâh, şüphesiz Kendisinden başka adâleti (icrâ ve) **ikame etmekte olan hiçbir ilâh bulunmadığı gerçeğine şâhitlikte bulunmuştur.**

(O'nun büyük kudretini gören) **melekler ve ilim sahipleri** (olan peygamberler ve âlimler) **de** (aynı şâhitliği ikrar etmiştir)**. O Azîz ve Hakîm olan Zât'tan başka hiçbir ilâh yoktur!"** *(Ali 'Imrân Sûresi:18)* buyurarak önce Kendi ismini zikretmiş, ondan sonra meleklerini, ondan sonra da ilim sahiplerini zikretmiştir.

Bu o kadar büyük bir şehâdettir ki kâinatta **Allâh**'ın varlığına, birliğine ve yüceliğine şehâdetten daha büyük şâhitlik yoktur. Böyle büyük bir şehâdete kim şehâdette bulunur? Elbette mahlûkātın en şereflileri ki onlar da **Allâh-u Te'âlâ**'nın Kendi isminin yanında zikrettiği melekler ve âlimlerdir.

İmâm-ı Âzam Efendimiz de: "Eğer âlimler **Allâh**'ın dostları değilse yeryüzünde **Allâh** dostu yoktur" buyurarak âlimlerin **Allâh** katındaki rütbesine işaret etmiştir. Âlimler nasıl **Allâh** dostu olmasınlar ki?! Onlar nasıl **Allâh**'ın seçtiği kullar olmasınlar ki?! **Allâh-u Te'âlâ** mahlûkātın en şereflileri olan meleklerden başlayarak, en basit olan varlıklara kadar her şeyi âlimler için istiğfar etmekle meşgul kılmıştır.

Rasûlüllâh *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* bu hususta:

«إِنَّ اللهَ وَمَلَائِكَتَهُ وَأَهْلَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرَضِينَ حَتَّى النَّمْلَةَ فِي جُحْرِهَا وَحَتَّى الْحُوتَ لَيُصَلُّونَ عَلَى مُعَلِّمِ النَّاسِ الْخَيْرَ.»

"Muhakkak ki Allâh-u Te'âlâ, O'nun melekleri, göklerde ve yerlerde bulunanlar, hattâ yuvasındaki karıncalar ve balıklar bile insanlara hayır öğretenlere salât ediyorlar" buyurmuştur. *(Tirmizî, İlim:19, no:2685, 5/50)*

Yine **Rasûlüllâh Efendimiz** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* başka bir hadîs-i şerifte:

«إِنَّ الْعَالِمَ لَيَسْتَغْفِرُ لَهُ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ حَتَّى الْحِيتَانُ فِي الْمَاءِ.»

"Muhakkak ki yerde ve gökte kim varsa hepsi, hattâ denizdeki balıklar bile âlim için istiğfar etmektedirler" *(Tirmizî, İlim:19, no:2682, 5/48)* buyurmuştur.

Şefik Kocaman Hoca Efendi Terceme Yaparken

Bu gerçekten ne kadar yüce bir makam ve ne kadar yüce bir menzildir ki âlim kendisiyle meşguldür, bütün mahlûkat da onun için istiğfarla meşguldür. İlim sahipleri ümmete doğru yolu gösteren rehberlerdir. Bu ümmetin ziynetleri ve süsleridirler. Bu ümmetin dînini muhafaza eden kimselerdirler. İlmin devamı ilim ehlinin devamıyladır. Onlar gittiği zaman insanlar hayrete düşer, yolunu şaşırırlar. **Rasûlüllâh Efendimiz** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in buyurduğu gibi:

«فَإِذَا انْطَمَسَتِ النُّجُومُ أَوْ شَكَ أَنْ تَضِلَّ الْهُدَاةُ.»

"Yıldızlar kaybolursa rehberlerin sapıtması yakın demektir." *(Ahmed ibni Hanbel, el-Müsned, no:12621, 3/157)*

Evet ikinci bir mertebe olarak da **Rasûlüllâh Efendimiz** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* ilim sahiplerine ikram etmiş ve âlimleri peygamber vârisleri olarak ilan etmek üzere:

«إِنَّ الْعُلَمَاءَ وَرَثَةُ الْأَنْبِيَاءِ.»

"Muhakkak ki âlimler peygamberlerin vârisleridir" *(Tirmizî, İlim:19, no:2682, 5/48)* buyurmuştur. Mâlumdur ki peygamberliğin üstünde bir rütbe yoktur. Dolayısıyla peygamber vârisi olmaktan daha şerefli bir rütbe de olamaz.

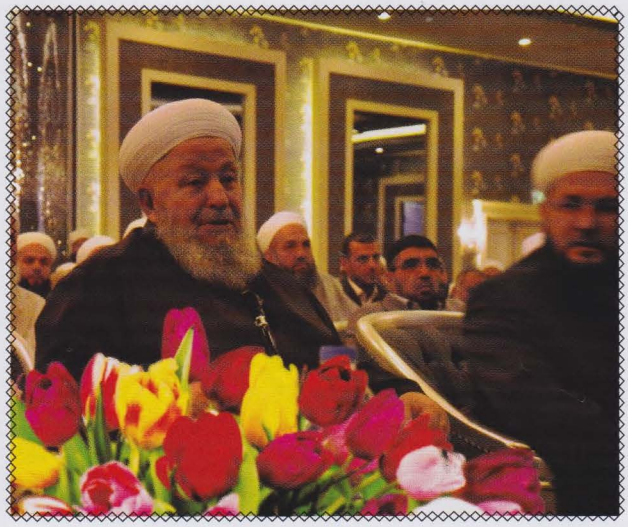
Allâme İbni Kayyım bir kitap yazmış ve adını ***"E'lâmü'l-müvakkı'în an Rabbi'l-âlemîn"*** koymuştur. Burada şöyle bir işaret vardır ki, bu gerçekten önemlidir; "Müvakkı' imza atan demektir. Âlimler kimin adına imza atıyorlar? Âlemlerin **Rabb**i adına! Burada düşünmek lâzım. Bir müftî fetvâ verirken imza atıyor ya sonuna, o imza ne imzasıdır? **Allâh** adına hilâfet makāmının imzasıdır. Fetvâyı veren kimdir? **Allâh-u Te'âlâ**'dır. Dolayısıyla fetvâ veren âlimler de **Allâh** adına imza atmaktadırlar.

Bu gerçekten çok yüce bir makam ve şereftir. Bütün kâinatın **Rabb**i adına halîfe olarak imza atmak! Ancak burada şöyle bir şart vardır ki o da niyetin iyi olmasıdır. Her şey niyetlere bağlıdır. **Allâh-u Te'âlâ** nasip ederse bundan sonra bu oturumlar devam edecektir inşâallâh. **Allâh-u Te'âlâ** arkasını kesmez inşâallâh.

Bugün buradaki oturum:

﴿إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللهِ الْإِسْلَامُ﴾

"Allâh katında tek din ancak İslâm'dır"

(Âli 'Imrân Sûresi:18'den) âyet-i kerîmesinin ışığında, onun manalarını izah etmeye çalışan ilmî bir oturum olacaktır. Böyle ilmî oturumlar "Celse-i ilmiye" diye tabir olunur, inşâallâh biz de bundan sonra böyle tabir ederiz. Biz lügatımızı muhafaza etmek durumundayız. Şimdi kendi lügatında bulunmayan kelimelerle konuşmak moda oldu, bir kelime bizim lisânımızda olmayacak, bunu kullanmak da millet için övünç kaynağı olacak! Bu ne garip iştir. Ne yazık ki garip kelimeler kullanılıyor ama bize aslımıza dönmek yakışır.

Bu sıkıntılı, karanlık ve fitnelerle dolu zamanda böyle ilmî oturumların yapılması lâzımdır. Bu gerçekten çok önemlidir. Şimdi inşâallâh bu oturumlarda çok farklı mevzûlara değinilecektir. Şu anda en önemli olanlarına dikkat çekilmektedir. Birincisi nedir? Herkese lâzım olan en büyük mesele **Allâh**'ın kitâbına ve **Rasûlüllâh Efendimiz** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in sünneti seniyyesine dönmektir. Sözlerimiz bu iki hususta olacaktır.

Seyri sülûkumuz, bütün hayatımız, yaşantımız, bütün hükümlerimiz, bütün devletlerin de, bütün halkların da, cemaatlerin de, fert fert her insanın da yapması gereken şey **Allâh**'ın kitâbına ve **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in sünnetine dönmektir. Bu ümmetin izzeti ve şerefi bu iki şeye dönmektedir. Eski o parlak medeniyetimize dönmek yeniden Kitâb'a ve Sünnet'e yönelmektedir. Kitab ve Sünnet bize bir şey emrederse hemen yapmak durumundayız. Bizi bir şeyden nehyederse, yasaklarsa derhal ondan kaçınmalıyız. Bizim kanûnumuz, düstûrumuz, yolumuz, menhecimiz **Allâh**'ın Kitâb'ı ve **Rasûlüllâh Efendimiz** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in yoludur. Birinci tenbih budur. Kitâb'a ve Sünnet'e dönmektir.

Bundan sonra en önemli olan mevzû nedir? Kitâb'ı ve Sünnet'i çok ince meselelerine kadar iyice bilen âlimlerin yetişmesidir. Çok kudretli âlimlere ihtiyaç vardır ki, şu an İslam üzerinde fitneler inşâ eden batının hîlelerini savuşturabilsinler. Bildiğiniz üzere Müslüman olmadığı halde şark ilimlerini araştıran müsteşrik dediğimiz bazı şahsiyetler İslâmî ilimleri araştırıyorlar, hattâ birçok âlimden daha iyi biliyorlar, bunun sebebi nedir? İslâm'da bir fitne çıkarabilmek ve İnsanları İslam'dan uzaklaştırabilmektir.

Çok derin âlimlere ihtiyacımız var ki bunların karşısında durabilsinler, onların bu bâtıl binâlarını yıkabilsinler ve tutuşturdukları ateşi söndürebilsinler. Şu da bilinmelidir ki, bâtılın binâsı da yoktur, ateşi de yoktur. Fakat onlarda olan nedir? Çok gizli ve vazgeçilmez bir haset, kin, buğuz ve nefrettir.

Onlar şunu çok iyi biliyorlar ki, kendileri son derece noksandırlar. İslam'dan son derece geridirler. Meşhur bir müsteşrik bir kitap yazmış ve Avrupa'daki İslâm'la alâkalı mevzuları beyân ederken kendi rezilliklerini, kendi noksanlıklarını itiraf babında şunu söylemiş: "Biz mutlaka İslâm'ın şeklini karıştırmalı, insanları bu hususta şüpheye sevk etmeliyiz, tâ ki Avrupalılar kendi bâtıl dinleri yerine onu tercih etmesinler ve geri kaldıklarını anlayamasınlar."

Evet! Batı hakta, güzellikte, her şeyde geri kalmıştır. İşte bu geri kalmışlıklarını ve ahlâkî çöküntülerini anlamamaları için İslâm'ı da onlara karışık gösterme gayreti içindedirler.

Evet! İslam ehli gerçekten büyük bir medeniyet sahibidir. Buna tarih şâhittir ki İslâm'ın gelişinden sonra Müslümanların kurdukları medeniyetin bir benzeri tarih boyunca kurulmamıştır. İnsanlık nâmına yükseklik İslâm'dadır, başka bir şeyde değildir. Ancak bu medeniyet Kur'ân-ı Kerîm'e uyduğumuz ve **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in sünnetine sımsıkı sarıldığımız sürece var olacaktır.

Muhteremler! Şimdi yine aynı mevzûya dönüyorum, biz gerçekten bu devirde ilimde râsih yani kökleşmiş derin âlimler yetiştirmeliyiz ki bunlar İslâm'ı insanlara karışık göstermeye çalışanların karşısında durabilsinler, İslâm'a saldıranlar karşısında İslâm'ı koruyabilsinler. Bu âlimler hem köklü tarihimizden gelen bütün kültürü cem etmeliler, hem de günümüzün karışıklıklarından haberdar olmalılar. Hem doğuyu, hem batıyı, hem İslâm'ı, hem de İslâm'ın düşmanlarının yolunu iyi bilmelidirler ki kâfirler nereden girerler, nereden çıkarlar, nasıl yalan söylerler, nasıl karıştırırlar bunu anlayabilsinler ve bunun karşısında yoldan çıkmadan hakkı koruyabilsinler.

Efendilerim, büyüklerim! Bizim gerçekten geleceğimizi temin eden nesiller yetiştirmeye ihtiyacımız vardır. Ümmeti Kur'ân ile sevk ve idâre edecek bir nesil yetiştirmeliyiz. Bugünkü gençleri İslam ile terbiye edelim ki yarının büyükleri olabilsinler. Bizim gerçekten bu ümmeti yönetecek önderlere ihtiyacımız vardır. Bizim bu önderlere uyup, mâmur olacak halklara ihtiyacımız vardır. İnsanları hakka çağıracak âlimlere, insanlara hakkı anlatan davetçilere ihtiyacımız vardır. Çok iyi bilen ve her meseleyi iyice tetkik edip hiçbir mevzûda âciz kalmayan ulemâya ihtiyacımız vardır.

Biz yazılacak hikmete ve yazacak ellere ne kadar da muhtâcız. Dolayısıyla noksanlıkları örtmeli ve işi yarına bırakmadan hemen kolları sıvamalıyız. Bu mübârek İslam beldelerinin de buna ihtiyacı vardır. İnşâallâh bu ilmî oturumlar devam eder de insanlar bunlardan pay sahibi olurlar ve inşâallâh bizler de bu ilimde kökleşmiş âlimleri yetiştirebiliriz.

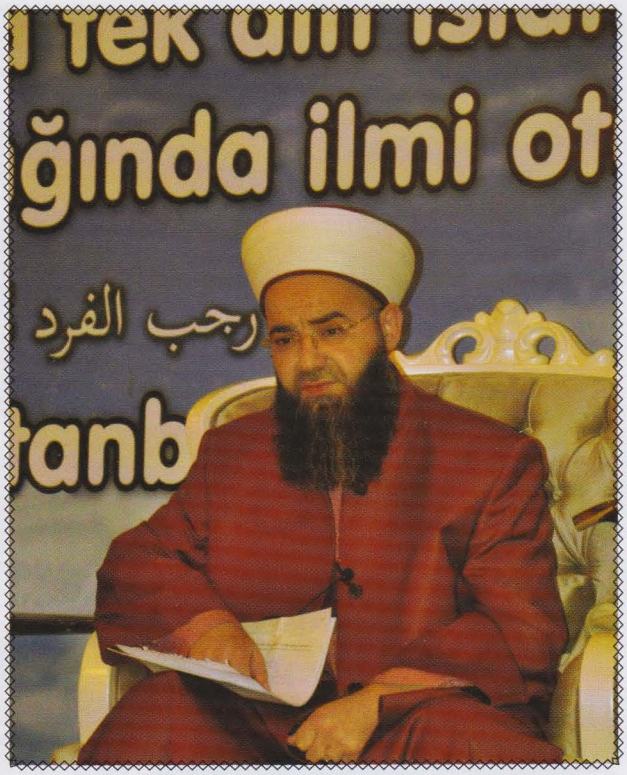
Allâh-u Te'âlâ doğusuyla batısıyla, şarkıyla garbıyla yani bütün ümmeti böyle yerlerde cem etsin ki, onlar birbirlerine baksınlar, birbirlerini tanısınlar, fikirleri birbiriyle buluşsun ve bu ümmete yol gösteren insanlar vücûda gelsin. Son söz olarak beş-altı ay evvel yine böyle büyük bir merâsim düzenlemiş, şimdi de bu merâsimi tertip etmiş bulunan Marifet Dernekler Cemiyeti'ne çok teşekkür ediyorum, hepinizi **Allâh**'a emânet ediyorum.

Cübbeli Ahmet Hoca Efendi:

Kıymetli hocalarımıza bazı sualler tevcih edeceğiz. Bu âlimlerin bilgisinden istifade etmek üzere kendilerine sual yönelteceğiz, **Allâh-u Te'âlâ** onların verecekleri cevaplardan cümlemizi istifâde edenlerden eylesin, hakkın meydana çıkmasına vesîle eylesin, bâtılın sönmesine vâsıta eylesin. Âmîn! Kıymetli Üstad **Allâme Abdurrahmân Habîb Hocamız**!

Bakara Sûresi'nin 62. âyet-i kerîmesinden yola çıkan bâtıl fikir sahipleri yaklaşık yüz sene önce bir fâsit fikir ortaya attılar, bazı diyalogçular da onlara uydular. Bunlar:

﴿إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَالَّذِينَ هَادُوا وَالنَّصَارَىٰ وَالصَّابِئِينَ مَنْ آمَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَعَمِلَ صَالِحًا فَلَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ﴾

"Şüphesiz o kimseler ki iman etmiştirler, bir de o kimseler ki Yahudi olmuşturlar, ayrıca Hristiyanlar ve Sâbiîler; her kim Allâh'a ve o son güne inanmış, sâlih bir amel de işlemişse; onlar için Rableri nezdinde ecirleri vardır. Onlar üzerine hiçbir korku yoktur ve ancak onlar mahzun olmayacaklardır" âyet-i kerîmesinden yola çıkarak: "Bu âyet Yahudi ve Hristiyanları da içine almaktadır. Onlar da mümin sayılır. **Allâh**'a ve âhirete iman yeterlidir ve kendi dinlerini bırakıp Müslüman olmaları gerekmez. Müslüman olmadan da kurtulacaklar ve cennete girecekler" diyorlar.

Biz de (büyük âlim Abdurrahmân Habîb Hazretleri'ne): "Bu adamlar böyle delil çıkarıyorlar ve bu âyet-i kerîmeyi yanlış tefsir ediyorlar. Bu âyet-i kerîmenin doğru tefsiri nedir?" diye bir sual tevcih ettik (yönelttik). Buyurun Efendim!

Allâme **Abdurrahmân Habîb Hazretleri**:

Bize hidayet yollarını izah eden, açıklayan **Allâh**'a hamd-ü senâlar olsun. Bizim gözlerimizden perdeleri kaldıran **Allâh**'a hamd-ü senâlar olsun, bütün âlemleri müjdeleyici ve korkutucu, **Allâh**'a çağırıcı ve âlemleri aydınlatan bir kandil olarak gönderilen **Efendimiz** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*e ve **Allâh**'ın kitâbını açıklamakta ve her şeylerini bu dîne sarfetmekte herkesten önde olan sahâbe-i kirâma, onların yoluna tâbi olan tâbi'îne ve sonra gelenlere salât-ü selâm olsun.

Efendimiz *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* bizlere bembeyaz tertemiz bir din getirmiştir. Helak olan kimseler onun getirdiğini ve **Allâh**'ın kitâbını anlamayan kimselerdir. Kur'ân'ı anlamayanlar, onu kendi hevâlarına göre tefsir ve tevil etmeye çalışanlar gerçekten helak olmuş kimselerdir. Kurtuluşa erenler de Kur'ân-ı Kerîm'de: **"İlimde derinleşmiş âlimler"** olarak tâbir edilen kimselerdir ki, onlar kitabın gizlisini, açığını her şeyini bütün ahkâmıyla bilen kimselerdir.

Kur'ân-ı Kerîm'de:

﴿وَمَا يَعْلَمُ تَأْوِيلَهُ إِلَّا اللهُ وَالرَّاسِخُونَ فِي الْعِلْمِ يَقُولُونَ آمَنَّا بِهِ كُلٌّ مِنْ عِنْدِ رَبِّنَا﴾

"Hâlbuki onun (müteşâbih âyetlerin) **te'vîlini Allâh'tan başkası bilemez! İlimde râsih olanlar ise: 'Biz ona iman ettik, hepsi Rabbimiz nezdindendir' derler"** *(Âli 'Imrân Sûresi:7'den)* buyrulmaktadır.

Burada iki türlü okuyuş vardır; birisi «إِلَّا اللهُ» da durmaktadır ki bunun manası "Kur'ân'ın tevilini ancak **Allâh** bilir" demektir. Râsih ulemâ ise: "Bunların hepsi **Allâh** katındandır, biz onlara iman ettik" derler. Fakat bir başka kıraatta (okuma şeklinde) «إِلَّا اللهُ وَالرَّاسِخُونَ» diye geçiş yapar ki bunda: "Kur'ân'ın tevilini (dérin manalarını) **Allâh-u Te'âlâ** bilir, bir de ulemâ-i râsihûn (ilimde kökleşmiş âlimler) bilir" manası vardır. Demek ki âlim geçinen herkes Kur'ân-ı Kerîm'i tefsir edemez.

Kur'ân'ı Herkes Tefsir Edemez

İmâm-ı Süyûtî *(Rahimehullâh)*: "Sarf, nahv, belağat gibi Arapça'nın kaidelerini, tefsir, fıkıh, hadis, akaid ve Kur'ân'dan, sünnetten, sahâbeden, tâbi'înden naklolan yirmi dört ilmi bilmeyen kimsenin Kur'ân hakkında konuşması caiz değildir" diyor.

Şimdi gelelim âyet-i kerîmeye! Bu âyet-i kerîme Bakara Sûresi'ndedir, Bakara Sûresi Medenî, yani Medîne'de hicretten sonra nâzil olmuş bir sûredir. Bazıları: "Kişi **Muhammed** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in peygamber olduğunu bilse, tasdik etse, Kur'ân-ı Kerîm'in **Allâh** katından indirildiğini de tasdik etse bu ona yeterlidir, kendisi kendi dininde yani Yahudilikte ve Hristiyanlıkta kalsa da bir nevi Müslüman sayılır, dolayısıyla **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*e ittibâ etmeden de cennete girer" diyorlar ve bu konuda bu âyet-i kerîmeden delil almaya çalışıyorlar. Bu husûsa biraz değineceğim. Âyet-i kerîme ne ile başlıyor? «إِنَّ الَّذِينَ» **"Öyle kimseler ki"** yani manayı kuvvetlendiren «إِنَّ» harfi ile ki bu, kalpten şüpheyi gidermek ve insanların dikkatini kelama çekmektedir. Yani: "Dikkat edin, çok mühim bir olay beyan ediyorum. Sakın şüphe etmeyesiniz" demek olur.

"Muhakkak o iman edenler" cümle-i celîlesinin manası bellidir. Sonra: "Yahudi olanlar" buyruldu ki bunun manası "Hakka rücû eden" demektir. Demek ki buradaki Yahudiler, hak ne zaman gönderilse ona rücû edecek ve ona dönecek kimselerdir. Zaten «هَادَ» fiili lügat îtibârıyla "Döndü" demektir. Dolayısıyla bu âyet-i kerîmede "İman edenler, Yahudi de olsa hak ne zaman görünse ona ittibâ edecek kabiliyette olan Yahudiler, **Îsâ** *(Aleyhisselâm)*a gerçekten iman etmiş olan Hristiyanlar ve Sâbiîler yani hiçbir kitaba ve peygambere uymayıp da **Allâh**'ın varlığını birliğini tasdik eden o fırka" zikredilmektedir.

Şimdi bunların ne yapmaları gerekiyor? **Allâh**'a iman edecekler ve âhiret gününe iman edecekler. Peki burada **Allâh**'a iman şartı nasıl anlaşılmalı?

Allâh'a inanıp da kelâmına inanmamak olur mu?! Bu nasıl bir **Allâh**'a imandır ki, hani dedikleri gibi "Kur'anı tasdik ederlerse ona uymadan da kurtulacaklarmış. (?!)" Halbuki **Allâh-u Te'âlâ** Kur'ân-ı Kerîm'de:

﴿وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْأُخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ﴾

"Kim İslam'dan başka bir din ararsa o ondan asla kabul edilmeyecektir ve o âhirette hüsrâna uğrayanlardan olacaktır" *(Âli 'Imrân Sûresi:85)* buyuruyor. **Allâh-u Te'âlâ** burada ifadeyi çok kuvvetli kılmış yani, "Asla ve katâ', kesinlikle ne yaparlarsa yapsınlar yani bu vakitte olmadı, ilerde de olmayacak, asla **Allâh** bunları kabul etmeyecek. Neyi talep ederlerse etsinler, neye ittibâ ederlerse etsinler, İslâm'ın dışında bir yola tâbi olduktan sonra, başka bir din aradıktan sonra asla bu onlardan kabul edilmeyecek, âhirette de bunlar zarara uğrayacaklar" buyurmuştur. Daha sonra ne buyuruyor:

Ehl-i Kitab Evvelce Tanıdıkları Âhir Zaman Peygamberini Bile Bile İnkâr Ettiler

Allâh-u Te'âlâ İslam'dan başka din arayanın dîninin kabul edilmeyeceğini beyandan sonra:

﴿كَيْفَ يَهْدِي اللهُ قَوْمًا كَفَرُوا بَعْدَ إِيمَانِهِمْ وَشَهِدُوا أَنَّ الرَّسُولَ حَقٌّ وَجَاءَهُمُ الْبَيِّنَاتُ﴾

"Allâh bir toplumu nasıl hidâyet eder ki; onlar kendilerine açık deliller gelmişken ve o Rasûlün hak olduğuna kesinlikle şâhitlikte bulunmuşlarken, imanlarından sonra kâfir olmuşlardır!" *(Âli 'Imrân Sûresi:86'dan)* buyuruyor.

Yani **Allâh-u Te'âlâ** bir kavmi nasıl doğru yola iletsin ki, imanlarından sonra kâfir oldular. Zira Ehl-i Kitab daha evvelce kitaplarına ve peygamberlerine iman etmişlerdi, bu meyanda **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*i de kitaplarında okudukları için ona da îman etmişlerdi ama **Efendimiz** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* gönderildiğinde iman etmediler. Hani siz iman etmiştiniz?! Hani Tevrat ehliydiniz?! Hani İncil ehliydiniz?! Hani hakka tâbi oluyordunuz?! Hani sizin **Allâh**'a imanınız?!

Onlar **Muhammed** *(Aleyhisselâm)*ın hak olduğuna şâhit oldular, kendi kitaplarında yazıyordu bu! Onlara âşikâr deliler de geldi. **Peygamberimiz** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in vasıflarını olduğu gibi tanıyorlardı, biliyorlardı. **Efendimiz** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*i gördüklerinde kendi çocuklarını tanımaktan ziyade onu tanımışlardı. İşte bunlar **Efendimiz** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* in peygamberliğine şâhit olduktan sonra ona ittibâ etmediler ve ona uymadılar. Artık **Allâh** onları nasıl doğru yola iletsin ki?!

Allâh-u Te'âlâ şimdi burada başka bir mevzuya değindi, Hristiyanlar ve Yahudiler kitaplarında **Efendimiz** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*i okumuşlardı. Hangi isimle okumuşlardı? «أَحْمَدْ» ismiyle. Yani **Allâh-u Te'âlâ Îsâ** *(Aleyhisselâm)*ın:

﴿إِنِّي رَسُولُ اللهِ إِلَيْكُمْ ..... وَمُبَشِّرًا بِرَسُولٍ يَأْتِي مِنْ بَعْدِي اسْمُهُ أَحْمَدُ﴾

"Ben size Allâh'ın elçisi olarak gönderildim ve benden sonra gönderilecek Ahmed adındaki peygamberi müjdelemek için size geldim" *(Saff Sûresi:6'dan)* dediğini Kur'ân-ı Kerîm'de zikrediyor.

Şimdi gerçi Tevrat'ı da bozdular, İncil'i de bozdular. İncil'in çok şekilleri çıktı. Lukâ, Mattâ, Yuhanna, Markos, yok Barnabas İnciliydi felan, zaten hak üzere olsaydılar kitaplarını değiştirmezlerdi. Buna rağmen bu kitaplarda bile hatta Barnabas İncili'nde bunun geçtiği söyleniyor zaten. Orada **Efendimiz** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* den bahisle **Feraklît** kelimesi kullanılıyor ki Arapça karşılığı **Ahmed** ismidir. **Muhammed**'e yakın bir manası da var.

Allâh-u Te'âlâ onlara: **"Size Ahmed** *(Aleyhisselâm)* **gelecek ona uyacaksınız, vasıfları da şunlardır"** diye anlattı. Özellikle bu âyet-i kerîme Medîne Yahudileri hakkındadır ki onlar **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in geleceğini biliyorlardı, onun için oraya gelmişlerdi.

Hattâ **Peygamberimiz** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* gönderildiğinde onu imtihan ettiler. Geldiler araştırdılar, vasıflarına baktılar, her şeyini gördüler. Fakat onun İsrâil oğullarından olmayıp, Araplardan biri olduğunu anlayınca onu inkâr ettiler. Kur'ân, İncil ve Tevrat önümüzdedir. Hepsine bakmak mümkündür.

Allâh-u Te'âlâ Yahudiler hakkında kitabında ne diyor? «اَلْمَغْضُوبِ عَلَيْهِمْ» **"Kendilerine gazap edilenler." Efendimiz** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in tefsiriyle "Yahudiler", sonra «اَلضَّالِّينَ» **"Haktan sapanlar, hakkı bilip de ona uymayan kimseler"** demektir. Bunlar da yine **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in ifadesiyle "Hristiyanlar"dır. **Allâh-u Te'âlâ** şerlerinden bizleri muhafaza etsin. **Efendimiz** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in tefsiriyle hadîs-i şeriflerde bu böylece geçiyor.

Dolayısıyla **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*e ittibâ etmeksizin hidayet yoktur. Kur'ân-ı Kerîm'de birçok yerde "Nur" ifadesi kullanılmıştır. **Efendimiz** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*e de "Nur" denmiştir aynı zamanda. **Allâh-u Te'âlâ** o nûra ittibâ etmeyi cümlemize nasîb eylesin. Artık bizim bu âyet-i kerîmelerden kendi dinlerini yaşayan Hristiyan ve Yahudilerin hak üzere olduğu manasını çıkaran kimselere söyleyeceğimiz şudur ki; Arapçayı iyi öğrensinler. Kur'ân'ı indirildiğinden daha farklı şekilde tefsir etmesinler. Arapçaya vâkıf olsunlar. Diğer ilimlere de iyi sarılsınlar ki **Allâh**'ın kitabını iyi anlasınlar, sapan ve saptıran kimselerden olmasınlar.

Cübbeli Ahmet Hoca Efendi:

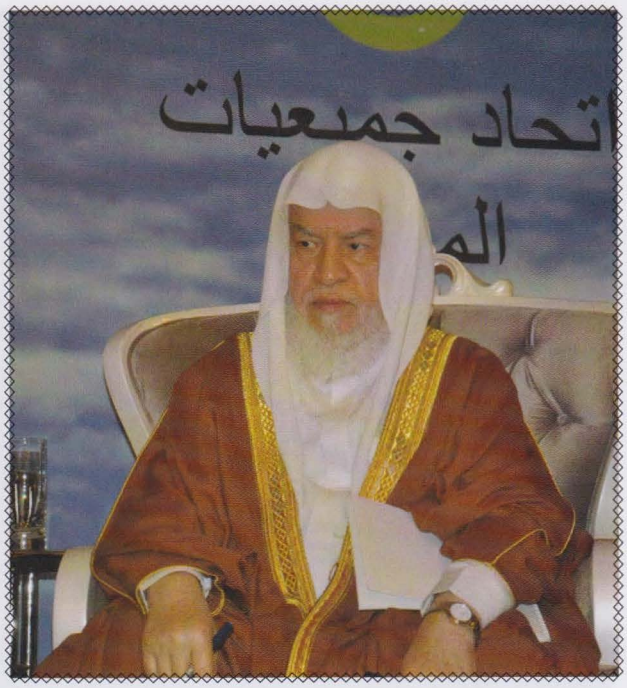
İkinci olarak kıymeti muhaddis **Allâme Muhammed Avvâme Hazretleri**'ne bir suâlimiz olacaktır. Daha önce şunu ifade edeyim ki; bazı bâtıl fikirliler: "Yahudi ve Hristiyanların cennete girmesi için sadece **Allâh**'a ve âhirete iman etmeleri yeterli olup diğer şartlara iman etmeleri gerekmez" diyorlar.

Böyle bir saçmalık olamaz! Çünkü Bakara Sûresi'nin 62. âyet-i kerîmesinde geçen iki şarta iman yeterli değildir. Ona bakarsan orada kitaplar da yok, peygamberler de yok, dolayısıyla bu sapıklar Yahudi için **Mûsâ** *(Aleyhisselâm)*a da inanmayı şart koşmuyor. Yani: "İncil ve Tevrat'a inanmasa da olur" demiş oluyorlar.

Bizim derdimiz şudur ki; yarın bir gün çok daha câhil nesiller gelir, bu yüzden mecbûren bu konuları tekrar tekrar izâha muhtaç görüyoruz. Diyelim ki o iki şart yeterlidir, peki adam kitaba inanmasa nasıl Ehl-i Kitab olacak?! Çünkü o âyet-i kerîmedeki şartlarda "Kitap" bile zikredilmiyor. Demek ki bu âyet-i kerîme, başka âyet-i kerîmelerle tefsir ediliyor, bu âyet-i kerîmede iki şart var ama öbür âyet-i kerîmelerde; melekler, kitaplar, peygamberler hepsi geçiyor.

Nitekim **Allâh-u Te'âlâ** Bakara Sûresi'nin 285. âyet-i kerîmesinde:

﴿آمَنَ الرَّسُولُ بِمَا أُنْزِلَ إِلَيْهِ مِنْ رَبِّهِ وَالْمُؤْمِنُونَ كُلٌّ آمَنَ بِاللهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْ رُسُلِهِ﴾

"O peygamber de, Rabbinden kendisine indirilmiş olana iman etmiştir, müminler de (indirilenlerin tümüne inanmışlardır)**! Her biri Allâh'a, meleklerine, kitaplarına ve rasûllerine inanmıştır ve: 'Rasûllerinden hiçbirinin arasında ayırım yapmayız!'** (demişlerdir)**"** buyuruyor.

Yine **Rabb**imiz Nisâ Sûresi'nin 136. âyet-i kerîmesinde:

﴿وَمَنْ يَكْفُرْ بِاللهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا﴾

"Her kim Allâh'ı, meleklerini, kitaplarını, peygamberlerini ve o son günü (yâhut bunlardan birini) **inkâr ederse, muhakkak ki o,** (dönüşü düşünülemeyecek şekilde) **pek uzak bir sapmayla** (hak yoldan) **sapıtmıştır"** buyuruyor.

Bir âyet alınıp da öbür âyet bir kenara atılır mı?! Kur'ân-ı Kerîm bir birini tefsir eder. Bu görüşün sahibi olan büyük profesör, hocaların hocası geçinen zat (Hayrettin Karaman): "Bir âyete bakılıp mana verilmez, her âyete bakmak lazım" diyor. Peki sen niye bakmıyorsun her âyete. Bir âyete bakıyorsun da, öbür âyette melekleri, kitapları, peygamberleri inkâr mı zikrediliyor?! iman şartları nasıl bir birinden ayrılır?! iman bölünme kabul eder mi?!

Hayır, hepsinin cevabı hayır! Bu misyonerlik faaliyetlerini devam ettirerek ileride, 15-20 sene sonra Türkiye'de yüzde yirmi kadar Hristiyan halk teşkil etmek isteyen ve vatanı böldürmek isteyenlerin büyük projeleri var. Biz belki ölür gideriz ama şu konuşmalar kayıt altına alınacak. Bu kadar âlimlerin görüşleri yarın gelecek nesillere ışık tutacak.

Onun için sizler burada oturmakla büyük bir görev yapmış oluyorsunuz. Teşrifleriniz sayesinde bu hakîkatler meydana çıkıyor. Belki bugün, bu konu size çok önem arz etmiyor gibi gelebilir, ya da "Bunu herkes biliyor, bilinen şeyi konuşmaya, sormaya ne gerek var" diye düşünebilirsiniz. Ama 20-30 sene sonrasında bütün bu meseleler o zaman ihtilafa girecek ve bu oturumlar hakem olacak.

O gün cami imamı, müezzini, müftüsü bu işlerde cevap veremeyecek hale gelecek ve getirilecek. Onun için biz vazifemizi yapalım. **Allâh-u Te'âlâ** hakkı takdir buyurur inşâallâh.

Bakara Sûresi'nin62. âyet-i kerîmesine bu şekilde yanlış mana vererek bu fitneleri çıkarma modası yeni çıktı. Bin üç yüz senedir böyle bir tefsir-tevil yok. Yani hiçbir âlimden duyulmamış, hiçbir kitapta yazmıyor. En nihâyetinde bunlara da sorsan geçmiş tarihte diyanet işleri başkanlığı yapmış olan bir adamın (Süleyman Ateş'in) adını veriyorlar, ondan da geri gitseler **Abduh** gibi mason olduğu tescilli olan bir adamın adı geçiyor.

Dolayısıyla hoca efendiye soracağımız sual şudur: "Bu bozuk görüş, bu âyeti tahrif edip yanlış mana verme durumu bizim asrımızdaki her hangi bir düşünce adamından sâdır olmuş mudur?! Bunu kim karıştırmıştır, bu işi ilk kim ortaya atmıştır?!"

Muhammed Avvâme Hoca Efendi:

Fas'ın büyük âlimi **Abdurrahmân el-Habîb Hoca Efendi**'nin izahları benim önümü açtı ve bu konuda söyleyeceğim şeylerde bana yardımcı oldu. Ona teşekkür ediyorum. Konuya başlamadan önce şunu arz edeyim ki; **İmâm-ı Âzam Efendimiz**'in büyük talebesi **İmâm-ı Züfer Hazretleri** buyuruyorlar ki: "Ben birisiyle ilmî bir mücadele yaptığım zaman onu deli edene kadar devam ederim. Tâ ki o adam delirir. Ne demek delirir? Evvel geçmiş âlimlerden nakledilmeyen bir şey söyler." Yani **İmâm-ı Züfer** geçmiş büyüklerin söylemediğini söylemeyi delilik olarak saymıştır.

***Cübbeli Ahmet Hoca Efendi**:*

*Yani **İmâm-ı Züfer** (Radıyallâhu Anh): "Ben biriyle ilmî bir münâzara ettiğim zaman o kadar delil getiririm ki, hakkı o kadar beyan ederim ki o adam bana karşı delil bulamayacak hâle gelir. Delil bulamayınca da hiçbir âlimin demediği şeyi diyerek delilik etmek zorunda kalır" demek istiyor.*

Ahmed ibni Hanbel (Radıyallâhu Anh) talebesine şöyle nasihatte bulunuyor: "Sakın ola geçmiş büyüklerin söylemediği bir sözü söylemeyesin!" Yani: "Sakın kendinden bir şey iftira etme, uydurma. Sen geçmiş büyüklere tâbi ol, onların sözlerinden dışarı çıkma" diyor. Bu sözler ilmî bir yoldur, düstur ve kaidedir. Dolayısıyla buna riayet etmek lazımdır.

İlim Kendi Ehli Adına Vakıftır

Tabi şimdi bir saçmalık atıldı ortaya, o da nedir? "İlim herkes içindir, bu din herkesin dinidir, yani herkes bunda bir şey konuşabilir" sözüdür. Hayır bu böyle değildir! Bu yanlış bir ifadedir. İlim, kendi ehline vakıftır. Yani ancak o ilmin sahipleri konuşmalıdır. Her fennin bir ehli vardır, onların konuşması lazım. Mesela bir insan hasta olduğu zaman doktor olmayana gidebiliyor mu?! Gitmiyor. Bir şikâyeti olduğu zaman doktora gidiyor. (Hani meşhur bir söz vardır ya; "Yarım doktor candan eder, yarım hoca da dinden eder!")

Şimdi "İlim ehline vakıftır" yani herkes kalkıp İslam dini hakkında konuşamaz. İlimde derinleşmiş âlimlerin konuşması lazımdır. Dini konular her önüne gelenin söz söyleyeceği bir saha değildir. Şimdi bu din saf, tertemiz, pak bir pınar gibidir ki o hiçbir şey bulaşmadan tertemiz çıkıyor. Daha sonra bu su düşünelim ki tuzlu bir topraktan geçse, ondan ona tuz bulaşacaktır. Siyah bir topraktan geçse ondan ona bir kir bulaşır, hangi toprağa uğrasa bu şekilde ondan bir renk alır, ona ondan bir şey karışır. İşte Kitab ve Sünnet de tertemiz ve pak bir pınardır. Bunu da temiz, pak âlimlerden almak lazımdır. Ne zaman ki bu ilmi kötü kimselerden alırız, o zaman dinin aslında olmasa da o adamdan itibaren bize bir bozukluk bulaşır.

Muhammed ibni Sîrîn (Radıyallâhu Anh) tâbi'înin büyüklerinden bir zattır. Çok büyük bir imamdır. O:

«إِنَّ هٰذَا الْعِلْمَ هُوَ دِينٌ فَانْظُرُوا مِمَّنْ أَخَذْتُمُوهُ.»

"Bu ilim dindir, dini kimden aldığınıza çok dikkat ediniz" diyerek umûmî bir kaide koymuştur. Demek ki ilmi temiz ve takvâ sahibi âlimlerden almak lazımdır. İlmi Corç'tan mı alalım, yoksa Muhammed'den mi alalım. Kimden alacağız bunu? Müşteşriklerin getirdiği pislikleri almak doğru değildir. Bu dini takvâ sahibi âlimlerden almak lazımdır.

Konuya dönelim, âyet-i kerîmede:

﴿هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ عَلَيْكَ الْكِتَابَ مِنْهُ آيَاتٌ مُحْكَمَاتٌ هُنَّ أُمُّ الْكِتَابِ وَأُخَرُ مُتَشَابِهَاتٌ فَأَمَّا الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ زَيْغٌ فَيَتَّبِعُونَ مَا تَشَابَهَ مِنْهُ ابْتِغَاءَ الْفِتْنَةِ وَابْتِغَاءَ تَأْوِيلِهِ وَمَا يَعْلَمُ تَأْوِيلَهُ إِلَّا اللهُ وَالرَّاسِخُونَ فِي الْعِلْمِ يَقُولُونَ آمَنَّا بِهِ كُلٌّ مِنْ عِنْدِ رَبِّنَا﴾

"O Allâh-u Te'âlâ sana kitabı indirmiştir ki o kitapta muhkem âyetler vardır ki onlar kitabın anasıdırlar, bir de müteşâbih âyetler vardır. Kalbinde sapıklık olan kimseler müteşâbihâtın peşine düşerler, (onları irdelerler, oralardan menfaat çıkarırlar)**. Râsih âlimler ise** (işin doğrusu üzere olduklarından hepsine iman ederler) **ve: 'Biz ona iman ettik, hepsi Rabbimizin katındandır' derler"** *(Âli 'Imrân Sûresi:7'den)* diye beyan ediliyor.

Bu âyet-i kerîmeden şunu anlıyoruz; âyetler iki kısım, muhkem var, müteşâbih var. **Allâh-u Te'âlâ** bu âyet-i kerîmede muhkem olanları "Kitabın anası" diye vasfetmiş, anlatmıştır. Buradan şu anlaşılıyor, nasıl ki bir çocuk darlandığında, korktuğunda, bir sıkıntıya mâruz kaldığında hemen annesine mürâcaat eder, râsih âlimler de müteşâbihatta yani manasını anlamakta ihtilaf olup insanların acziyete düştüğü konularda muhkemata mürâcaat ederler.

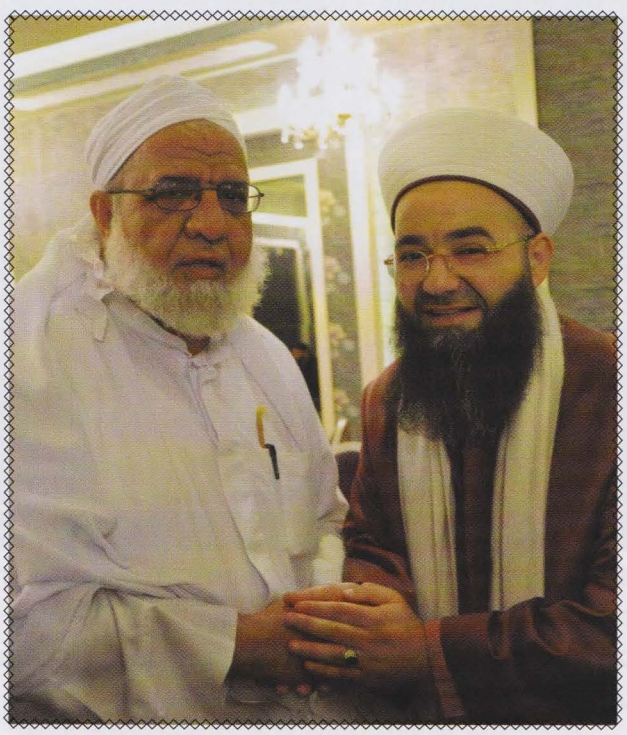

Şimdi Bakara Sûresi 62. âyet-i kerîmesinden Yahudi ve Hristiyanların kendi dinlerini devam ettirmeleri durumunda da cennete gireceklerini iddia edenlere şöyle deriz:

"Siz böyle söylüyorsunuz yani bu âyetten bunu çıkarıyorsunuz. Biz bunu çıkarmıyoruz. O zaman ne oldu şimdi? İhtilaf ettik. Öyle değil ama haydi bu âyeti de müteşâbihattan sayalım. Nereye döneceğiz? Madem ki ihtilaf ediyoruz, ittifak edemiyoruz, o zaman bu müteşâbihat sayılır, bu durumda muhkeme döneceğiz. Muhkemde ne var?

﴿وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ﴾

Katılımcılardan Büyük Âlim ve Mutasavvıf Abdülhâdî Harse Hoca Efendi

"Kim İslam'dan başka bir din ararsa o ondan asla kabul edilmeyecektir ve o kişi âhirette hüsrâna uğrayanlardan olacaktır." *(Âli 'Imrân Sûresi:85)* âyet-i kerîmesi var. O halde ihtilaf kalmamıştır. Demek ki İslam dışındaki tüm dinleri bırakıp İslâm'a girmeyen kurtulamayacaktır.

Şimdi tefsir ilminde de bir düstur vardır. Nedir o? Siyak ve sibâka yani konunun evveline ve âhirine bakmak lazımdır. Sadece âyet-i kerîmeye değil, evvelinde neler geçmiş, niçin o âyet sevkedilmiş, bunlara bakmak lazımdır. Şimdi Bakara Sûresi 62. âyeti kerîmesinin de evveli vardır. Bakara Sûresi'nin 40. âyet-i kerîmesinden îtibâren **Allâh-u Te'âlâ** Yahudilerden bahsetmektedir.

Bakın bu âyetin evvelinde Yahudilerin sapıklıkları, fesatları ve bu yüzden onlara alçaklık damgası vurulduğu, bunun en büyük nedeninin de onların isyanları ve sürekli haddi aşmaları olduğu beyan ediliyor, sonra da okuduğumuz 62. âyet-i kerîme getiriliyor.

Kur'ân-ı Kerîm'in bir ismi de Furkan'dır. Furkan; "Hakla bâtılı ayırmakta ziyade önem gösteren kitap" anlamına gelmektedir. Son derece hakkı bâtılı birbirinden ayırır.

Hatta ulemâdan biri: "Elif, lâm, mîm'i Nâs Sûresi'yle izah etmeyen müfessir sayılmaz" diyor. Yani Kur'ân'ın evveli ile âhiri birbirine katılacak, biri diğerini izah edecek. Altın bir silsile (zincir) düşünün, kes bir tanesini al, bu doğru değildir. Kur'ân-ı Kerîm Furkan'sa her şeyin tefsiri onda vardır. Eğer müteşâbihatta ihtilâfa düşülüyorsa onun da yine tefsir ve izâhının Kur'ân-ı Kerîm'den açıklanması lazımdır.

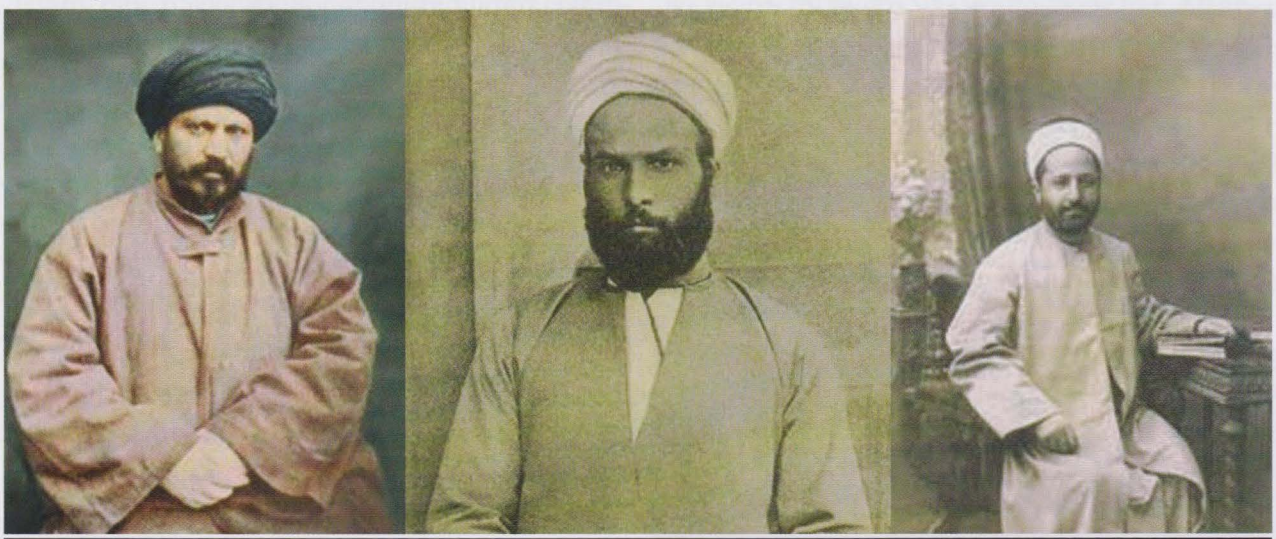
Nitekim **Allâh-u Te'âlâ** mesela iman edenlerden bahsediyor, nereye gideceklerini de anlatıyor. Kâfirlerden bahsediyor, nereye gideceklerini de anlatıyor. Niye? Çünkü Kur'ân Furkan'dır, ziyade beyan edicidir, hakla bâtılı ayırıcıdır. İman edenlerden bahsediyorsa gideceği yeri de anlatıyor kâfirlerden bahsettiği vakit onların da gideceği yeri anlatıyor. Hemen birbirinin peşine izah ediyor hepsini, gizli bir şey kalmıyor.

Bu âyet-i kerîmenin öncesinde **Allâh**'ın âyetlerini inkâr eden Yahudilerden bahsediyor. Daha sonra yüce âdeti üzere, bu âyet-i kerîmede Yahudilerden ve sâir fırkalardan hakkı görüp iman edenlerin kurtulacağını açıklıyor. Hal böyleyken birileri çıkıyor, âyet-i kerîmeyi **Allâh**'ın muradının hilafına bir mana ile tahrif ederek kendi dinlerini bırakıp İslam'a girmeyen Ehl-i Kitab'ın da cennete gireceği görüşünü ortaya koyuyor. Sübhânellâh! Bu ne büyük bir tahrif ve iftiradır!

Âyetlerin Tahrîfini İlk Olarak Afğânî ve Abduh Başlattı

Şimdi "Bu âyet-i kerîme hakkındaki tahrîfi kimler başlattı?" sorusunun cevabına gelince; ben normal şartlarda isim vermek pek istemiyorum ama bu mevzu anlaşılsın diye mecbûren bazı isimleri zikretmek zorundayız. Bu işi yapanlar **Cemâlettin Afgânî**, **Muhammed Abduh** ve **Reşid Rıza** üçlüsüdür.

Cemâleddin Afğânî *Muhammed Abduh* *Reşid Rıza*

Onların hayatları hakkında o kadar malumat sahibiyim ki bu adamlar yüzünden şu yüz küsûr senedir çok bozuk kargaşalı bir ilim hayatı yaşadık. Ben de o hayatın içinde büyüdüm. Olayı tamamen tafsilatına kadar biliyorum, ama hem size hem kendime acıdığım için o kadar tafsilata girmeyeceğim burada, çünkü çok uzun sürer. O yüzden bu konuyu kısadan geçmek istiyorum.

Katılımcılardan Üstad Bediüzzaman'ın En Yakın Talebesi Mehmet Fırıncı Ağabeyimiz ve Moral fm Ailesinin Temsilcilerinden Mehmet Paksu Hoca Efendi

Şunu da ifade edeyim ki eğer **Allâh-u Te'âlâ**'nın bu dîni muhafazası olmasaydı şu karışıklık ortamında İslam dîni isminde belki de bir din bulmak mümkün olmayacaktı. Ama **Allâh-u Te'âlâ** bu dini râsih ulemâ ile dâima koruyagelmiştir. **Allâh-u Te'âlâ** bozulmadan diğer nesillere aktarmayı cümlemize nasîb eylesin.

Şimdi **Cemâlettin Afgânî**'ye gelince; bu kimse daima yanında bir çanta taşırdı. Yerken, içerken, gezerken, uyurken, seferde ve hazerde daima yanında bulundurduğu bir çantası vardı. Daha sonra Tahran'da iken bir ara **Sultan Abdulhamit Han**'ın vazifelileri buna geliyorlar, onu uykudan uyandırıyorlar. Oradaki bir arkadaşının evinde uyurken "Seni **Sultan** çağırıyor" diye celbediyorlar. Daha sonra o telaş ile uyanınca çantayı orada unutuyor.

Cemâlettin Afgânî daha sonra mahkemeler, sürgünler derken o çantayı bir daha elde edememiş. O çanta arkadaşının evinde kalmış. Onlar o çantayı muhafaza etmişler. Oğuldan oğula muhafaza etmişler. Tâ ki 1960'lı yıllarda bütün varisler bu çantayı açalım ve içinde ne varsa fotokopisini çekelim diye ittifak etmişler. Bu çantanın içinde 26 farklı mühür ve imza bulmuşlar. Bu nasıl bir nezâhet?!

Cübbeli Ahmet Hoca Efendi:

***Avvâme Hoca**: "Bu adam nasıl düzgün bir adam olabilir?! 26 tane ayrı mühür kullanıyor. Oraya ayrı mühür, buraya ayrı mühür basıyor. Bir şey olduğunda bu benim, bu benim değil diyecek. Böyle bir adamda dürüstlük olabilir mi?!" diyor.*

Bu çantanın içinden çıkanlardan bir tanesi de bunun masonlara gönderdiği mektup. Masonlar da **Cemâlettin Afgânî**'ye cevâben gönderdikleri mektupta ondan "Şarkın yıldızı" diye bahsetmişler.

Cübbeli Ahmet Hoca Efendi:

Bu adam mason olmak için talep yapmış. Mason locasına kayıt talebi yapmış. Sağ sayfada o müracaat var. Sol sayfada da büyük mason locasından gelen cevap var. Gelen cevaba göre masonluğa kabul ediliyor ve "Şarkın yıldızı" olarak bilinen yüksek mason locasına kaydediliyor.

Abduh'un bununla olan irtibâtına gelince; İngilizler Mısır'a girmişler, tabi Mısır'da Ezher var, Ezher'de çok kuvvetli, havas-avam katında itibarı olan Ehl-i Sünnet âlimleri var. Onlar nasıl olur da bunların karşısına bir insan çıkarabiliriz diye çok zeki, çok fitneci bir adam aramışlar. En sonunda **Abduh**'u bulup **Afgânî** ile bunun arasını cemetmişler. Hatta **Muhammed Abduh**'u sürgün falan etmişler ki hani güya bakın işte **Allâh** yolunda din yolunda sürgün bile edildi, bu kadar sıkıntılara maruz kaldı, doğru adamdır diye insanlar katında makbul olsun için ona böyle zahiri muameleler bile yapmışlar.

Cübbeli Ahmet Hoca Efendi:

*Hoca Efendi'nin beyanına göre; aslında **Abduh** sufi meşrebindenmiş, **Muhiddin Arabî Hazretleri**'nin manevi yolunu takip edermiş, Ehl-i Sünnet'e ve hilafete, Osmanlı'ya çok bağlı imiş, fakat sonra İngilizler bunu satın almışlar. Satın alındıktan sonra **Afgânî** ile irtibatlamışlar.*

*Çünkü **Abduh** Ezher'in başında olduğu için kötü tesirinin daha fazla olacağını anlamışlar. Zira **Afgânî** hariçten gazel okuyor, dini tam bozamıyor diye, günümüzdeki "Hocaların hocası" ünvanı olan kişiler gibi Ezher şeyhi ünvanıyla bir adam lazım ki ortalığı bozabilsin, yani böyle bir adamın satın alınması gerekiyor. İşte tam bu noktada devreye giren İngilizler **Abduh**'u bulup onu **Afğânî** ile irtibatlamışlar. Ondan sonra bütün bu bâtıl fetvalar, yanlış tefsirler ve âyetlerin tahrifleri başlamış.*

İşte **Cemâlettin Afgânî**'nin o çantasındaki belgelerden bir tanesi de **Muhammed Abduh**'un bozulduktan sonra ona gönderdiği mektup. **Abduh** İngilizler tarafından satın alınıp değiştirildikten sonra **Afgânî**'ye gönderdiği mektupta kendi el yazısı ile bakın ne yazmış: **"İslam'ın kafası ancak İslam'ın kılıcıyla kesilir. Biz senin dosdoğru yolun üzereyiz. Şimdi bizi görsen elbette rükûda ve secdede duran zâhid kullar olarak görürsün."**

Cübbeli Ahmet Hoca Efendi:

*Yani **Abduh** el yazısı ile **Afgânî**'ye bir mektup gönderiyor. Bu yazıda şunu diyor: "İslam'ın kafasını ancak İslam'ın kılıcıyla kesebiliriz. 'Biz masonuz' desek Müslümanlar bizi dinlemez. Biz kâfirlerle birlik görünürsek yine bu işi yapamayız. Sen bizi şimdi görsen öyle ibadet ediyoruz ki namazdan kalkmıyoruz.*

Sabaha kadar namaz, oruç zikir ve dünyaya meyilsizlik göstergesiyle bütün insanlar bize çok meyliyor. 'Ne mübârek adam' diyerek bizi evliya zannediyorlar. Biz öyle gözüküyoruz. Ama derdimiz dinin kafasını kesmek. Yani dini değiştiren fetvalar çıkartmak. Ama biz böyle rükûda, secdede duran takva sahibi kimseler olarak görünmesek bu dini bozamayız. Onun için senin yolun üzereyiz. Dini böyle bozacağız. İbadetleri de bunun için yapıyoruz."

*İşte **Abduh**'un sözü! Görüyor musunuz **Hayrettin Karaman** gibilerin, görüşünü benimsedikleri **Abduh**'un yazdıklarını.*

Müslüman Olmak İçin Kelime-i Şehâdet Okumak Yetmez, İslam Dışı Bütün Dinlerden Berî Olmak da Şarttır

İşte bu âyetlerden Yahudi ve Hristiyanların cennete gireceğini çıkaran ilk insanlar bunlar. İlk bu pisliği bunlar ortaya atmışlar. Biz evvelce kitaplarda: "Kim Müslüman olmak isterse kelime-i şehâdet getirecek, bu yetmez sonra da:

«بَرِئْتُ مِنْ كُلِّ دِينٍ يُخَالِفُ دِينَ الْإِسْلَامِ.»

'İslam'a muhalif olan bütün dinlerden berî oldum' diyecek" diye okurduk. Bunun hikmeti de böylece çıkmış oldu. Demek ki birileri çıkacak: "İnsan, iki ipte oynayan cambaz gibi her iki dinde de olabilir, hem camiye gidebilir, hem de kiliseye gidebilir" diyecek.

(Nitekim bu gün diyalogçular kendi gazetelerinde: "Bir adam hem Hristiyan, hem de Müslüman olmuş, onunla Müslüman bir kız Urfa'da evlendirilmiş, çifte vatandaşlık gibi çifte din de olurmuş" diye pervâsızca yazabilmektedirler.)

Geçmiş büyükler bunu çok önceden görmüşler ki bu ibareleri tâ o zamandan koymuşlar.

﴿إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللهِ الْإِسْلَامُ﴾

"Allâh katında tek din ancak İslâm'dır" *(Âli 'Imrân Sûresi:18'den)* ve

﴿وَمَنْ يَبْتَغِ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ﴾

"Kim İslam'dan başka bir din ararsa o ondan asla kabul edilmeyecektir" *(Âli 'Imrân Sûresi:85'den)* âyet-i kerîmeleri varken bunu söyleyen nasıl Müslüman kalabilir?!

Bir de şu âyet-i kerîme vardır:

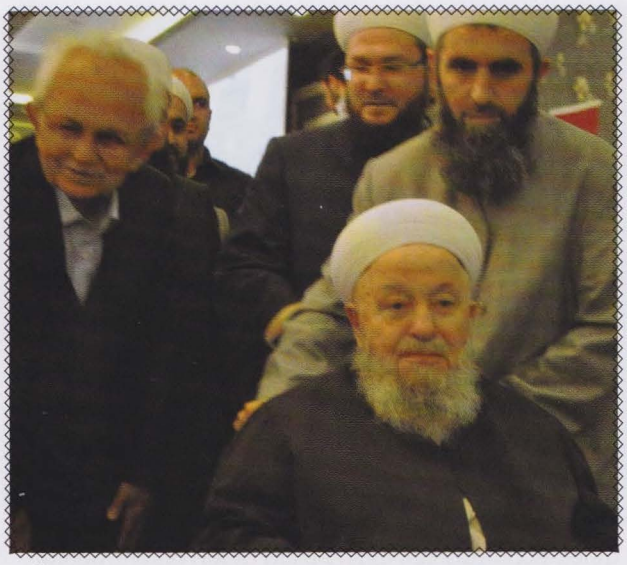
﴿قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا﴾

"De ki: 'Ey insanlar ben hepinize gönderilen peygamberim.'" *(A'raf Sûresi:158'den)* Demek ki herkes onun ümmeti olmak durumundadır. **Efendimiz** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* korkutucu, müjdeleyici ve bütün insanları karanlıklardan aydınlığa çıkarıcı olarak gelmiştir. Ona uymayanda hayır yoktur.

Eski Âlimlerden Naklolunmayan Sözler Mûteber Olamaz

Burada **İbni Mes'ûd** *(Radıyallâhu Anh)*dan naklolunan bir söz İslami bir kaideyi bir yol haritası olarak önümüze koyuyor.

Üstad Bediüzzaman Hazretleri'nin En Yakın Talebelerinden Mehmet Fırıncı Ağabeyimiz'in Mahmut Efendi Hazretleri'ni Ziyareti Sonrası

«عَلَيْكُمْ بِالْعَتِيقِ.»

"Siz eskiye sarılın." Yani "Siz evvelkilerden ne naklolunuyorsa ona bakın. Sâlih âlimlerin cumhûru ne diyorsa ona bakın. Sonradan çıkma ve geçmiş büyüklere muhalif olan şeylere uymayın" demektir. Tabi burada ikinci bir soru vardı ki o da İslam'ın diğer dinleri neshettiğiyle alakalı idi. Bu kadar izahtan bunlar da zaten anlaşılmış oldu.

Ayrıca şunu da beyan edeyim ki;

Bakara Sûresi'nin 62. Âyet-i Kerîmesindeki Şartlar Sınırlama İçin Değil, Misal Olarak Zikredilmiştir

Efendiler! Bu âyet-i kerîmede **Allâh**'a ve âhirete iman edenin kurtulacağı bildirilirken, diğer bir âyet-i kerîmede:

﴿فَمَنْ يَكْفُرْ بِالطَّاغُوتِ وَيُؤْمِنْ بِاللهِ فَقَدِ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَى﴾

"Artık her kim o tâğûtları (şeytanı ve putları) **inkâr eder de, Allâh'a inanırsa; işte o, kendisi için hiçbir kopma olmayan o en sağlam kulpa kesinlikle sıkıca tutunmuştur"** *(Bakara Sûresi:256'dan)* buyruluyor.

Dikkat ederseniz burada sadece **Allâh**'a iman şart koşuluyor. Diğer bir âyet-i kerîmede ise:

﴿وَمَنْ يَكْفُرْ بِاللهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ وَرُسُلِهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا بَعِيدًا﴾

"Her kim Allâh'ı, meleklerini, kitaplarını, peygamberlerini ve o son günü inkâr ederse, muhakkak ki o, pek uzak bir sapmayla sapıtmıştır" *(Nisâ Sûresi:136'dan)* buyrularak beş şartı inkâr edenin haktan ve hakîkatten çok uzak düştüğü açıklanıyor. Demek ki bir âyet alınıp, diğer âyetler nazar-ı itibara alınmadan hüküm verilecek olursa bu, insanı kâfir edecek sonuçlar doğurur. (Nitekim **Abduh** ve onun görüşünü savunan günümüz diyalogçularının düştüğü durum budur.)

Allâh'a iman, gereklerine de iman demektir. Âhirete iman, gereklerine de iman demektir. Yani Allâh'a iman var, Kur'ân'a iman şartı yok. Nasıl iş? Yani "**Allâh**'a inandım ama dediğine inanmadım", böyle kurtuluş olur mu?! Yani adama diyorsun ki: "Sana inandım ama dediğine inanmadım." O zaman adamın nesine inandın?

Allâh'a inanan Kur'ân'a inanır, Kur'ân da İslam diyor. Demek ki bu iki şart, tâbîleriyle birlikte mülâhaza edilirse bu doğru bir inanca götürür, yok eğer bunlarla yetinildiği söylenip diğer şartlar devre dışı bırakılırsa o zaman bunu hangi profosör veya doçent söylese de bu, riddet (dinden çıkma) olur.

Ehl-i Kitab Dinlerinin Metnini Değiştirmişken Kitaplarıyla Amelleri Nasıl Sâlih Amel Olur?!

Ayrıca birçok âyet-i kerîmede:

﴿يُحَرِّفُونَ الْكَلِمَ عَنْ مَوَاضِعِهِ﴾

"Kelimeleri yerlerinden değiştiriyorlar" *(Nisâ Sûresi:13'den)* buyrularak Ehl-i Kitab'ın kendi şeriatlarının metinleriyle oynadıkları açıklanmışken, bugün onların dinlerinin geçerli olduğu ve kitaplarıyla amel ederlerse bunun sâlih amel olacağı nasıl iddia edilebilir?! **Allâh-u Te'âlâ** Kur'ân-ı Kerîm'i tahriften bizi muhafaza eylesin, selim olarak nakle muvaffak kılsın.

Son olarak şu âyet-i kerîmeyi de okuyalım. **Allâh-u Te'âlâ**:

﴿فَإِنْ آمَنُوا بِمِثْلِ مَا آمَنْتُمْ بِهِ فَقَدِ اهْتَدَوْا﴾

"Şimdi eğer o (Yahudi ve Hristiya)**nlar sizin kendisine inanmış oldu-ğunuz o şeylere** (o iman esaslarına) **sizin gibi iman ederlerse, muhakkak doğru yolu bulmuşturlar"** *(Bakara Sûresi:137'den)* buyuruyor.

Bu demektir ki hidayet ve doğruyu bulmak ancak ve ancak **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in ve ashâbının inandıklarına onlar gibi inanmaktan ibarettir. Hidayetten sonra sapıtmaktan **Allâh-u Te'âlâ**'ya sığınırız.

Muhâzara (Sempozyum)dan Çıkartılan Neticeler

Cübbeli Ahmet Hoca Efendi:

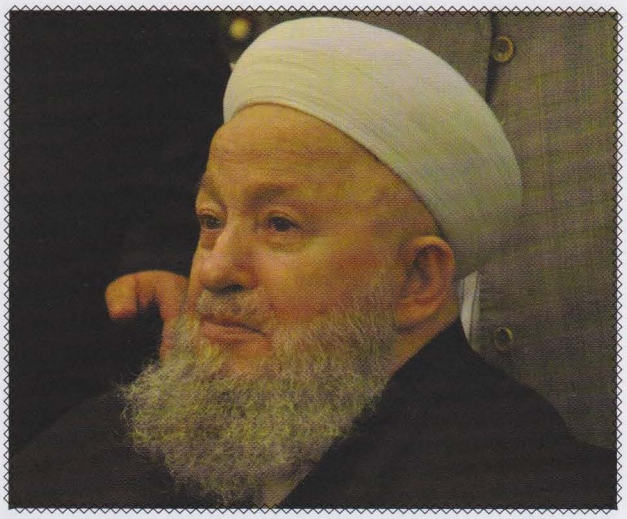
Efendi kardeşlerim, muhterem misafirlerimiz! Buradan ne anlaşıldı? Sadede gelecek olursak hocalarımızın beyanlarından birkaç görüş ortaya çıktı.

Diyanet vakfının basmış olduğu beş ciltlik bir tefsir vardır. Diyaneti demiyorum, diyanet ayrıdır, diyanet vakfı ayrıdır. Bunları da birbirinden ayıralım. Diyanet vakfının çıkarttığı ve **Hayrettin Karaman**'ın da telif heyetinde bulunduğu bu beş ciltlik tefsirde Bakara Sûresi'nin bu âyetinde **Abduh** denen, "Dînin kafasını dinin kılıcıyla keseceğiz" diyen bu masonun görüşüne yer verilerek Yahudi ve Hristiyanların cennete gideceği yazılmıştır, altına da bir reddiye düşülmemiştir!

Şimdi sadede gelelim, bizi ilgilendiren nedir? Dinledik dinledik sonra kalkıp gideceğiz. Sakın ha: "Bize ne bundan?" demeyin. Bize çok şey var. **Abduh**'un görüşü yazılır ama altına bir reddiye yapılmak için yazılır. Bu böyle bırakılıp da yazılırsa bu milleti ifsat eder.

"Polemik değil diyalog" adında bir kitap var. Bu kitabı piyasada bulabilirsiniz. Ben bunların bazı görüşlerine reddiye yaptım. Bu kitapta hocaların hocası (Hayrettin Karaman) geçinen birisinin ve şu andaki bazı İslâmî gazetelerin köşe yazarlarının fetvaları var.

Abant toplantılarındaki fetvâlarından bahsediyorum. Bu dinlediklerinizden fezleke çıkarın. Diyalogçuların dediklerini kısaca madde madde sayacak olursak:

Muhâzaradan Sonra Mahmut Efendi Hazretleri'nin Mutluluğu Yüzünden Okunuyordu

1) Ehl-i Kitab'ın iman şartı ikidir, **Allâh**'a ve âhirete inanırsa başkasına inanmaya lüzum yoktur.

Bunları söyleyenler ilahiyatçı büyük hocalar. Bunlar hocalar, müftüler yetiştirdiler. Şu anda bu kitap piyasada.

2) Şu anda Yahudi ve Hristiyan olup da kâfir olmayanlar vardır.

Yahudi'dir ama kâfir değildir (?!). Nedenmiş, **Peygamberimiz** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*e "Doğru" diyormuş da onun için. Halbuki **Peygamberimiz** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*e "Doğru" demek yeter mi?! Bakın hoca efendi ne dedi, "Herşey ittibâya bağlıdır." Yahudi ve Hristiyan olan birisinin İslâm'a girmesi için: "İslâm'a muhâlif bütün dinlerden berî oldum" demesi lazımdır.

3) Rasûlüllâh *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* Yahudi ve Hristiyanlara "Müslüman olun" dememiştir (?!). Bütün Kur'ân ne söylüyor, bunlar ne söylüyor?! Güya **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* Ehl-i Kitab'a demiş ki: "Beni yalanlamayın, peygamberliğime inanın, Kur'âna da çalıntı demeyin, bana uymasanız da cennete girersiniz (?!)."

Aynen bu sözler bu adamın kendi sözleridir. Ben bunlara reddiye yapıyorum, bir cevap veren, reddiye yapan yok. Diyorlar ki: "Bir adam teslisi inkâr ederse, yani 'Üç ilah' demezse, **Allâh**'ın birliğine itikat ederse, **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* **Efendimiz**'in peygamberliğini de ikrâr ederse buna 'Müslüman' denir, bu cennete gider."

Abdurrahmân Habîb Hoca Efendi Muhâzaradan Sonra Dua Ederken

Lakin buraya dikkat edin, bu sözlerde bir yanlışlık yok zannettiniz. Halbuki bu sözde şu mana vardır: "Yahudilikten, Hristiyanlıktan, Mecusilikten ve Budizim'den berîyim demesi şart değildir. Eski dînine devam edebilir. Aynı zamanda pazar günü kiliseye gider, cuma günü de camiye gelir, yani iki dinin vazifelerini cem eder." Bu da bunların beyânıdır. Bu hususta bazı İslami (?!) kanallar dizilere bile bu hususu soktular.

Oysa **İmâm-ı Rabbânî** *(Kuddise Sirruhû)*: "İki dini birlikte tasdik eden kişi müşriktir. İslam dışı her dinden berî (uzak) olmak Müslüman olmanın şartıdır. İslam ve küfür ahkâmını birlikte tatbik eden kişi müşriktir" buyurmaktadır. *(el-Mektûbat, Cilt:3, no:41)*

4) Yine onların sözü: "Ehl-i Kitab'ın amelleri sâlih amel sınıfındandır. Şu anda bir Yahudi bir fakire yardım yapsa, âhirette sevap görür, çünkü yaptığı sâlih ameldir."

Bu söz doğru mudur? Hayır, asla doğru değildir! Çünkü dinleri mensuhtur, dinleri kalkmış olan birisinin ameli nasıl sâlih olacak?! Oysa **Allâh-u Te'âlâ**:

﴿مَثَلُ الَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ أَعْمَالُهُمْ كَرَمَادٍ﴾

"Rablerini inkâr etmiş olan o kimselerin şaşılacak hâli ise; onların amelleri bir kül gibidir" *(İbrâhîm Sûresi:18'den)* buyurmaktadır. Bu hususta Furkan ve Nur sûrelerinde de âyet-i kerîmeler vardır.

5) Kur'ân'ın hedefi Ehl-i Kitab'ın Müslüman olması değil.

Şu söze bak! Kur'ân'ın hedefi Ehl-i Kitab'ın Müslüman olması değilmiş! "**Peygamber** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*e yalancı demese yeter (?!)" diyorlar. Oysa tüm âyet-i kerîmelerde Ehl-i Kitab İslam'a davet edilmektedir.

Nitekim **Allâh-u Te'âlâ**:

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ آمِنُوا بِمَا نَزَّلْنَا مُصَدِّقًا لِمَا مَعَكُمْ مِنْ قَبْلِ أَنْ نَطْمِسَ وُجُوهًا فَنَرُدَّهَا عَلَى أَدْبَارِهَا﴾

"Ey o kendilerine kitap verilmiş olan kimseler! Bizim birtakım yüzleri silip onları arkalarına çevirmemizden önce, beraberinizde bulunan (İlâhî kitap)**ları tasdik edici olarak indirmiş bulunduğumuz** (Kur'ân-ı Kerîm gibi değerli bir) **şeye iman edin!"** *(Nisâ Sûresi:47'den)* buyuruyor.

Ayrıca:

﴿قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ فَآمِنُوا بِاللهِ وَرَسُولِهِ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ الَّذِي يُؤْمِنُ بِاللهِ وَكَلِمَاتِهِ وَاتَّبِعُوهُ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ﴾

"(Habîbim!) **de ki: 'Ey insanlar! Şüphesiz ki ben, O Allâh'ın sizin hepinize elçisiyim ki, göklerin ve yerin mülkü sadece Kendisine âittir, O'ndan başka hiçbir ilâh yoktur, O diriltir ve öldürür!**

O halde Allâh'a da, o Nebiyy-i Ümmî olan Rasûlüne de iman edin ki, o da Allâh'a ve kelimelerine inanmaktadır. Bir de ona hakkıyla tâbi olun, tâ ki siz hidâyet bulabilesiniz!'" *(A'râf Sûresi:158)* âyet-i kerîmesinde **Allâh-u Te'âlâ** Ehl-i Kitab dahil bütün insanlara **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*e inanmalarını, bu da yetmez kendi dinlerini bırakıp ona uymalarını emretmiştir. Ama Ehl-i Kitab'ı insan sınıfından kabul etmiyorlarsa o başka!

Şimdi bu kadar dinlediniz, bu bâtıl fikirlilerin görüşlerinin ne kadar din dışı olduğunu hepiniz takdir ve tasdik edersiniz.

DİYALOGÇULARIN ÜSTAD BEDİÜZZAMAN HAZRETLERİ'Nİ İSTİSMARLARINA REDDİYE

Yalnız bazılarının **Üstad Bediüzzaman Hazretleri**'ni bu işe karıştırarak "Ondan delil alıyoruz" gibi laflarla hüküm çıkartmaları asla doğru değildir. Bunu mutlaka söyleyelim. Çünkü biz bu meseleyi burada bulunanlardan **Mehmet Fırıncı** ağabeyimiz ile istişâre ettik. Kendisi üstâdın talebesidir, onunla birlikte evinde üç ay kalmıştır.

Ayrıca **Mehmet Paksu** ve **Kenan Hoca Efendi** ile istişâre ettik. Şu anda bu hocalarımız aramızda bulunmaktadırlar. **Üstad Bediüzzaman Hazretleri** açıkça diyor ki: "İslam diğer dinleri nesh etmiştir."

Üstad Bediüzzaman Hazretleri'nin ileri gelen talebelerinden olan **Abdülkadir Badıllı** ağabeyimiz de Urfa'dan bir mazereti nedeniyle gelemedi. Selamları, hürmetleri var. Büyüğümüzdür kendisi, o da bu meseleyi Lalegül FM'de canlı olarak beyan etti. "Biz üstâdın talebeleriyiz, İslam diğer dinleri nesh etmiştir, diğer dinler mensuhtur ve geçersizdir. Müslüman olmadan cennete girmek yok. Biz bu görüşteyiz. Bunun aksine görüş beyan edenlerden biz berîyiz" dediler.

Onun için burada bazen **Bediüzzaman Hazretleri**'ni istismar edenler olabilir. Bunlara kapılıp, aldanıp da "**Bediüzzaman Hazretleri** de bu görüştedir" diye bir şey çıkartmamak lazımdır. Çünkü o da: "Muhammedün Rasûlüllâh'ın şart olduğunu, İslâm'ın şart olduğunu" söylüyor.

Bütün bunlar nerden çıkıyor biliyor musunuz? "İslam öbür dinleri nesh etmemiş (?!)" görüşünden çıkıyor. **Üstad**: "İslam bütün dinleri nesh etmiştir ve onlar geçersizdir" diyor. **Üstâd**'ın sadece bir görüşü var, o da fetret devri gibi bir karanlık durumda kendilerine yeterli bir tebliğ ulaşmamış kimselerin cennete gireceğidir. Zaten Ehl-i Sünnet imamlarından Eş'arî'nin görüşü de bu olduğu için bunda bir sakınca yoktur.

Tebliğ gelmiş, İslâm'ı duymuş, biliyor ama hâlâ Müslüman olmuyor. Bunun herhangi bir şekilde cennete gireceğine dair **Üstâd**'ın bir beyânı yoktur. Geçmişlerimize, büyüklerimize saygılı olmak durumundayız, bu karıştırıcılara aldanıp lütfen büyükler istismar edilmesin.

İçimizde doğu âlimleri var. 30-40 kadar şarktan gelen müderrislerimiz var. Şu anda burada çok büyük âlimlerimiz var. Onlar da tabi **Üstâd**'ın risâlelerini çok okuyan âlimlerdir. Yanlış bir anlayışa kapılmasınlar. Biz burada asla **Üstâd**'a karşı bir reddiye için toplanmadık, "Biz ona bağlıyız" deyip de Ehl-i Sünnet çizgisinden çıkanları, âlimlerin beyanları doğrultusunda uyarmak, hakka hizmet, iyiliği emretmek ve kötülükten nehyetmek için toplandık.

Hepinize teşekkür ediyoruz **Allâh-u Te'âlâ** hepinizden razı olsun.

YURT DIŞINDAN KATILAN ÂLİMLER

1) Büyük Muhaddis Muhammed Avvâme / Medîne-i Münevvere

2) Abdurrahmân Habib Şettu / Mescid-i Nebevî Müderrisi - Medine

3) Şebbîr Ahmed es-Salûcî / Dâru'l-Ulûm Zekeriyya Üniversitesi Müdürü - Güney Afrika

4) Abdüsselâm el-Vahhâbî / Yüksek Yargı Meclisi Oda Başkanı - Fas

5) Yunus el-Harrâg / Kraliyet Meclisi Müsteşarı - Fas

6) el-Beşîr Bu Sabun / Devlet Meclisi Sekreteri - Fas

7) Abdüsselâm el-Ayrûsî / Devlet Meclisi Sekreter Yardımcısı - Fas

8) Dr. Muhyiddin Avvâme / Hadis ve Usul-i Fıkıh Hocası – Medine

9) Abdülhâdî Harse / Büyük Âlim ve Mutasavvıf – Suriye

10) Irak ve İran dahil diğer bazı ülkelerden katılan Ehl-i Sünnet ulemâsı

YURT İÇİNDEN İŞTİRAK EDEN BAZI KATILIMCILAR

Asrın Müceddidi Mahmut Ustaosmanoğlu Efendi Hazretleri

Ahmet Ustaosmanoğlu / Müderris

Muhammed Keskin / Marifet Derneği Başkanı

Resul Bölükbaşı / Müderris - Rize

Mehmet Fırıncı / Üstad Bediüzzaman Hazretleri'nin Talebesi

Metin Külünk / İstanbul Milletvekili

Mehmet Paksu / Yazar

Kenan Emirtaş / Moral fm Programcısı

Nuh Albayrak / Türkiye Gazetesi Genel Yayın Müdürü

Nuri Karahasanoğlu / Akit Müessese Müdürü

Fadıl Akgündüz / İş Adamı

Necdet Külünk / İş Adamı

Şeyh Abdulkerim Çevik / Müderris ve Şeyh - Bitlis

Abdullâh Taylan Hoca Efendi / Şeyh Müderris - Kahramanmaraş

Fethullah Ayte Hoca Efendi / Müderris Şeyh - Bitlis

Mahmut Düzli / Müderris - Van

M. Ahmet Piral / Emekli İmam - Bitlis

M. Rıdvan Sevinç / Müderris - Diyarbekir

S. Abdurrahman Aslan / Müderris

Ş. Celaleddin Aydın / Müderris – Diyarbekir

Mehmet Şirin Güvercin / Müderris - Elazığ

Mehmet Emin Bulut / Müderris- Kars

İsmail Şan / Müderris - Kars

S. Bekir Parlak / Müderris - Kars

Molla Abdussamed Aksan / Müderris - Şanlıurfa

Mollla Abdulaziz Aksan / Şeyh - Şanlıurfa

Molla Mahmud Aksan / Müderris - Şanlıurfa

Molla Abdulkadir İnan / Emekli İmam - Adıyaman

Molla Muhyiddin Ürper / Şeyh - Adıyaman

Seyyid Abdulmecid Geylani / Seyyit ve Şeyh - Adıyaman

Molla Muhammed Raşid Ürper / Adıyaman

İsmail Hakkı Eren / Müderris - Sakarya

Hasan Kılıç / İstanbul

Mustafa Bilici / İstanbul

Hüseyin Avni / İzmir

Ali Ulvi Uzunlar / İstanbul

Mehmet Talu / İstanbul

Ahmet İslamoğlu / Bursa

Mustafa Ekinci / İstanbul

Nedim Payalan / İstanbul

Ali Kara / İstanbul

Ali Haydar Çetinkaya / Antalya

Musap Aktaş / Malatya

Ali Şahin / Elazığ

Hasan Beytar / Muş

Sebahattin Artaç / Diyarbakır

İbrahim Tekiner / Şanlıurfa

Nurullah Güngördi / Şanlıurfa

Yunus Barlas / Kâhta

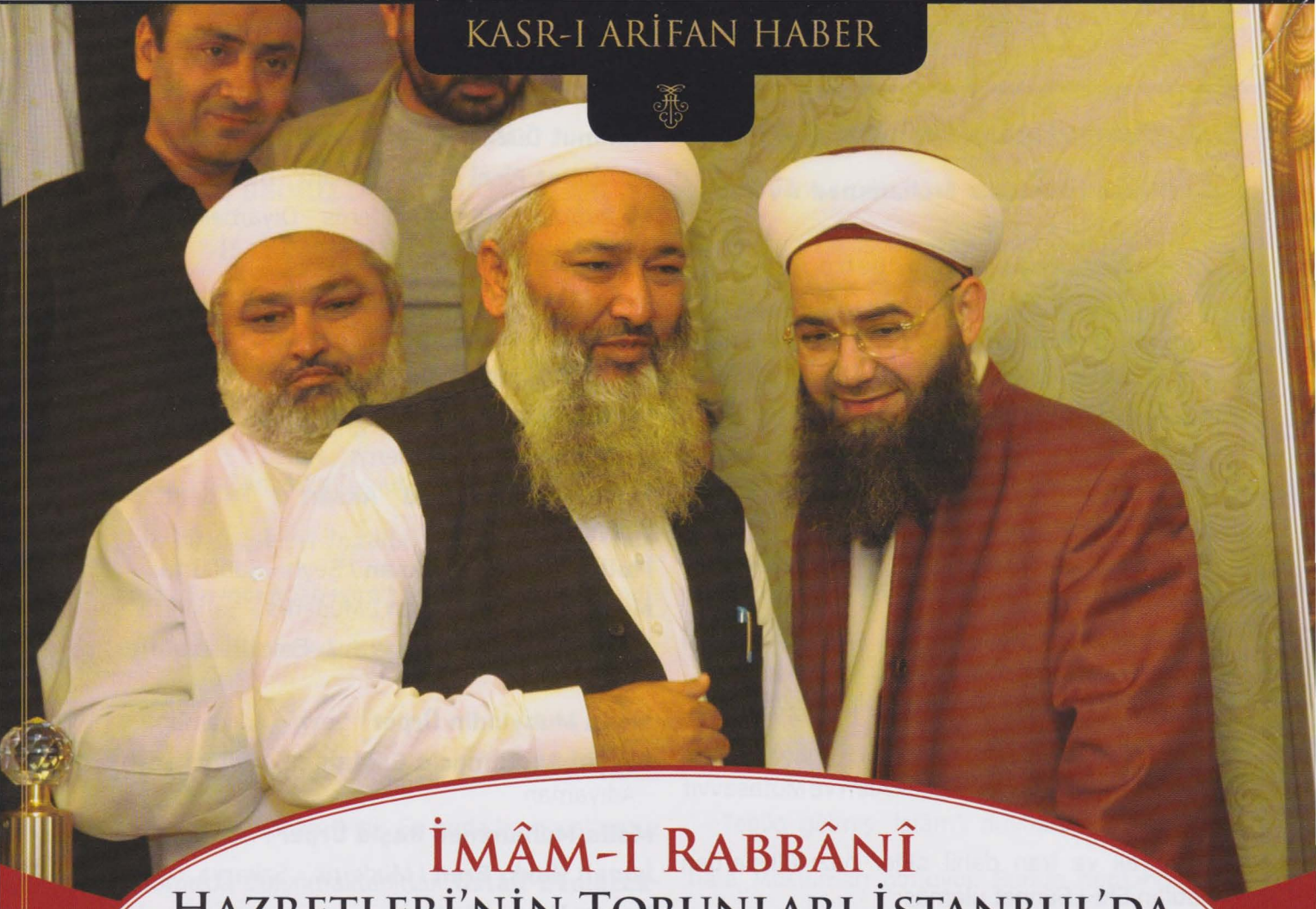
Mürsel Baydar / Adıyaman

Bilal Uslu / Bingöl

İbrahim İlhan / Elbistan

Ahmed İlhan / Aydın Nazilli

Ömer Faruk / Yalova

İMÂM-I RABBÂNÎ HAZRETLERİ'NİN TORUNLARI İSTANBUL'DA CÜBBELİ AHMET HOCA İLE BİR ARAYA GELDİLER

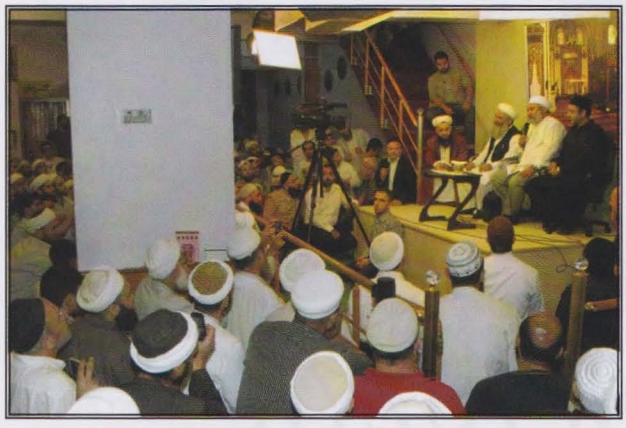
Bin yılın müceddidi **İmâm-ı Rabbânî Hazretleri**'nin torunları **Hâce Muhammed Sâdık** ve **Hâce Muhammed Zübeyir Hazretleri** geçtiğimiz hafta İstanbul'da **Cübbeli Ahmet Hoca**'yı ziyaret ettiler. **Ahmet Mahmut Ünlü Hoca Efendi**'nin her hafta sohbet yaptığı Ahmet Yesevi Derneği'nde bir araya gelen **İmâm-ı Rabbânî Hazretleri**'nin torunları ve **Cübbeli Ahmet Hoca** dua ve himmet buyurdular.

İslam dünyasında bin yılın müceddidi olarak kabul edilen ve İslam dünyasına büyük hizmetler veren **İmâm-ı Rabbânî Hazretleri**'nin torunları **Hâce Muhammed Sâdık** ve **Hâce Muhammed Zübeyir Hazretleri** İstanbul'da **Cübbeli Ahmet Hocamız**'la bir araya geldi. Yedi temmuz perşembe akşamı yapılan mescid sohbetine katılan **Hâce Muhammed Sâdık** ve **Hâce Muhammed Zübeyir Hazretleri** hem dua hem de himmet buyurdular. Gördüğü ilgi ve alakadan duyduğu memnuniyeti ve mutluluğu anlatmakta zorlanan **Hâce Muhammed Zübeyir Hazretleri** yaptığı konuşmasında şunları dile getirdi:

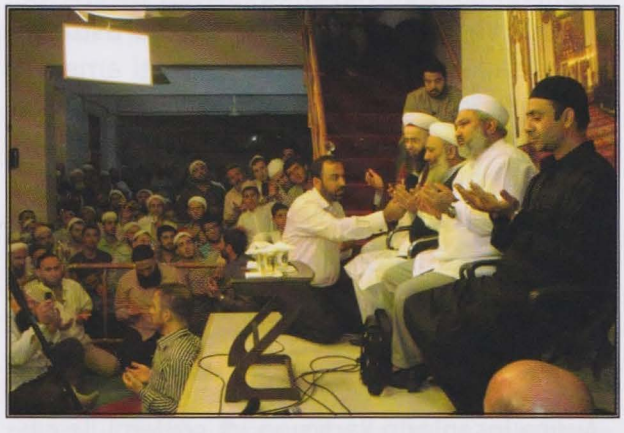

"**İmâm-ı Rabbânî Hazretleri**'ni sevenlerle birlikteyiz. Sizlerle birlikte olmaktan çok mutluyuz. **İmâm-ı Rabbânî Hazretleri**'nin sevgisini burada gördükçe bu duyguları anlatacak kelimeler bulamıyorum. Çok mutluyuz. Burada karşılaştığımız misafirperverliği hiç unutamıyoruz ve unutamayacağız. Çok memnun oldum. İnşallah biz, sizleri **İmâm-ı Rabbânî**

Hazretleri'nin kabri şerifinin olduğu Serhend şehrine bekliyoruz. Oraya davet ediyoruz inşâallâh. Fazla vaktinizi almak istemiyorum. Hepinize çok teşekkür ediyoruz. **İmâm-ı Rabbânî Hazretleri**'nin rûhâniyeti her yerde tecelli ediyor. Her yerde görüyoruz bunu. Sizlerden gördüğümüz bu yakınlığı gittiğimiz zaman herkese anlatacağız. Nasıl anlatacağımızı da bilemiyorum şu anda. Burada sözlerimi bitiriyorum. Bu kısa sözlerimin inşâallâh nimetini ve hikmetini görürsünüz."

İmâm-ı Rabbânî Hazretleri'nin diğer torunu **Hâce Muhammed Sâdık Hazretleri** yapılan bu konuşmanın ardından sohbete katılanlara yaklaşık 7 dakika süren hem Arapça hem de Hintçe dualar yaptı. Sohbete katılan yaklaşık üç bin kişi ve Lalegül fm ile cübbeliahmethoca.tv adresinden canlı dinleyen yüz binler **İmâm-ı Rabbânî Hazretleri**'nin torunlarına büyük bir ilgi ve sevgi gösterirlerken yapılan dualara da eşlik ettiler.

Dua ve himmetten sonra bir konuşma yapan **Cübbeli Ahmet Hoca Efendi** ise şunları söyledi:

"**Muhammed Sâdık** ismi **İmâm-ı Rabbânî Hazretleri**'nin oğlunun ismidir. **İmâm-ı Rabbânî Hazretleri** oğullarına hep **'Muhammed'** ismini vermiştir. Vebâ salgınında vefat etmiş **Hâce Muhammed Sâdık Hazretleri**. Onun hürmetine kim dua ederse hastalık, vebâ, salgın ve bulaşıcı her türlü rahatsızlıktan kurtuluyor **İmâm-ı Rabbânî Hazretleri**'nin oğlunun hürmetine.

Bu mübarek de onun adını taşıyor. Onun torunları bu gece çok büyük dualar etti size. '**İmâm-ı Rabbânî Hazretleri**'nin hürmetine, onu sevdiğiniz için, onu vesile ederek, Nakşibendî silsilesinin hürmetine, ne niyetiniz varsa **Allâh-u Te□âlâ** versin' dedi. Belki de son nefeste imânımızı kurtarırsak bu duadan olabilir. Öyle büyük bir dua yaptı. Çoluğumuza çocuğumuza Arapça âyetlerden ve daha sonra kendi Hint lisânında dualar yaptı ve bütün dualar inşâallâh yerini buldu. Misafirin duası reddolmaz. Silsilemizin parçalarıdır.

İnşâallâh ziyaretlerini hep arttıracağız. 70-80 kişilik bir ailedirler. Bütün etrafları kâfir sihlerle dolu. Yeniden canlanacak orası inşâallâh. Bunları unutmayacağız. Kendilerine böyle söz verdik. İrtibatı kesmeyeceğiz. 2 ayda bir onları arayıp sorup orayla ilgileneceğiz inşâallâh. Sizler de giderseniz kendilerini orada bulursunuz. **Allâh-u Te'âlâ** hepimize **İmâm-ı Rabbânî Hazretleri** ve silsilemizi tekrar tekrar ziyaret nasip eylesin."

MUHTEŞEM YÜZYIL NASILDI?

Osmanlı'nın cihana hakim olduğu muhteşem yüzyılın hikmetini anlamak, dört yüz çadırdan dünyanın dörtte üçüne hükmetmeye götüren serüveni idrak edebilmek için aşağıda belirtilen mukayeseyi yapmak gerekir; İslam Kültüründe insanlar bir vücuda benzetilir ve bir uzuvdaki rahatsızlığın diğer uzuvlarca paylaşıldığına dikkat çekilir. Hatta hizmetçiye yüklenen işlere yardım edilmesi öğütlenir. Sevgili Peygamberimiz bizzat kendisi sırtında kerpiç taşımış, ateş yakmak için çalı çırpı toplamıştı. **Allâh-u Te'âlâ** Resulü ve Sahabe-i Kiram'ın başlattığı, Ecdadımızın yaygınlaştırdığı Vakıf müesseseleri, bütün toplum kesimlerini kucaklayan İslam Medeniyetinin evrensel güzelliğinin en önemli belirtisidir.

"Ben tok olduktan sonra başkası açlıktan ölsün bana ne!" anlayışı toplum kesimleri arasında ciddi uçurumların meydana gelmesine yol açar. Herkes kendi başına bir köşe dönmece oyununa kapılır, menfaatlerin çatışması ile toplum düzeni bozulur.

İSLAM MEDENİYETİ İNANÇ BAĞI VE VATAN BİRLİĞİ ÇERÇEVESİNDE İNSANLARI KARDEŞÇE BİR ARADA YAŞATMASINI BİLMİŞTİR.

Irklardaki farklılık, insanların birbiriyle tanışması ve kaynaşması içindir. Irkların birbirine üstünlüğü yoktur. Her insan Adem-Havva çocuğudur ve **Allâh-u Te'âlâ** katında üstünlük ölçüsü sadece kalp yakınlığı ve güzel amellerdir. Ayrıca kimse kader kitabını açıp da bütün geçmişini tam anlamıyla görüp okuyamaz, hangi saf ırktan geldiğini belirleyemez. Doğu-Batı köprüsü konumundaki ülkemizde asırlardır pek çok farklı ırk birbirine karışmış durumdadır. On milyon Osmanlı Türkü, yüz milyonlarca dünya insanını bu anlayış ve hoşgörü ile yönetebilmiştir.

Ayrıca insanların karşısına ırk söylemi ile çıkmak, en azından muhataplarda da benzer duyguların uyanmasına yol açacak, çatışmalar kaçınılmaz olacaktır. Bu durumda insanlar için iki ana ortak payda söz konusudur: Din ve Vatan... Binlerce Bir'de bir araya gelebilmek!..

Peygamberimizin zenci **Bilali Habeşi** (Radıyallâhu Anh) ile kumda diz dize verip oturduğu herkesçe bilinmektedir. Batı Medeniyetinin siyah ırka reva gördüğü muamele ise çok da uzak olmayan tarih sayfalarında bulunmaktadır.

İSLAM MEDENİYETİ NEFSİN AZGIN İSTEKLERİNİ TERBİYE ETMİŞ, İNSANA YÜCE DUYGULAR KAZANDIRMIŞTIR

İnanç, ibadet, bilgi ve hizmetle ruhu yüceltilmiş yüz delikanlının yönlendirilmesi, nefis arzularıyla gününü geçiren on delikanlının yönlendirilmesinden daha kolaydır ve huzur vericidir. Toplumda sıkça rastlanan psikolojik rahatsızlıklar, kişilik bozuklukları, duygu ve düşünce kaymaları, davranış bozuklukları hep bu misyonu yeterince yerine getiremeyen medeniyet anlayışının kaçınılmaz sonuçları olarak görülebilir. Psikolojik bütün hastalıkların temelinde aslında nefsin hastalığı, terbiye edilemeyişi ve ruhun yükseltilemeyişi bulunmaktadır.

Sonuç itibariyle batı dünyasının, dağ komşularını kıskandırırcasına nesillerine tanıdığı sınırsız özgürlükler, toplumda önü alınamaz yaraların açılmasına sebebiyet vermiş, anne babasız yetişen çocuklar toplumda ciddi sorun olmaya başlamıştır. ABD'de, 2005 itibariyle liselere bekaretin kutsallığı ve evliliğin önemi konusunda yeni dersler konulmuştur.Bunun sebebi fuhuş ve zinanın tüm batı toplumlarına yayılması sonucu vahşi batılıların nesli tehlikeye düşmüştür.

Osmanlı medeniyetinin, batı medeniyeti ile farkı işte burada ortaya çıkmaktadır.Batı medeniyeti nefsi ve hayvani duyguları ön plana alarak insanı vahşileştirirken, muhteşem yüzyıldaki Osmanlı medeniyeti ise insanın inancını ve ruhunu yüceltip gerçek medeniyet ve ahlak seviyesine çıkarmıştır.

Osmanlı Devletinin dünyaya hükmettiği muhteşem yüzyılda Fransa'da kadın ve erkeklerin el ele, kol kola ahlaka aykırı bir şekilde dans ettiklerini öğrenen Osmanlı Hükümdarı **Kanuni Sultan Süleyman**'ın Fransa Kralı Fransuva'ya yazdığı mektup hayvani duyguları törpülemeye yönelik olup aynen şöyledir:

"Ey Fransa kralı Fransuva! Sefir-i kebirimden aldığım mazhara göre malumatım oldu ki, memleketinde dans namında alamele-innas fuhşiyyat ve lubiyat yapıyormuşsun. İş bu name-i hümayunumun eline vusulünden itibaren bu mel'anet ve rezalete son vermediğin takdirde Orduyu Humayunumla gelip seni kahretmeye muktedir olurum!!!"

Kanuni'nin bu mektubundan sonra Fransa'da 100 sene dans yapılmamış, bir başka deyişle Fransa'da fuhuş ve zinanın Fransız toplumunda yaygınlaşması İslam halifesi **Kanuni** sayesinde bir asır tehir edilmiştir. Bir televizyon kanalında Hıristiyan asıllı yazarın yazdığı muhteşem yüzyıl dizisi yukarda arz ettiğimiz hususlarla taban tabana zıttır.

İSLAM MEDENİYETİ HAK VE ADALETİ UYGULAMIŞ, GELİŞMİŞ NİMETLERİN İNSANLIK ÇAPINDA PAYLAŞILMASINI SAĞLAMIŞ, ÜLKELERİ SÖMÜRMEKTEN VE YERLİ YERSİZ MÜDAHALEDEN UZAK KALMIŞTIR.

Yeni dünya kovboylarının ve sığır çobanlarının yerli halka-Kızılderililere ve zencilere, İngilizlerin Hintlilere, Fransızların Cezayirlilere, Rusların Türklere, Almanların Yahudilere yaptıkları gibi, İslam Medeniyetinde benzeri bir uygulama görülmez. Aksine gidilen her ülkede ilim irfan yuvaları kurulmuş, insanlar inanç ve yaşamlarında özgür bırakılmıştır. Türkçe konuşmaya zorlanmış hiçbir ülke yoktur örneğin!..Bu asırda kimlerin nerelere nasıl ve hangi amaçlarla müdahale ettiği ve sonuçları çok iyi bilinmektedir.

C-BUGÜNKÜ MEDENİYETİN, BİLİM VE TEKNOLOJİNİN BATIDA GELİŞMESİNİN SEBEPLERİ İTİKADİ, ZİHNİ-FİKRİ GELİŞME

Fransız ihtilali ve Rönesans ile Hristiyanlık anlayışı, yerini beşeri bilginin kutsallaştırıldığı bir dünyaya bıraktı. Naturalizm karşısında engel olarak görülen mistik anlayış, bütünüyle kiliseye hapsedildi. Bacon'un insana tabiat üstü bir güç veren yaklaşımlarının oluşturduğu din-ilim çatışması sonucu batılı dini tamamen terk etti, yeni bir din edinmiş gibi kendini düşünmeye

adadı, hırsla çalışmaya başladı. Asırların birikimi bir enerji, kırılan fay hattı ile açığa çıkıyordu. Düşüncesini engelleyen kilise zincirlerini kırmış inanç kendi olmuştu.

Kavlin (öl:1564), Luther'den farklı olarak, kadere inanmama esasını işledi. Tanrının dünya işlerine bir müdahalesinin olmadığını ve bütün hayatı insanın kendisinin kurması gerektiğini, aslında böylece Tanrı Krallığının kurulabileceğini savundu (H.Bolay, Felsefi Doktrinler Sözlüğü). Orta sınıf Protestanlığa yöneldi ve çok çalışıp en başarılı insan olma duygusunun gelişmesini sağladı.

Endülüs Medeniyeti, haçlı seferleri, Arapçadan tercüme edilen eserler, batı üniversitelerinde Müslüman Bilginlerin eserlerinin 18.yy. kadar okutulması, batılı öğrencilerin Müslümanların medreselerinde eğitim görmeleri, tüccar ve gezginler de Batının aydınlanmasında, değişiminde ve gelişmesinde etkili olmuştur .

COĞRAFİ KEŞİFLER VE SÖMÜRÜ

Ortaçağda Avrupalı vatandaşın hedefinde kilisenin kutsaması ve manevi kurtuluş bulunuyordu.

Rönesansla birlikte bu bakış açısı değişti ve kral ve derebeylerin etkisinin de kalkmasıyla, milliyetçilik fikirleri gelişerek herkes kendisinin kralı, efendisi ve zengini olmaya başladı.

Soğuk bölgelerin insanları daha dinamikti. Nehirlerle iletişim ve teşriki mesai kolay sağlanıyordu. Ne var ki dar topraklar kalabalık nüfusa yetmiyordu. İhtiyaçlar yoğun kaynaklar azdı. Deniz ülkeleri olmanın da avantajı ve rekabet hissinin de kamçılamasıyla, kovandaki arılar gibi dünya milletlerinin toprak zenginliklerine koştular ve yağmaladılar. Hindistan'ın Bengal kömürlerinin İngiliz sanayinin gelişmesinde önemli bir rolü olduğu söylenir. Amerika, Meksika, Afrika ve farklı adalardaki altın madenlerinin batıya taşındığı da...Ve sonuç: Günümüzde gelişmiş ülkelerin nüfusu dünya nüfusunun yüzde 15'i oranında iken, dünya kaynaklarının yüzde 80'ine sahip durum dadır. Osmanlı'nın cihana hakim olduğu Muhteşem yüzyılda durum böyle değildi.

BATI DÜNYASININ BİRLİK VE İTTİFAKLAR SAĞLAMASI

Haçlı seferlerinde defalarca birlik oluşturmaya alışan Avrupa dünyası, İşgal kuvvetleri olarak İstanbul ve Çanakkale'ye gelirken de birlik oluşturmuşlardı. Değişik pakt ve ortak pazarlarla Hristiyan dünyasında sağladıkları ahenkli ve uyumlu çalışma ve ittifaklar, onları19 ve 20 yy'lar da süper güç denen konuma getirmişti. Ve Hristiyan dünyası için gösterilen hassasiyetin İslam ülkeleri için gösterilmediğini, çoğu konuda çifte standart uygulandığını, az köşe yazarı ve haberleri takip edenler kolaylıkla bileceklerdir.

EZİKLİK VE AŞAĞILIK DUYGUSUYLA AVANTAJLARINI ÇOK İYİ KULLANAN AVRUPA, ASLINDA KARŞILARINDA ALTER NATİFLER ORTAYA KOYAN GÜÇLÜ BİR DÜNYA BULAMADIKLARI İÇİN, BOŞ KULVARDA YÜRÜYEREK YÜKSELMİŞLERDİR.

İslam Medeniyeti dünya terazisinde asırlarca hep mürüvvet ve insanlıkta okka olmuş, ağır basmıştı. Bugün batılı ağır basıyor; basıyor ama boşa ağır basıyor!..**("iza kanel-vadi haliyen yekünüs-sa'lebü valiyen!". Bu ibarenin anlamını bilenlerden sorup öğrenmenizi rica ediyoruz).** Fransa'da sahnelenen, Voltaire'in Peygamberimizle istihza eden piyesini bir kükremesiyle alaşağı eden Cennetmekan Abdülhamid Han, hasta dönemde bile dünyada bir ses getirebiliyordu.

D-BATILININ MEDENİYETE VE İNSANLIĞA BAKIŞI BATILIYA GÖRE KENDİ MEDENİYETLERİ HEM EBEDİHEM DE EN MÜKEMMELDİR.

Toynbee, Guenon: Bugün medeniyetin temsilcileri batılılardır. Medeniyet Avrupa demektir. Batı medeniyeti hem en mükemmel hem de ebediyen kalıcıdır. Bütün dünyaya bu medeniyet hakim olacaktır. Öbürlerine medeniyet sıfatı izafe edilemez. Diğerleri orta çağda kalmış yarım medeniyetlerdir.

Toynbee: Biz insanlara, keşfettiğimiz yerlerde rastladığımız bit ve hayvan türlerinin bir parçası olarak görüyoruz. Yerlileri tamamen imha etmeyi veya ehlileştirmeyi düşünüyoruz.

Guyeau: Temel prensip üstün ırkların çoğalmasıdır. Bir Fransız, ırkının ırkı ve kabiliyetleri sebebiyle, bir zenci, bir Arap, bir Türk bir Çinliye nazaran ortalama yüz defa daha üstün ictimai bir serveti temsil etmekte dir. Türklerin lehine bizim nüfus planlaması yapmamız tam bir aptallıktır

Toynbee: İnkılapçı ve müteassıp Müslümanlar ihmal edilmemelidir. Kitleler nasıl olsa fosilleştirilir ve dondurulur. Halk tabakası her zaman bir lider çıkarabilir, uyanık olunmalıdır. (Bknz,İ.Canan,age.,37,78,106)

E-BATILININ GÜNÜMÜZDEKİ DURUMU BATILI, EBEDİ VE MÜKEMMEL BİR MEDENİYET DÜŞÜNCESİNİ KAYBETMİŞTİR.

Birinci cihan harbinden sonra batılı, kendinden önceki medeniyetlerin gibi, aynı sosyolojik kuralların sonucu olarak yıkılabileceklerini anlamış oldu. Spengler, Batının Çöküşü isimli eserinde, bu medeniyetin çöküşünün, Mısır, Çin, Babil, Roma, Arabistan, Meksika medeniyetlerinin çöküşü gibi zaruri ve mantıklı bir durum olduğunu dile getirir.

BATI İNSANI RUHİ BUNALIMLARA DÜŞMÜŞ, UYUŞTURUCU YAYGINLAŞMIŞ, İNTİHARLAR VE CİNAYETLER ARTMIŞ, AİLE VE NESİL BOZULMAYA BAŞLAMIŞTIR

Her medeniyet aslında birer madde ve mana sentezinden oluşur. Fıtratta oluşan zıtlıklar er geç kendisini göstermektedir. Bu yüzden batı patentli materyalizm, manevi dünyayı tamamen yok saydığı için, 70 yıllık serüveninin ardından duvarlarla birlikte yıkılıp gitmiş, medeniyetse şayet; medeniyetler müzesindeki yerini almıştır. Batı ise makineleşmenin ve alabildiğine özgürlüğün ardından ruhlarda oluşan boşlukların farkına varmaya başlamıştır.

Andre Gide gibi düşünürler insanı hedef almayan makineleşmenin aleyhinde yazılar yazdı. Yapılan araştırmalarda Ralli diye adlandırılan araba yarışlarına katılanların, boksörlerin, pankreasçıların, intihara teşebbüs eden gençlerle aynı ruhi yapıya sahip oldukları ortaya çıktı. Avrupa da on yıl içinde gayrı meşru doğumlar yüzde 25, boşanmalar 3-4 misli artmış, sadece Fransa'da ortada bırakılan çocuk sayısı bir milyonu aşmıştı. Amerika'da her sene 100 doktorun intihar ettiği, Waşington'da her 15 saatte bir cinayetin işlendiği, Avrupa'da intihar oranlarının yüz binde 60'lara tırmandığı belirlenmiştir (Sızıntı, Mayhıs-90) Özellikle Amerika'da silahı eline geçiren Lise öğrencilerinin okul bastıkları, sıkça gündeme gelen haberlerden olmuştur. Descartes'in, bütün ilim, kesin ve açık bilgiden ibarettir yaklaşımı, batı aydınlarınca benimsenmiş ve vahye dayalı bilgi reddedilmiş, modern bilimin kurallarıyla ölçülemeyen bilgi toplama vasıtalarının tümü rafa kaldırılmıştı. Aslında bu yaklaşım, bir zamanlar kilisenin yaptığı antidemokratik önyargılı yaklaşımın değişik bir uygulamasıydı. Kilise bağnazlığı yerini bilim bağnazlığına bırakmıştı. Ve bilim çoğunluk itibariyle silahlanma yolunda kullanılıyordu.

Asrımız medeniyetinin sahibi olduğunu söyleyen,gerçekte ise bilim ve teknoloji namına her şeyi Müslüman bilim adamlarının kitaplarından çalan vahşi batılılar muhteşem yüzyılın sırrını çözememişlerdir,bu bakışla da çözmeleri mümkün değildir.

ORUCU BOZAN VE BOZMAYAN ŞEYLER

ORUCU BOZMAYAN ŞEYLER

1- Hatırlayınca bırakmak şartıyla, oruçlu olduğunu unutarak yemek, içmek, cinsi münasebette bulunmak.

2- Bir kadına bakmak veya onu düşünmek suretiyle inzal vaki olmak, menisi gelmek. (Ancak bu gibi haller orucun sevabını azaltır.)

3- Uyurken ihtilam olmak, yani uyurken cünüplük hali meydana gelmek.

4- Hanımını sadece öpmek.

5- Cünüp olarak sabahlamak ve sabahleyin yıkanmak.

6- Ağzına gelen balgamı veya kafasından burun içine inen akıntıyı içine çekip akıntıyı yutmak. Ağzındaki tükürüğü yutmak. Ağzından dışarı çıkıp tamamen ayrılan tükürüğü tekrar yutmak orucu bozar.

7- Yıkanırken kulağına su kaçırmak.

8- Kendi isteğiyle olmayarak boğazına duman kaçırmak.

9- Boğazına toz girmek veya sinek kaçmak.

10- Ağzına aldığı ilacın tadı boğazına varmak.

11- Dişleri arasında sahur yemeğinden kalan ve nohut tanesinden küçük olan şeyi yemek.

12- Dışardan susam tanesi kadar bir şey alarak ağzının içinde yavaş yavaş çiğneyip yok etmek ve tadı boğazına varmamak. Eğer çiğnemeden dışardan böyle bir şeyi yutarsa oruç bozulur.

13- İhlil; yani erkeğin aletinin idrar deliğine, ilaç veya su akıtmak.

14- Oruçlu iken kan aldırmak, bıyık yağlamak.

15- Oruçlu iken gıybet etmek, yalan konuşmak. (Ancak bu gibi haramları işlemek orucun sevabını yok eder.)

16- Göze ilaç damlatmak, sürme çekmek.

17- Orucu bozmaya niyetlenmek, fakat bozmamak.

18- Kulağını bir şeyle karıştırıp irin v.b. şeyler çıkmak.

19- Bir şeyi koklamak.

20- Kendiliğinden gelen kusuntunun gene kendiliğinden geri gitmesi. Fakat kendiliğinden gelen kusuntuyu iade orucu bozar.

21- Boğaza parmak salıp azıcık kusmak. Ağız dolusu olursa, bozulur.

22- Kendi elinde olmaksızın kusmak.

Not: Kusma hadiselerinde, orucu ihtiyaten kaza etmek gerekir.

ORUCU BOZAN, HEM KAZA VE HEM DE KEFFARET GEREKTİREN ŞEYLER

Oruç bir ibâdet olduğu için, her ne suretle olursa olsun başladıktan sonra orucu bozmak günahtır. Hem de büyük günah. Çünkü Ebu Hureyre (Radıyallâhü Anh)'den rivâyete göre, Resûlüllah (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) Efendimiz şöyle buyurdu: **"Her kim dinen geçerli bir ruhsat veya hastalık olmaksızın Ramazandan bir günün orucunu yerse, bütün bir ömür oruç tutsa da onu ödemiş olmaz!"**[1]

Binaenaleyh çok çok tevbe-istiğfar etmek ve onu kaza etmek gerekir. Ramazan orucu, dinen geçerli bir mazeret olmadan bozulduğu takdirde, ayrıca keffaret adı verilen dünyevî bir ceza da vardır.

Şimdi **Orucu bozan, hem kaza ve hem de keffaret gerektiren şeyleri** izah edeceğiz:

Önce **kaza** ve **keffaret** tabirlerini izah edelim.

Kaza: Bozulan orucu gününe gün tutmaktır.

Keffaret: Bozulan Ramazan orucuna karşılık dünyevî bir cezadır ki sırasıyla:

a- Varsa bir köle azad etmek, hür kılmak.

b- Köle azad etme imkânını bulamazsa, iki ay aralıksız oruç tutmak.

c- Yaşlılık, zayıflık veya hastalıktan dolayı (tabii ki bu mazeretlerin dinen geçerli olması lâzımdır) oruç tutamazsa, altmış fakiri sabah-akşam doyurmaktır. Ya da altmış fitre vermektir. İşte keffaret bunlardan ibarettir. Bunların hiçbirisine gücü yetmezse, Allâh-u Teâlâ'dan afv-ü mağfiret ister.

Keffaret gerektirecek şekilde birkaç defa oruç bozan kimseye, eğer evvelkilerin keffareti yapılmamış ise, hepsine bir keffaret kâfi gelir. Şimdi maddelere geçelim:

1- Oruçlu olduğunu bile bile yemek, içmek.

2- Oruçlu olduğunu bile bile cinsî münasebette bulunmak.

3- Ağza giren yağmuru, doluyu veya karı, bile bile yutmak.

4- Sigara, puro vb. şeyleri içmek, enfiye çekmek.

5- Çiğ et vb. şeyleri yemek.

6- Az miktarda tuz yemek.

7- Hanımının veya sevdiği bir başka kimsenin tükürüğünü yutmak.

8- Kil vesaire gibi yemesini adet ettiği bir çamuru vb. şeyleri, meselâ kömür, kül gibi yemek.

9- Hanımını şehvetle öptükten, gıybet yaptıktan veya kan aldırdıktan sonra, oruç bozuldu zannıyla bile bile orucu bozmak.

10- Hariçten susam tanesi veya en az o büyüklükte olan başka bir yiyecek maddesini ağza alıp yutmak. Buğday ve arpa tanesi yutmak.

Kaza ve keffaret gerektirecek şekilde orucu bozan kimseye, aynı gün, orucu bozmayı mubah kılan bir hastalık gelse veya bu kimse kadın ise, hayız kanı gelse veya lohusa olsa keffaret düşer. Çünkü bu durumlarda olan kimsenin orucu zaten bozulacaktı ve sadece kaza gerekecekti. Ancak böyle durumlarda sefere çıkmak keffareti düşürmez.

ORUCU BOZAN VE YALNIZ KAZA GEREKTİREN ŞEYLER

1- Sade un, sade hamur veya pirinç yemek.

2- Bir defada çok miktarda tuz yemek.

3- Yenmesi adet edinilmeyen bir toprağı yemek.

4- Zeytin çekirdeği vb. şeyleri yutmak.

5- Ayva gibi olmadan yenmeyen ham meyve yemek.

6- Pamuk ve kâğıt gibi yenmesi adet edinilmeyen şeyi yutmak.

7- İçi henüz olmamış taze ceviz yutmak.

8- Kuru ceviz, fındık, fıstık veya bademi katı kabuğuyla yutmak.

9- Taş, demir, bakır, altın, gümüş, toprak yutmak.

10- Hukne etmek; yani arkasından ilaç akıtmak, şırınga yaptırmak.

11- Burnuna ilaç çekmek, burun damlası kullanmak.

12- Boğazına huni ile bir şey akıtmak.

13- Kulağının içine yağ, ilaç veya su damlatmak.

14- Ağzına aldığı boyalı ibrişim vb. şeyin boyasıyla rengi bozulmuş olan tükürüğünü yutmak.

1) Tirmizî, Savm: 27; Ebu Davud, Savm: 38; İbn-i Mâce, Sıyam: 14; Darekutnî, 2/191; Ahmed b. Hanbel, 2/386, 442, 470

15- Karnında veyahut başında bulunan bir yaraya akıtılan ilaç mideye veya dimağa yani beynin, kafanın içine ulaşmak. **Bu bakımdan zamanımızda, oruçlu iken vurulacak olan iğne veya aşının orucu bozar kabul edilmesi daha ihtiyatlıdır.**

16- Boğazına kaçan yağmur veya karı istemeyerek yutmak.

17- Abdest alırken, ağzına aldığı su boğazına veya burnuna aldığı su genzine hata yoluyla kaçmak.

18- Bir başkasının zor kullanmasıyla oruç bozmak.

19- Dişleri arasında nohut tanesi kadar kalan şeyi yemek.

20- Uyurken birisi tarafından boğazına su dökülmek.

21- Unutarak yedikten veya içtikten sonra orucu bozuldu zannıyla, bilerek yemek ve içmek.

22- Boğazına parmak salıp kendi isteğiyle kusmak.

23- Ağız dolusu gelen kusmayı iade etmek.

24- Bile bile midesine veya genzine duman sokmak. **Binaenaleyh astım hastalarının kullandığı nefes açıcı fısfıs orucu bozar. Çünkü o sadece hava değil, nefes açıcı ilaç içeren özel bir havadır.**

25- Tan yeri ağarmışken, vakit var zannıyla yeme ve içmeye devam etmek.

26- Güneş batmadan evvel, battı zannıyla iftar etmek.

27- Ramazan orucundan başka bir orucu bozmak.

28- Cinsel ilişki dışında, kadının bir tarafına temas ettirmek veya öpmek suretiyle inzal vaki olmak, menisi akmak.

29- Ramazan orucuna niyet etmeyerek gündüz yiyip-içmek.

30- Oruçlu iken sefere niyet edip, memleketinden çıkınca orucu bozmak.

31- Hastalık gibi dinen geçerli bir özür sebebiyle orucu bozmak.

32- Arka veya ön uzvuna yaş, ıslak parmağını girdirmek.

33- Ön veya arka organlara, kaybolacak şekilde pamuk ve sargı bezleri sokmak. Böyle kuru maddelerin uçları dışarıda kalırsa, oruç bozulmaz.

34- Oruçlu bir kimseye ok veya mermi gibi bir şey saplandığında, saplanan şeyin ucu dışarıda kalmayacak şekilde vücûd içinde kaybolursa oruç bozulur ve kaza lâzım gelir.

Not: Bu sebeplerden herhangi birisiyle orucu bozulmuş olan bir kimsenin, tan yeri ağardıktan sonra hayzı veya lohusalığı bitip temizlenmiş olan bir kadının, akşama kadar gene imsak etmesi, yani oruçlu gibi durması vaciptir.

ORUÇLUYA MEKRUH OLAN ŞEYLER

1- Bir şeyi tatmak. Kocası aksi olan bir kadın yemeğin tuzuna bakabilir.

2- Bir şey çiğnemek. Bir kadın ufak çocuğu için, oruçsuz kimse bulamazsa çiğneme yapabilir.

3- Ağzında tükürüğü biriktirip yutmak.

4- Zayıf düşürme ihtimali bulunduğu zaman kan aldırmak, hacamat olmak veya meşakkatli işlerde bulunmak.

5- Nefsinden emin olmayanların hanımını öpmesi, sarılması ve kucaklaması. Bir boşalma olmaması durumunda böyledir. Eğer öpmek veya kucaklamakla boşalma meydana gelirse mekruh olmakla kalmaz, oruç bozulur.

6- Oruçlunun taharet yaparken ilgili mahalli yıkamakta aşırılığa kaçması veya abdestte ağzına-burnuna su verirken suyu aşırı derecede genzine çekmesi ve ağzında tutması.

7- Oruca visâlen, yani iftar etmeden diğer günün orucuna devam etmek.

ORUÇLUYA MEKRUH OLMAYAN ŞEYLER

1- Nefsinden emin olan kimselerin hanımını öpmesi, sarılması.

2- Misk veya gül vb. şeyleri koklamak.

3- Gözüne sürme çekmek, göz damlası kullanmak.

4- Bıyığına yağ sürmek.

5- Zayıf düşürmediği takdirde kan aldırmak, hacamat olmak.

6- Misvak kullanmak, ağzını fırça ile yıkamak.

7- Ağzına su almak.

8- Burnuna su çekmek.

9- Su yutmamak veya içeriye su kaçırmamak, şartıyla serinlenmek için yıkanmak.

ORUÇLUYA MÜSTEHAB OLAN ŞEYLER

1- Sahura kalkıp bir şeyler yemek-içmek.

2- Sahuru münasib vakte kadar tehir etmek.

3- Vakit girince iftarı hemen yapmak, iftarda acele etmek.

ORUÇ TUTMAMAYI VEYA TUTTUKTA SONRA BOZMAYI MUBAH KILAN DİNİ ÖZÜRLER

Özürsüz olarak Ramazan ayında oruç tutmamak hem günahtır, hem de cezası vardır. Ancak bir kimse aşağıdaki durumlarda Ramazan orucunu tutmayabilir veya başlamış olduğu orucu bozabilir. Ancak sonradan ilk fırsatta tutamadığı oruçları kaza etmesi gerekir.

1- Hastalık: Oruç tutulduğu takdirde hastalığın artması, uzaması veya ölüme sebep olması Müslüman ve mütehassıs bir doktor tarafından teşhis edildiği zaman, böyle bir kimse orucuna devam etmez, iyileşince gününe gün kaza eder. Hastalık ömür boyu devam edebilecek türde ise, her gün için bir fitre verir. Hastaya bakan da hasta gibidir.

2- Seferîlik, yolculuk: Ramazan ayında seferî olan kimse oruç tutmayabilir. Seferîlik hâli bitince, tutmadığı günleri kaza eder. Oruç tutmasında bir güçlük yoksa, seferî olan kimsenin oruç tutması daha hayırlıdır, faziletlidir.

3- Gebelik ve emziklik: Hamile bir kadın, oruç tuttuğu takdirde kendisine veya çocuğuna bir zarar geleceğinden korkarsa, oruç tutmayabilir, sonra kaza eder. Çocuk emziren bir kadın da oruç tutması halinde sütü azalırsa oruç tutmayabilir, sonra kaza eder.

4- Düşkünlük ve ihtiyarlık: Vücutça günden güne zayıflayan ve oruç tutmaya gücü olmayan düşkünler, ihtiyarlar ileride de bu orucu kaza edemeyecekleri sebebi ile her gün için bir **fidye** verirler. **Fidye**nin tutarı aynen **fitre** kadardır. Bu fidyeler Ramazanın başlangıcında verilebileceği gibi, Ramazanın içinde veya sonunda da verilebilir. İsterse fidyenin hepsini bir fakire topluca verir, ayrı ayrı fakirlere de verebilir. Bu durumda olan kimseler, fidye vermeye gücü yetmiyorsa, Allâh-u Teâlâ'dan bağışlanmalarını isterler. Oruç tutmaya gücü yetmeyen yaşlılar ile iyileşme ümidi olmayan hastalar, eğer ileride tutabilecek duruma gelirlerse, tutamadıkları oruçları kaza etmeleri gerekir. Önceden verdikleri fidyelerin hükmü kalmaz, bunlar nafile bağış sayılır.

5- Bir başkasının zor kullanması: Dediğini yaptırma gücüne sahip bir kimse tarafından orucu bozması, bozmadığı takdirde kendisini öldüreceği veya vücuduna bir zarar vereceği söylenirse, orucunu bozabilir.

6- Şiddetli açlık ve susuzluk: Oruç tutarken kendisinde şiddetli açlık ve susuzluk hissederek oruca dayanamayan ve devam ettiği takdirde ölmekten veya akli dengesinin bozulmasından korkan bir kimse de orucunu bozabilir, sonradan kaza eder.

Not: Düğün veya ziyafete davet edilmek, sadece nafile oruç tutanlar için bir özürdür. Nafile oruç tutanlar bu durumda oruçlarını bozarlar ve kaza ederler.

ALİ EREN

NASILSINIZ HAYRETTİN BEY?..

Değerli okuyucular!

Malazgirt Meydan Savaşı'nı 26 Ağustos 1071'de Müslüman Türkler ile Hıristiyan Bizanslılar arasında geçtiğini ve Sultan Alparslan'ın kumandasında Müslümanların zaferiyle son bulduğunu biliyoruz. Bütün tarihlerin yazdığı da budur. Yani kesinkes Malazgirt Savaşı'nın galibi Bizanslılar değildir.

Değildir, olamaz da. Çünkü tarih kesindir ve neyse odur, görüşten görüşe değişmez. Târihî bir hadise bir tarihçiye göre böyleyse başka bir tarihçiye göre başka türlü olamaz.

Buna rağmen eğer meselâ haddini bilmeyen biri çıkıp da bilinenin aksine bir şey yazmaya kalksa, meselâ **"Alparslan, Malazgirt Meydan Savaşı'nı kazanan değil kaybedendir"** demiş olsa, bu kimsenin cahilliğine en hafifinden gülünür ve onun tarihçi olmadığı bilinir.

Şayet bunu yazan kişi tarihçi sıfatını taşıyan birisiyse o zaman o kimse artık kendisine sıfatlardan sıfat beğenmelidir. Ona artık câhil de denilir, târihî hadiseleri ters göstermeye çalışan bir şarlatan da denilir, **"Söylediği yalanlar acem yalanını geçen bir yalancı"** da denilir...

Çünkü, târihî hadiseler aynıdır ve insanların görüş ve inanışlarına göre değişmez.

Ancak, tarihin doğru yazılabilmesi için târihî hadiseleri yazan ve/veya anlatan kişilerin peşin düşünceden uzak, insaflı ve Allah korkusu taşıyan kimseler olmaları şarttır. Bu şartları taşımayan kimseler istedikleri hadiseyi istedikleri gibi eğip bükerek değiştirebilir ve insanlara tam ters şekilde sunabilirler, nitekim sunuyorlar da.

Bu saptırmayı bazı kesimlerde sıkça görüyoruz. Bu kesimler bazan bir Hıristiyan tarihçi oluyor, bazan şiî bir tarihçi oluyor bazan da ehl-i sünnetten olmadığı halde kendisini gizlemek için ehl-i sünnetten olduğunu söyleyen çift görünüşlü bir kimse oluyor, olabiliyor.

Ama şükür ki ehl-i sünnet tarihçilerin hepsinin yazdıkları aynıdır. Aynı olması da gayet normaldir çünkü yukarıda da işaret ettiğimiz gibi târihî bir hadise bir tarihçiye göre nasılsa başka bir tarihçiye göre başka türlü olamaz.

İlim ve insaf sahibi oldukları içindir ki, bütün ehl-i sünnet tarihçiler bizlere İslam tarihini ana hatlarıyla doğru olarak ve birbirinin aynısı olarak aktarmışlardır.

***

Tarihin ve tarihçiliğin objektifliğine misal olarak İslamdaki halifelik meselesini ele alabiliriz. Peygamberimiz mûcize bir haber olarak halifeliğin kendisinden sonra 30 sene olacağını haber vermiştir. Aynen bildirildiği şekilde, halifelik Hazreti Hasan (Radıyallahü anh) Efendimiz'in halifeliğiyle beraber, Peygamberimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in vefatından sonra tam 30 sene sürmüş, ondan sonra hükümdarlık dönemi başlamıştır.

30 seneden sonraki dönemi izah sadedinde İbn-i Kesir'in **El-Bidâye ve'n-Nihâye** isimli meşhur ve muteber tarihinde şöyle deniliyor:

"Muâviye (Radıyallahü anh) dönemi hükümdarlık döneminin başlangıcıdır. Muâviye (Radıyallâhü anh) İslâm hükümdarlarının ilki ve en hayırlısıdır."

Bunu yazan sadece **El-Bidâye ve'n-Nihâye** değildir. İbnü'l-Esir'in **El-Kâmil fi't-Târih**'i olsun, diğer tarihler olsun hepsi aynı şeyi yazmaktadırlar. Çünkü hepsinin anlattıkları hadise de aynıdır.

Esas meselemize geçerken, Şam vâlisi olan Hazreti Muâviye (Radıyallahü anh)'ın halifelik mücadelesi içine girdiğini hatırlayalım. Bu hususta **El-Bidâye ve'n-Nihâye** diyor ki:

"İsmail b. İbrahim tarikiyle gelen bir rivâyette Muâviye (Radıyallahü anh) şöyle demiştir: "Allah'a yemin ederim ki beni halife olmaya sevk eden sebep Resûlüllah'ın bana söylemiş olduğu şu sözüdür:

"Ey Muâviye! Eğer yönetimin başına geçersen, iyilik yap."

Amcasının oğlu olduğu için zulmen şehit edilen Hazreti Osman (Radıyallahü anh)'ın hakkını isteyecek kadar yakını olan Hazreti Muâviye, Hazreti Osman (Radıyallahü anh)'ın mazlum olarak şehit edilmesinden sonra halife olan Hazreti Ali'den, katillerin yakalanıp teslim edilmesini istiyordu. Bu isteğini İsrâ sûresinin **"Haksız olarak öldürülenin velisine bir yetki tanımışızdır"** meâlindeki 33. âyetine dayanarak yapıyordu. Hazreti Ali Efendimiz ise ortam henüz müsait olmadığı için bunu daha sonraya bırakmayı uygun görüyordu. Böylece aralarında bir ictihad farkı meydana geldi.

Taberânî, İbni Abbas'ın bu hususta şöyle dediğini rivâyet eder:

"Muâviye'nin bu âyete (İsrâ 33) **dayanarak yönetime geçtiğine olan kesin inancımı hâlâ sürdürmekteyim."**

Değerli okuyucular!

Dikkat edilirse, İbni Abbas Hazretleri'nin bu sözü, ashabı kiramın da kendileri gibi düşündüğünü zanneden zamanımızdaki bazı Hazreti Muâviye düşmanlarına açık ve ibretli bir ikazdır.

İbni Abbas Hazretleri, Hazreti Ali Efendimiz'in amcasının oğludur. Dolayısıyla Hazreti Ali Efendimiz'in tarafını tutması beklenir. Ama öyle yapmıyor ve **"Muâviye'nin bu âyete dayanarak yönetime geçtiğine olan kesin inancımı hâlâ sürdürmekteyim"** diyor.

Demek ki değerli okuyucular, kendisinin de anladığı gibi Hazreti Muâviye'nin kaderinde yönetimin başına geçmek varmış.

Nitekim Beyhakî, Ebû Hüreyre'nin şöyle söylediğini rivâyet ediyor:

"Halifelik Medine'de, hükümdarlık Şam'dadır."

***

Hazreti Muâviye'nin, hükümdarlıkğından önce Şam vâlisi olduğunu tekrar hatırlayıp devam edelim.

Ebû İdris'in, Ashabın büyüklerinden Ebüd Derdâ Hazretleri'nden rivâyetine göre Peygamberimiz şöyle buyurmuştur:

"Uyurken bir ara rüyamda kitabın, başımın altından anılıp götürüldüğünü gördüm. Nereye götürüldüğünü takip ettim, kitap alınıp Şam'a götürüldü.

Fitne koptuğu zaman iman Şam'dadır."

***

Yahyâ b. Süfyan'ın Hazreti Ömer (Radıyallâhü anh)'dan rivâyetine göre Peygamberimiz (**S**allallâhü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

"Başımın altından nurdan bir direğin çıktığını ve o parlak direğin gidip Şam'a yerleştiğini gördüm."

***

Hazreti Ali (Radıyallâhü anh) ile o zaman Şam vâlisi olan Hazreti Muâviye (Radıyallâhü anh) arasında cereyan eden Sıffin Savaşı'nda, adamın biri Hazreti Ali'ye olan sevgisinden dolayı, **"Allahım! Şamlılara lânet et"** deyince Hazreti Ali Efendimiz derhal kendisini ikaz etmiş ve **"Şamlılar hakkında kötü konuşma. Çünkü orada ebdallar (**Allah dostları/evliyâ) **vardır"** buyurmuştur.

Bakınız Hazreti Ali Efendimiz, kendileriyle harp ettiği Şamlılar hakkında dengeyi nasıl korumaktadır. Bizler de ehl-i sünnet Müslümanlar olarak Hazreti Ali ve Hazreti Muâviye hakkında dengeyi aynen böyle korumalı ve her ikisini de sevmeliyiz.

Hoş olmamakla beraber, farklı ictihadlar neticesinde her iki ordu birbirine girmişse de, yapılan Sıffîn Savaşından sonra her iki taraf da karşı taraftan ölenlerin cenaze namazlarını kılmışlar, harpten sonraki hayatlarında da birbirleriyle iç içe yaşamışlar ve hayatları boyunca aynı safta namaz kılmışlardır.

Bu zamanda Hazreti Muâviye'ye dil uzatanlara, Hâfız ibni Asâkir taa o zamandan şu cevabı vermektedir:

"Şam'da yeşil kubbeyi inşâ edip içinde 40 sene ikamet eden kişi Muâviye'dir."

***

İlahiyat profesörü Hayrettin Karaman ve hempâları, meseleyi tersine gösteredursunlar ve **"Hazreti Hasan'ı kandırdı"** diyerek Hazreti Muâviye'ye iftira ededursunlar, gerçekler İslam tarihlerinde yazılı bulunmaktadır. İslam tarihlerine göre, Hazreti Ali Efendimiz'den sonra halife olan Hazreti Hasan Efendimiz, halifeliği bazı şartlarla Hazreti Muâviye'ye kendi isteğiyle devretmiştir.

Onun böyle yapacağını da Peygamberimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) taa Hazreti Hasan Efendimiz'in çocukluğunda haber vermişti. Şöyle ki:

İmam Ahmed b. Hanbel'in Câbir b. Abdullah'tan rivâyetinde Peygamberimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

"Benim bu oğlum (Hasan) **efendidir. Umarım ki Allah bunun vasıtasıyla Müslümanlardan iki büyük cemaati barıştıracaktır."**

Hazreti Hasan Efendimiz, aynen Peygamberimiz'in haber verdiği gibi yapmış, halifeliği Hazreti Muâviye'ye devretmekle iki Müslüman gurup arasındaki gerginliği ortadan kaldırmak gibi büyük ve tarihî bir hizmet ifa etmiştir.

Hiç ummamakla beraber arzu ederiz ki, bu satırların Sayın Hayrettin Karaman'ın Hazreti Muâviye düşmanlığına son vermesine, ona ve tarihe iftira etmeyi bırakmasına sebep olsun.

Sayın Profesör ve onun gibi kimseler, içlerindeki Hazreti Muâviye düşmanlığını istedikleri gibi dışa vurabilirler, vuruyorlar da. Ama tarih kitaplarında yazılı gerçekleri nasıl ortadan kaldıracaklar?

Dünya âlem biliyor ki, ehl-i sünnet inancını taşıyan Müslümanlar Hazreti Muâviye düşmanı olamazlar. Yine dünya âlem biliyor ki, ona düşman olanlar şiîler, alevîler, kızılbaşlar ve râfizîlerdir.

Peki, Sayın Hayrettin Karaman'a ne oluyor? İkide bir ehl-i sünnetten bahseden Sayın Profesör, Hazreti Muâviye meselesinde ehl-i sünnetten niçin ayrılıyor? Yoksa her hususta ehl-i sünnetten olmayı içine sindiremiyor mu?

Zaman zaman söylediği gibi, bu sorumuz karşısında da muhtemeldir ki yine kendisinin ehl-i sünnet olduğunu söyleyecektir. Öyleyse kendisine yine soralım:

Yeryüzünde Hazreti Muâviye muârızı olan bir ehl-i sünnet gurubu var mıdır?

Veya tarihte olmuş mudur?

***

Yukarıda Hazreti Ali Efendimiz'in, Sıffîn Harbi sırasında Şamlılar hakkında kötü sözler söyleyen bir kişiyi harp meydanında ikaz ederek **"Şamlılar hakkında kötü konuşma. Çünkü orada ebdallar (**Allah dostları/evliyâ**) vardır"** dediğini yazmıştık. Şimdi de Hazreti Muâviye'nin karşı taraf hakkındaki bir sözünü aktaralım.

İmam Ahmed b. Hanbel Hazretleri, Hazreti Muâviye'nin şöyle dediğini rivâyet ediyor:

"Ali'nin oğlu Hasan'ı severken, Resûlüllah'ın onun dilini/dudağını emercesine öptüğünü gördüm. Resûlüllah'ın öptüğü bir dil/dudak asla azap görmeyecektir."

İmam Ahmed b. Hanbel Hazretleri'nin bu rivâyeti, **"Muâviye Hazreti Hasan'ı kandırdı"** iftirasında bulunan Hayrettin Karaman'a gayet güzel bir cevap ve okkalı bir Osmanlı tokat değil mi?

***

Hazreti Muâviye, Peygamberimiz'den birçok hadis rivâyet etmiş ve onun rivâyet ettiği bu hadisler en değerli/kuvvetli iki hadis kitabı olan Buhârî ve Müslim'de yer aldığı gibi diğer sünen ve müsnedlerde de yer almıştır.

İmam Buhârî, İmam Müslim ve diğer sünen ve müsned sahipleri, acaba Hazreti Muâviye'yi Hayrettin Karaman kadar anlayamamışlar da mı, onun rivâyet ettiği hadisleri asırlardır Müslümanların ellerinden düşmeyen ve kıyamete kadar okunacak olan eserlerine almışlar?

Sayın Karaman'a sormak isteriz:

Sahih-i Buhârî, Sahih-i Müslim ve diğer sünen ve müsned kitaplarını okurken, önünüze Hazreti Muâviye'nin rivayet ettiği hadisler gelince ne yapıyorsunuz? Yaprakları yırtıyor musunuz?

Veya o eserleri kaleme alan zatların, başkaları hakkında değil de sadece Hazreti Muâviye hakkında yanıldıklarını düşünüp Hazreti Muâviye yoluyla gelen hadisleri atlayarak diğerlerine mi geçiyorsunuz?

Hazreti Muâviye hakkında yanılan bu zatlar, ya diğer hadislerde de yanılmışlarsa ne olacak?

Eğer, İmam Buhârî ve İmam Müslim gibi zatlar, -sizin kadar uyanık olmadıkları için- Hazreti Muâviye hakkında yanılmışlar, onun rivâyet ettiği hadisleri, İslam tarihinde ve İslam âleminde en kıymetli eserler kabul edilen eserlerine/sahihlerine almamaları gerekirken almışlarsa, İslam âleminin de bütün Müslümanların da yandığının resmi değil mi?

Öyle ya! Siz olsaydınız elbette Hazreti Muâviye'nin rivâyetiyle gelen hadislere itibar etmezdiniz değil mi?

Söyler misiniz Sayın Karaman? Yoksa Sahih-i Buhârî'yi, Sahih-i Müslim'i bir kenara bırakıp, en iyisi hadis hususunda sizi mi dinlemek?

Velhasıl... Hangi taraftan ele alırsak alalım, çıkmazdasınız Sayın Karaman çıkmazda...

***

Hazreti Muâviye, Peygamberimiz'in kayın biraderi, onun babası Ebû Süfyan Hazretleri de kayınpederidir. Sahih-i Müslim'deki onlarla ilgili şu rivâyete ne diyeceksiniz Sayın Karaman?

"Hazreti Muâviye'nin babası Ebû Süfyan (Radıyallahü anh) Resûlüllah'a, **"Yâ Resûlallah! Beni komutan yap da, daha önce Müslümanlarla harbettiğim gibi şimdi de kâfirlerle harbedeyim"** dedi, Resûlüllah da **"Olur"** buyurdu. **"Muâviye'yi yanında kâtip yap"** dedi, Resûlüllah ona da **"Olur"** buyurdu."

Resûlüllah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) böylece kayınpederinin bir sözünü iki etmemiş ve onun isteklerini yerine getirmiştir. Onun içindir ki, Hazreti Muâviye (Radıyallahü anh) Peygamberimiz'in vahiy kâtiplerinden olmuştu.

***

Müseyyeb b. Vâdıh, İbni Abbas (Radıyallahü anhüma)'nın şöyle dediğini rivâyet ediyor:

"Cebrâil (Aleyhisselam) **Resûlüllah'a gelip şöyle dedi: "Yâ Muhammed! Muâviye'ye selam söyle ve ona iyi davran. Çünkü o, Allah'ın kitabını ve vahyini yazmak hususunda güvenilir bir kimsedir. O ne güzel güvenilir bir katiptir."**

İlahiyat profesörü Hayrettin Karaman'ın sevmediği ve şiddetle aleyhinde bulunduğu Muâviye isimli sahâbî işte böyle bir zat. Karaman, açıktan açığa ve çekinmeden bu şanlı sahabîyi sevmediğini söyleyerek, kendi tarafını ortaya koymakta yani Hazreti Muâviye konusunda kendisinin ehl-i sünnet tarafında mı şîa tarafında mı olduğunu açıklamış olmaktadır.

***

Hazreti Ali ve Câbir b. Abdullah'dan gelen bir rivâyete göre, Resûlüllah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Muâviye (Radıyallahü anh)'ı yanına kâtip olarak alma konusunda Cebrâil (Aleyhisselam)'a danıştı. Cebrâil (Aleyhisselam) da şöyle dedi:

"Onu yanına kâtip olarak al. Çünkü o güvenilir bir kimsedir."

Sayın Karaman'a, bunun râvilerinden birinin de Hazreti Ali olduğunu hatırlatırsak üzmüş olur muyuz acaba?

***

İmam Ahmed b. Hanbel, İrbad b. Sariye es-Sülemî'nin şöyle dediğini rivâyet ediyor:

"Resûlüllah'ın, Ramazan ayında **"Mübârek yemeğe gelin"** diye bizi sahura çağırdığını ve şöyle söylediğini işittim:

"Allahım! Muâviye'ye kitap ve hesabı öğret ve onu azaptan koru."

***

Tirmizî'nin Ebû İdris el-Hulenî'den rivâyet ediyor:

Umeyr b. Sa'd'ı Şam vâliliğinden alıp yerine Muâviye'yi tayin eden Hazreti Ömer, (Radıyallahü anh) insanlara şöyle demiştir:

"Muâviye'den sadece iyilikle bahsedin. Zira ben Resûlüllah'ın onun hakkında şöyle buyurduğunu işittim: **"Allahım! Onun vasıtasıyla insanları hidâyete erdir."**

Sayın Karaman'a soralım:

Gördüğünüz gibi Hazreti Ömer, (Radıyallahü anh) Hazreti Muâviye'den iyilikle bahsedilmesini istiyor. Siz ise tam tersine onun kötülüğünden bahsediyorsunuz. Yoksa daha önce bunu okumamış mıydınız?

Okumuşsanız, şimdi öğrenmiş oldunuz. Bundan sonra Hazreti Ömer'in bu sözüne uymayı düşünüyor musunuz?

***

Hazreti Muâviye, insanların kendisi için ayağa kalkmalarına bile razı olmazdı. İmam Ahmed b. Hanbel, Ebû Miclez'den şöyle rivâyet ediyor:

"Muâviye bir defasında halkın karşısına çıkmıştı. Halk da ona hürmeten ayağa kalktı. O, bunun üzerine şöyle dedi:

"Ben Resûlüllah'ın şöyle söylediğini işittim: "**Bir kimse insanların kendisine hürmeten ayağa kalkmalarından memnun olur hoşlanırsa, cehennemdeki yerini hazırlasın.**"

***

Hazreti Muâviye büyük bir sahabe topluluğu ile Bizans'a gazâya gitti. İstanbul'u kuşattı. Bu gazâ ile ilgili olarak sahih bir hadiste şöyle buyurulmaktadır:

"Kostantiniyye'ye (İstanbul'a) **gazâya gidecek ilk ordunun askerleri bağışlanmıştır."**

Var mı daha ötesi?

Bağışlanmayla ilgili olarak tarihte bir de şu bilgi var:

Ebûbekir b. Ebûdünyâ, takvâsıyla meşhur olan Ömer b. Abdülazîz Hazretleri'nin şöyle dediğini rivâyet etmiştir:

"Resûlüllah'ı rüyamda gördüm. Ebûbekir ile Ömer de yanında oturuyorlardı. Selam verip yanlarına oturdum. Ben oturmaktayken Ali ile Muâviye getirildi. İkisi bir odaya kapatıldılar. Odanın kapısı da üzerlerinden kilitlendi. Ben ne olacağını seyrediyordum. Çok geçmeden Ali **"Kâbe'nin rabbine yemin ederim ki benim lehime hüküm verildi"** diyerek odadan çıktı. Kısa bir zaman sonra Muâviye de **"Kâbe'nin rabbine yemin ederim ki ben bağışlandım"** diyerek odadan çıktı."

Evet...

Ehl-i sünnetin bu hususta görüşü de zaten buna uygundur. Ehl-i sünnete göre ictihadında isabetli olan Hazreti Ali idi. Hazreti Muâviye de kendi ictihadına göre hareket ettiği için suçlanamaz.

***

İmam Ahmed b. Hanbel Hazretleri'ne, Hazreti Ali İle Hazreti Muâviye arasında geçen hadiseler sorulduğunda Bakara sûresi'nin şu meâldeki 141. âyetini okudu:

"Onlar geçmiş birer ümmettir. Onların kazandıkları kendilerine sizin kazandıklarınız sizedir. Onların yaptıklarından siz sorumlu değilsiniz."

Seleften birçok âlim de kendilerine bu soru sorulduğunda yukarıdaki âyeti okumuşlardır...

Değerli okuyucular!

Muhtemeldir ki Sayın Hayrettin Karaman yukarıdan beri verdiğim bilgilere de itiraz edecektir. Ama ben bu bilgileri İbn-i Kesir'in **El-Bidâye ve'n-Nihâye** isimli meşhur eserinden aldım. Zaten diğer tarihlerin yazdıkları da farklı değil. Şayet Sayın Karaman itiraz edecek ve cevap verecekse, bana değil buyursun İbn-i Kesir Hazretleri'ne ve onun yazdıklarının aynısını yazan diğer âlimlere itiraz etsin ve onlara cevap versin.

Ama biz biliyoruz ki onda bu âlimlere cevap verebilecek ilmî güç yok. Sayın Karaman'da o ilmî gücün olmadığını biliyoruz da, yine de laf ola beri gele kabilinden şöyle diyelim:

Sayın Profesör! Çürütebiliyorsanız buyurun yukarıdan beri verilen bilgilerin yanlış olduğunu çürütün. Çürütün de biz de yanlış bir bilginin doğrusunu öğrenmiş olalım...

ORUÇ TUTMAK
SADECE AÇ VE SUSUZ KALMAK MIDIR?

Ramazan ayı denilince akla ilk gelen ibadet oruçtur. Çünkü Mevla Teala: **"Sizden her kim Ramazan ayına erişirse oruç tutsun."** (Bakara Sûresi: 185) buyurarak orucu bu aya tahsis ettiği için, Ramazan ayına "oruç ayı" da denmiştir.

Peki oruç nedir?

Lugat manası olarak: Nefsi meylettiği, arzu ettiği şeylerden imsak etmek yani o şeyleri yapmaktan kendini tutmaktır.

Şer'î olarak ise: Mükellef olan, akıl baliğ olan bir müslümanın iki fecirden yani imsak vaktinden, güneşin batmasına kadar yemekten içmekten ve cinsi münasebetten **oruç niyetiyle** uzak durmasıdır.

Oruç, her ne kadar aç kalınarak tutuluyor olsa da, oruçta esas olan Allah'ın emrini tutmak, kulluk görevini yerine getirmektir. Dolayısıyla bir kimse perhiz niyetiyle aç dursa veya zayıflamak için diyet yapsa ya da hasbelkader bir şey yiyemeyip aç kalacak olsa, bu açlık oruç sayılmaz. Mesela, afedersiniz bir hayvanı da bir yere bağlayıp aç bıraksanız, akşama kadar bir şey yedirmeden içirmeden orada tutsanız, o da aç durur. Öyleyse aç kalmakla, oruç tutmak arasında bir fark olmalıdır. Nitekim orucun farziyetiyle alakalı nazil olan ayeti kerimenin sonunda **"...umulur ki, takva olur, sakınırsınız."** (Bakara: 183) buyurularak, orucun sadece aç ve susuz kalmak olmadığı, nefsin arzu ve isteklerinin kontrol altına alınıp, günahlardan sakınmak olduğu açıkça ifade edilmiştir.

Oruç ibadetinin, sabır, şükür ve nefis terbiyesi gibi diğer ibadetlerle de irtibatı vardır. Oruç tutmak insanı manen olgunlaştırır. Haramlardan sakınmasına vesile olur. Oruç insanın şehevî gücünü kırdığı gibi, hevâ ve hevesini de kökünden söker. Nitekim Abdullah ibni Mesud (Radıyallahü anh) şöyle anlatıyor:

"Bizler Peygamber Efendimiz'in maiyyetinde olan, evlenmek için hiçbir imkan bulamayan bir takım gençlerdik. Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) bize: **"Ey gençler zümresi! Evlenmeye gücü yeten evlensin. Çünkü evlenmek gözü haramdan en çok men eder, korur. Ferci (**tenasül uzvunu**) da en iyi korur. Evlenmeye gücü yetmeyen de oruca devam etsin. Çünkü oruç tutmak kişi için şehveti kıran bir şeydir."** buyurdu.

Gerçekten de oruçlu iken insanın kendisini kontrol etmesi daha kolaydır. Çünkü açlık ve susuzluk istekleri azaltır, nefsi sakinleştirir, hayvânî içgüdülerin ve arzuların yaktığı ateşi önemli ölçüde söndürür. Geçici de olsa insanı şehvetin pençesinden kurtarıp, takvaya ve haramlardan sakınmaya elverişli bir hale sokar. Bir ay boyunca devam edecek olan bu denetim ve kontrol mekanizması, ister istemez kişi de günahtan sakınmasını sağlayacak bir koruyucu güç oluşturur. Dolayısıyla günah işlemekten ve bir takım kötülüklerden uzak durmak, bir alışkanlık olarak kişide kök salmaya başlar.

Mide aç olunca diğer organlar tok olur

Vücutta bir organ vardır ki, o aç olunca bütün organlar tok, o tok olunca bütün organlar aç olur. O organ midedir.

Hakikaten de oruçlu adama bakıyorsun, midesi aç olunca adamın sesi soluğu pek çıkmıyor. Hele iftar vaktine doğru iyice bitkinleştiği için, gözünde harama bakacak fer kalmıyor. Dizinde, sağda-solda dolaşıp harama gidecek derman olmuyor. Şarkı, türkü dinleyelim diyecek olsan; "kapat şunu dinleyecek halim yok" diyor. Dedikodu-gıybet yapacak olsan "konuşmaya mecalim yok" diyor. Yani mide aç olunca diğer organlar tok oluyor.

Ama akşam olunca iftarda yemek yiyip midesini doyurdu mu, diğer organlar acıkıyor. Gözler fal taşı gibi açılıp fıldır fıldır etrafı kolaçan etmeye, tükürük bezleri çalışıp dil konuşmaya başlıyor. Ona buna sataşıp, şunun bunun hakkında dedikodu yapıyor, malayani muhabbetler ediyor. Hal böyle olunca, sabah nerde bıraktıysak akşam iftardan sonra aynı yerdeyiz demektir. Ne ruhen yücelme kalır, ne de şehvetin teskin olması...

Onun için iftarda yerken ölçüyü kaçırmamak, tıka basa mideyi doldurmamak lazım. Ama maalesef bunu pek beceremiyoruz. İftarda öyle yiyoruz ki, bu yemekle normal zamanda on fakir doyar. Allah-u Tela; "nefsimizi islah edelim, şehvetimiz yenelim" diye bize açlık emretti, oysa biz yemeyi daha da artırdık. Tek yaptığımız, öğünlerin yerini değiştirmek oldu. Envai çeşit yemeklerle donatılmış iftar sofraları başında, mideyi tıka basa doldurarak nefis islah olmaz. Evet akşama kadar bir şey yemeden içmeden duruyoruz, tabiri caizse nefsi acıktırıp boynunu, kulağını belki kırıyoruz ama akşam olunca öyle bir yiyoruz ki, maalesef nefis eskisinden daha güçlü oluyor. Kediyken, aslan oluyor.

Kaç çeşit oruç vardır?

"Orucun çeşidi mi olur, oruç oruçtur" diyebilirsiniz. Evet orucun çeşitleri vardır. İmamı Gazalî "İhya"sında orucu tasnif etmiş ve; Avam orucu, Havas orucu, Ehâssü'l-Havas orucu şeklinde üç guruba ayırmıştır. Şimdi bu oruç çeşitlerini kısaca gözden geçirelim, bakalım bizim tuttuğumuz oruç bunlardan hangi guruba giriyor.

1- Avam orucu: Yemekten, içmekten ve cinsi münasebetten sakınmaktır. Ama sadece bu kadar, boğazından aşağıya bir şey geçirmiyor, yalnızca midesine oruç tutturuyor. Evet bunu yapınca oruç tutulmuş, borçtan kurtulmuş olunur ama bu oruç, **"avam orucu"** olmaktan ileri geçemez. Çünkü oruç tutmaktan maksat sadece aç kalmak değil, diğer uzuvlarımızı da kontrol altına almaktır. Oruç tutarken gıybet etmeye mani olabiliyor muyuz, nâ mahreme şehvetle bakmaktan vazgeçebiliyor muyuz, insanlara kötü söz söylemeyip onları af edebiliyor muyuz?.. İşte esas mesele budur, iş bunu becerebilmektir. Şayet bunları yapabilirsek, o zaman oruç tutmamızdaki maksat hasıl olmuş olur. Yoksa bu oruç avam orucu olur ki, elimize açlık ve susuzluktan başka bir şey geçmez. Nitekim Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

"Nice oruç tutanlar vardır ki (haramdan sakınmadıkları için) **oruçlarından nasipleri sadece açlıktır."**

2- Havas orucu: Sadece mideye oruç tutturmakla kalmayıp, diğer uzuvlarına da yani gözüne, kulağına, eline ve özellikle de diline oruç tutturmaktır.

Havas orucu tutanlar; yemekten, içmekten sakınıp ağızlarına lokma koymadıkları gibi, gözleriyle de oruç tutarlar. Harama bakmaz, göz atmazlar. Çirkinliklere karşı gözlerini kapatırlar.

Onlar sadece mideleriyle değil kulaklarıyla da oruç tutarlar, şarkılara-türkülere kulak tıkarlar. Boş sözlere, dedikodu ve gıybete kulak vermezler.

Onlar dilleriyle de oruçludurlar. Hiç kimseye kötü söz söylemezler, dedikodu-gıybet etmezler, yalan-dolan konuşmazlar. Kimseye sövüp saymazlar, hatta kendilerine sözle sataşanlara bile karşılık vermeyip; "ben bu gün oruçluyum" diyerek dillerini tutarlar.

Onlar kimseye el de kaldırmazlar. Vurmazlar, kırmazlar, çalıp çırpmazlar...

Havas orucu tutanlar, Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in; **"(Kamil) Müslüman, diğer Müslümanların dilinden ve elinden salim olduğu kişidir."** Hitabının muhatabı olan

kimselerdir. Onların oruçları da kâmildir, kendileri de... Aslında oruç tutmanın asıl gayesi de budur. Yani oruç sadece yememek, içmemek işi değildir. Ya nedir? Mide yemekten ve içmekten korunduğu gibi, göz, dil, kulak, el gibi diğer azaların da haramlardan korunmasıdır ki, işte oruç böyle tutulmalıdır. Yoksa bu şartlara riayet edilmezse oruç olmaz, yani tutulan orucun sevabı olmaz. Nitekim Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur:

"Beş şey orucu(n sevabını) **bozar:**

1- Yalan söylemek.

2- Gıybet etmek.

3- Koğuculuk yapmak.

4- Yalan yere yemin etmek.

5- Şehvetle harama bakmak

Demek orucun kemalatı için yalan söylememek, gıybet etmemek, söz taşımamak, nâmahreme şehvet nazarıyla bakmamak lazım. Şayet bu şartlara riayet edilmezse o zaman orucun fazileti, sevabı kaybolur. Belki orucun şartları zahiren yerine getirilmiş ve borçtan kurtulunmuş olur ama sevap kazanılmaz. Mevla Teala böyle bir oruçtan da razı olmaz. Nitekim Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) **"Her kim yalan söylemeyi ve yalanla amel etmeyi bırakmazsa, o kimsenin yemesini içmesini bırakmasına Allah'ın hiçbir ihtiyacı yoktur."** buyurmuştur.

Cabir b. Abdullah (Radıyallahü anh); "Oruç tuttuğun zaman kulağın gözün ve dilin, yalandan ve bütün haramlardan oruç tutsun (uzak dursun)" buyuruyor. Oruç böyle olursa bu Havas orucu olur. Hulasa etmek gerekirse "**Havas orucu**; sadece midesine oruç tutturmak değil, diğer organlarına da oruç tutturmaktır. Evet mideye oruç tutturmak zordur ama dilimize, gözümüze, kulağımıza, elimize oruç tutturmak ise daha zorudur. Ama bunlar Havas orucunun olmazsa olmazıdır. Yukarıda zikrettiğimiz hadisi şerifte de geçtiği üzere; yalan söylemekten, gıybet etmekten, laf taşımaktan, şehvet nazarıyla harama bakmaktan uzak durup, gücü yettiği kadar bütün haramlardan sakınanların orucudur Havas orucu...

Ehassü'l-Havassın orucu ise: En hususi kulların orucudur. Bu tür oruç tutan kullar; avam ve havasın orucundaki hususlara riayetle beraber, ayrıca kalplerine de oruç tuttururlar. Yani kalplerine kötü düşünceler getirmezler, günah olan şeyleri hayallerinden geçirmezler. Hatta kalplerine Allah'dan başka bir şeyin girmesine dahi müsaade etmezler. Yoksa oruçlarının bozulduğuna hükmederler.

Bu oruç sahipleri sanki kalplerinin kapısına bir muhafız dikmişler de, Mevla Teala ile alakası olmayan hiçbir şeyi oraya sokmuyorlar. Çünkü: **"Müminin kalbi Allah'ın evidir."** Öyleyse sahibinden başkasının bu evde ne işi var?.. Öyle ya, bizim evlerimize de sevdiklerimiz, akrabalarımız, eşimiz-dostumuz yani bizimle alakası olanlar gelirler. Hiç tanımadığımız, ne idüğü belirsiz kimseler gelseler, evimize alır mıyız? İşte Ehassü'l-Havas orucu tutan Allahın o güzel kulları da, kalplerine her girmek isteyene müsaade etmiyor, vize vermiyorlar. Kalbinin kapısında, oraya girecek olanlar için adeta; "kimdir, neyin nesidir, kimin fesidir?" kabilinden bir kontrol vardır.

Mevla Teala'nın nurlarının kalbimize tecelli etmesi, oraya Rabbimizin yerleşmesi için önce gönül sarayının Mâ-Sivâ'dan temizlenmiş olması lazım. Bizler bile bir eve taşınacak olsak, önce orayı şöyle bir elden geçiriyoruz değil mi? Badanasını, temizliğini yapmadan oraya taşınmıyoruz. Peki kalplerimiz çıfıt çarşısı gibiyken, olur olmaz her türlü pislikle doluyken Mevla Teala oraya girer mi?..

Ne demişler: "Padişah konmaz saraya Hane mamur olmayınca."

Biz önce kalbimizi şöyle bir temizleyelim, oradaki çer-çöpü boşaltalım da gerisi kolay...

Kalp çok önemlidir. Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) bir hadisi şeriflerinde şöyle buyurmuştur.

"...Vücütta bir et parçası vardır ki, eğer o salim olursa bütün organlar salim olur. Eğer o ifsad olursa bütün beden ifsad olur. O et parçası kalptir."

Kalp, bir nevi beden memleketinin başkentidir. Nasıl ki, başkent iyi yönetim gösterince

memleket sulh ve huzur içinde oluyorsa, bunun aksi olunca, yani yönetimde zafiyet ve bozukluk olunca da bütün memleketi etkiliyor. İşte aynı şekilde kalp ifsad olursa bütün organlar ifsad olur, kalp islah olursa bütün organlar islah olur.

Oruç manevi bir eğitimdir?

Oruçta manevi bir terbiye ve tezkiye söz konusudur. Oruçta sabır vardır, metanet vardır. Harama el uzatmamanın eğitimi vardır. Mesela, herkes oruçlu karınları da aç. Buzdolabı yiyecek dolu, bakkal market manavda her şey satılıyor. Ama kimse alıp yemiyor. İftar vaktine az bir zaman kala herkes sofrasının başına oturuyor ve iftarı bekliyor. Sofrada envai çeşit yemekler var, aç olmalarına rağmen kimse el uzatmıyor. Herkes susamış hararet basmış, önünde de billur gibi su duruyor ama kimse içmiyor. Çorbanın dumanı nazlı nazlı tütüyor ama kimse kaşık sallamıyor...

Peki niçin? Başında durup "yeme" diyen mi var, silah dayayıp tehdit eden mi var?

Hayır! Bunun tek sebebi Allah-u Teala'nın emrini yerine getirmektir. Şimdi hep beraber şöyle bir düşünelim bakalım. Önündeki sofrada duran kendi helal malına, aç olduğu halde el uzatmayan bir adam, başkasının malına, fakirin fukaranın yetimin hakkına el uzatır mı? Milletin malına göz diker mi, tüyü bitmedik yetimin hakkını gasp eder mi?..

Oruç tutarken, kendisine mübah olan yemek-içmek gibi normal şeyleri bile terk eden insan, Allah-u Teala'nın yasakladığı şeyleri yapabilir mi?.. Gerçekten de bu oruç ne büyük bir eğitim, ne büyük bir manevi terbiyedir.

Oruç nefse zor gelen bir ibadettir.

Oruç insanların nefislerine zor ve ağır gelen bir ibadettir. Zor olan bir ibadetin ise herkese farz olması zorluğu bir nebze kolaylaştırır. Bu sebeple Mevla Teala nefislerimiz rahatlatmak için: **"Ey İmân edenler! Oruç, sizden öncekilere farz kılındığı gibi size de farz kılındı..."** (Bakara: 183) buyurarak, eski ümmetlere de orucun farz kılındığını beyan etmiştir.

Ahnes b. Kays iyice yaşlanıp elden ayaktan düşmesine rağmen orucunu bırakmamış. Ona demişler ki:

- Çok yaşlandın, oruç seni halsiz bırakıyor tutmayabilirsin.

Ahnes b. Kays onlara cevaben şöyle demiş:

- Ben orucumu uzun bir yolculuk için azık yapıyorum. Bu benim cehennem

yolundan geçiş azığım olacak, bu benim sırattan geçiş azığım olacak. Şayet bu gün onun zahmetine katlanmayıp oruç emrine riayet etmezsem, yarın Allahın hesabına ve azabına nasıl dayanırım? İhtiyar da olsam bırakın da orucun, açlığın cefasını çekeyim.

Evet oruç nefse en zor gelen ibadetlerdendir ama mükafatı da çoktur. Bir hadisi şerifte şöyle buyurulmuştur:

"İnsanoğlunun her ameli katlanarak verilir. Bir iyilik on katından yedi yüz katına kadar çıkartılır. Ama oruç müstesna. O Benim içindir karşılığını Ben veririm. O şehvetini ve yemeğini benim için terk ediyor."

Gerçekten de bir düşünecek olursak; sabahtan akşama kadar, yemeden içmeden acaba kimin hatırına durulabilir? Hiç kimsenin hatırına, kimse aç durmaz değil mi? Hatta kanun çıkarılıp yemek-içmek yasak edilse, millet evinde gizli gizli yer, yine aç durmaz. Ama Allah-u Teala emiredince gönül rızasıyla tutuyoruz elhamdülillah...

Orucun hükmü; dünyada farz olan ibadetin yerine getirilip zimmetten düşürülmesi, ahirette de rızayı ilahiye ulaşmasıdır. Neticede ise Allah korkusunun meydana gelmesidir. Eğer oruç neticesinde Allah'tan korkma duygusu, haramlardan şiddetle kaçma duygusu meydana gelmiyorsa orucun hikmeti tahakkuk etmemiş olur.

Rabbim oruçlarımızı rızasına uygun bir şekilde tutabilmek nasip eylesin ve tuttuğumuz oruçları takva sahibi olmamıza vesile eylesin. Amin!

Fi emanillah!...

ADEM ŞENER

HÜSN-Ü HÂTİME

Allahü Teâlâ'ya hamd, Resulüne, âli ve eshâbına salât-û selamdan sonra;

Kıymetli okurlarım! Geçen ayki yazımızda, dünyaya gelen her canlının mutlaka ölümü tadacağını ve ölüme hazırlanmanın gerektiğini ayet-i kerime ve hadis-i şerifler ışığında izah etmeye gayret etmiştik.

Bu ayki yazımızda da, hüsn-ü hatime (güzel son) ile ölmek ve hüsn-ü hatimenin alametlerinden bahsedeceğiz inşaallah.

Rabbimiz (Celle Celâlühü) güzel bir şekilde anlamayı ve gereğince amel etmeyi cümlemize nasip eylesin.

Dünya hayatı geçicidir. Allah (Celle Celâlühü) bizleri dünyaya, kendisini tanımamız ve ona kulluk yapmamız için gönderdi. Eğer yaratılış gayemize uygun olarak yaşarken dünya hayatımız son bulursa, ebedi hayatı garanti altına aldık demektir.

Resûlullah (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu:

"Allah, bir kuluna hayır dilediği zaman onu kullanır."

Denildi ki:

"Nasıl kullanır Ya Resulellah?"

Efendimiz (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem) buyurdu ki:

"Ölümden önce onu salih amel yapmaya muvaffak eder."[1]

Âlimlerimizden bazıları insanın kötü bir şekilde ölmesine sebep olan şeyler dört tanedir demişlerdir. Bunlar:

1. Namaz konusunda tembellik etmek,
2. İçki içmek,
3. Ana babaya karşı gelmek,
4. Müslümanlara eziyet vermektir.

HÜSN-Ü HATİME İLE ÖLMEK

Hüsn-ü hatime; son nefeste ruhunu iman ile teslim etme, iman ile ahirete gitmek demektir.

İnsan için en önemli şey, hüsn-ü hatime ile ölmektir. Zira bir insan hayatı boyunca ibadetle meşgul olsa, fakat son nefesi hüsn-ü hatime (iman) ile olmasa, yaptığı ibadetlerin hiçbir değeri yoktur. Rabbim hüsn-ü hatime ile huzuruna kavuşmayı bizlere nasip eylesin.

Efendimiz (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem)'in beyanlarına göre hüsn-ü hatime ile ölmenin birkaç alameti vardır. Bunlardan birkaçını şöyle sıralayabiliriz:

Birincisi alamet: Ölüm esnasında kelime-i şehadeti söylemektir. Zira Peygamber Efendimiz (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdular:

"Her kimin son sözü 'Lâ ilâhe illellâh' olursa cennete girdi demektir."[2]

İkinci alamet: Alnı terleyerek ölmektir.

Zira Abdullah bin Büreyde (Radıyellâhü Anh) şöyle demiştir:

Babam Horasan'da bulunduğum sırada hasta olan bir kardeşinin ziyaretine gitti. Ölmek üzere olduğunu ve alnının terlemekte olduğunu görünce:

'Allahû Ekber! Ben Resûlullah (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem)'i şöyle buyururken dinledim'

"Müminin ölümü alın teri ile olur"[3] demiştir.

1) Tirmizi; 2142

2) Ebu Davud; 3118

3) Nesai; 1828

Üçüncü alamet: Cuma gecesi ya da Cuma günü gündüz vefat etmektir. Zira Peygamber Efendimiz (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdular:

"Cuma günü veya Cuma gecesi ölen her Müslüman'ı Allah kabir fitnesinden (azabından) **korur."**[4]

Dördüncü alamet: Savaş meydanında şehit olmaktır. Nitekim Yüce Rabbimiz (Celle Celâlühü) şöyle buyuruyor:

"Allah yolunda öldürülenleri sakın ölü zannetme! Bilakis onlar hayatta olup, Rablerinin katında yaşar ve rızıklanırlar. Allah'ın lütfundan ihsan ettiği nimetlere kavuşmaktan dolayı sevinç içindedirler. Arkalarından henüz kendilerine kavuşmayan müstakbel şehitlere, kendilerine hiçbir korku olmayacağına ve üzüntü hissetmeyeceklerine dair de müjde vermek isterler. Onlar Allah'ın nimeti ve lütfu ile ve Allah'ın müminlere olan mükâfatını zayi etmeyeceği müjdesiyle de sevinirler."[5]

Peygamber Efendimiz (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem)'de şöyle buyurdular:

"Şehidin Allah nezdinde altı özelliği vardır:

1. **Şehit olur olmaz günahları affedilir.**
2. **Cennette gidip kavuşacağı yer kendisine gösterilir.**
3. **Kabir azabından korunur.**
4. **Kıyametteki en büyük korkudan güven içindedir.**
5. **Başına vakar tacı giydirilir ki, o taç üzerindeki tek bir yakut taşı dünyadan veiçindekilerden daha değerli ve kıymetlidir.**
6. **Cennette iri gözlü yetmiş iki huri ile evlendirilir. Akrabalarından yetmiş kişiye şefaat eder."**[6]

Yeri gelmişken şunu da ifade etmiş olalım ki; şehit olmayı istemek müstehaptır. Zira kalbinden ihlâs ile şehit olmayı isteyen bir kimsenin savaş alanında şehit olmasa bile şehit sevabına nail olacağını Efendimiz (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem) haber vermiştir.

"Her kim samimi olarak Allah'tan şehadeti isterse, yatağı üzerinde ölse bile Allah onu şehitler mertebesine ulaştırır."[7]

Beşincisi alamet: Allah yolunda gaza ederken ölmektir.

Bu hususta Peygamber Efendimiz (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdular:

"Sizler kendi aranızda kimi şehit sayıyorsunuz?"

Ashab-ı kiram:

Ey Allah'ın Resulü! Allah yolunda öldürülen kimse şehittir" dediler.

Efendimiz:

"O zaman ümmetimin şehitleri az olur" buyurdu.

Ashab-ı kiram:

"Peki, onlar kimlerdir Ya Resulellah?" deyince, şu cevabı verdi:

"Allah yolunda öldürülen kimse şehittir. Allah yolunda iken ölen kimse şehittir. Veba hastalığından ölen kimse şehittir. Karın hastalıklarından ölen kimse şehittir."[8]

Altıncı alamet: Taun (veba) hastalığı sebebiyle ölmektir.

Bu hususta Efendimiz (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdular:

"Taun (veba) **hastalığı her Müslüman için şehadettir."**[9]

Yedinci alamet: Karın ağrısı sebebiyle ölmektir.

Bu hususta Peygamber Efendimiz (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdular:

"...karın hastalığı ile ölen kimse de şehittir."[10]

Sekizinci alamet: Boğularak ya da yıkıntı altında kalarak ölmektir.

Bu hususta Peygamber Efendimiz (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdular:

"Şehitler beş (türlü)**dür. Veba hastalığı ile ölen, karın ağrısı hastalığı sebebiyle**

4) Tirmizi; 1074 – Ahmed bin Hanbel Müsned; 6582
5) Ali İmran Suresi; 169-171
6) Tirmizi;
7) Müslim; 1908
8) Müslim; 1915
9) Buhari; 2830 – Müslim; 1916
10) Müslim; 1915

ölen, suda boğularak ölen, yıkıntı altında kalarak ölen ve Allah yolunda şehit olan kimselerdir."[11]

Dokuzuncu alamet: Kadının yavrusu sebebiyle lohusa halinde iken ölmesidir.

"Çocuğu sebebiyle ölen kadın da şehittir."[12]

Hazreti Ubade bin Samit (Radiyellâhü Anh)'ın rivayet ettiği hadis-i şerifte Resûlullah (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem) bir gün Abdullah bin Revaha'yı ziyaret etti. Yatağında ona yer açınca Efendimiz (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu:

"Sen ümmetimin şehitlerinin kim olduğunu biliyor musun?" orada bulunanlar:

"Müslüman'ın öldürülmesi bir şehadettir" dediler.

Bunun üzerine Efendimiz (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdular:

"Şüphesiz o takdirde ümmetimin şehitleri pek az olur. Müslüman'ın öldürülmesi bir şehadettir. Taun (ile ölmesi) **bir şehadettir. Cenini karnında iken, cenini sebebiyle kadının ölmesi bir şehadettir."**

Onuncu alamet: Yangın sebebiyle ölmektir.

Bu hususta Peygamberimiz (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdular:

"...Yanarak ölen de şehittir..."[13]

On birinci alamet: Gasbedilmek istenen bir mala karşı savunma yaparken ölmektir.

Bu hususta Efendimiz (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdular:

"Malını müdafaa uğrunda öldürülen (bir rivayette haksız yere malı alınmak istenip de çarpışan ve öldürülen) **kimse şehittir."**[14]

Bir adam Resûlullah (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem)'in yanına gelerek şöyle dedi:

"Ya Resulellah! Bir adam gelip malımı almak isterse ne yapayım?"

Peygamber Efendimiz (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem):

"Malını ona verme" buyurdu.

Adam:

"Eğer benimle dövüşecek olursa?"

Peygamber Efendimiz (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem):

"Sen de onunla dövüş" buyurdu.

Adam:

"Peki ya beni öldürürse?"

Efendimiz (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem):

"O zaman sen şehitsin" buyurdu.

Adam:

"Peki ya ben onu öldürürsem?" deyince, Peygamber Efendimiz (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem):

"O cehennemdedir" buyurdu.[15]

On ikinci alamet: Dinini ve canını koruma uğrunda ölmektir.

Peygamberimiz (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdular:

"Kendisine yapılan haksızlığı önlemek uğrunda öldürülen kişi de şehittir."[16]

On üçüncü alamet: Allah için nöbet tutarken ölmektir.

Peygamber Efendimiz (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdular:

"Her ölenin ameli (ölümü neticesinde) **mühürlenir. Allah yolunda nöbet tutarken ölen kimse müstesnadır. Bu kimsenin ameli kıyamet gününe kadar arttırılır ve kabir fitnesinden emin olur."**[17]

On dördüncü alamet: Salih bir ameli işlerken ölmektir.

Zira Peygamber Efendimiz (Sallellâhü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmaktadır:

"Her kim Allah rızasını umarak 'Lâ ilâhe illallâh' derken ameli onunla mühürlenirse cennete girer. Her kim Allah rızası için bir gün oruç tutar da onunla ameli mühürlenirse cennete girer. Her kim Allah rızasını umarak bir sadaka verir de onunla ameli mühürlenirse cennete girer."[18]

Allah (Celle Celâlühü) ömrümüzü hüsn-ü hatime ile tamamlayıp huzuruna varmayı, sonra da Cennet ve Cemalullah ile müşerref olmayı cümlemize nasip eylesin...

Rabbim yar ve yardımcımız olsun... Âmîn...

11) Buhari; 624 – Müslim; 1914
12) Muvatta; 554
13) Muvatta; 554
14) Buhari; 2480 – Müslim; 226
15) Müslim; 140
16) Ahmed Bin Hanbel Müsned; 2780
17) Ebu Davud; 2502
18) Ahmed bin Hanbel; 5/391

SALİH MEMİŞOĞLU

RUKYE NAZAR BONCUĞU ve MUSKA

Evet sayın okuyucularımız , en güzel günler en güzel aylar en güzel saatler Allah'a yakınlığınızla buluşsun diyerek bu sayıda ki yazımıza başlamak istiyorum. Bundan önce ki yazımızda cin , sihir , büyü ve nazardan bahsetmiştik ama okuyucularımızdan aldığımız telefonlardan biraz da bize rukye nazar boncuğu ve muskadan bahsedermisiniz diye rica da bulundular. Biz de bu yazımızda biraz bunlardan bahsedeceğiz.

Önce nazar boncuğundan bahsedelim . Nazar boncuğu için bazı kesimler ve ona inananlar onun nazara karşı iyi olduğuna inanıp üzerlerine veya çocuklarına takarlar. Eskiden bu konuda bilinç yoktu bazen koç boynuzu , yılan derileri veya at kafaları evlere asılırdı. Şamanizmde bunlara Korya dilimizde koruyucu kolye adını alan bir inançdı ve çocuklarının yüzlerine kömür sürerlerdive onları kötülüklerden şimdi ki deyişle nazardan veya cinlerden korurlardı.

Ama Allah Kuranı Kerim de bunlara tapmayın diye Kalem süresi Felak Nas süreleri gibi ayetleri indirdi siz benim Kuranımla benim indirdiğim ayetlerle ancak korunursunuz dedi. Ama bazı insanlar hala Allahın ayetlerini görmemezlikten gelir ve hala nazar boncuğu takar bunlar gibi kurşun döker . Oysa bu konuda çok denenmiş birkaç bilgi vereyim.

Mesela küçük çocuklar için bir sabah erkenden yani sabah ezanından yirmi dakika sonra bir bardak suya Kalem süresi 51 ve 52 . ayetler Felak ve Nas süresi okunur üzerine de 101 sefer ' ve min şerrin neffasati fil ukad ' okunup o suyu çocuğa içirirse şifa olur biiznillah.

Veya bir Cuma günü sela vakti yani öğlen ezanından yarım saat önce bir bardak suya Kalem süresi 51 ve 52. Ayetler zümer süresi tamamı 11 Fatiha süresi okunup içilse şifa olur biiznillah.

Ya da bir ikindi vakti güneşin batmasına yakın iki elinin içine 3 İhlas 1 Fatiha 101 sefer Ya Allah Ya Fettah el Azim el Kerim er Rahim deyip yüzüne sürerse şifa olur biiznillah.

Mesela bu konuda Avf bin Malikin şu sözü rivayet edilir ; cahiliye döneminde üfürükçülük yapıyorduk ve bu konuda yaptığımız işten çok emin değildik ve rasulullaha gittik yaptığınız işi bana gösterin dedi ' şirk bulunmayan okuyup üflemede beis yoktur ' dedi. (Yusuf elkardavi)

Muskanın dünyada her dine ait insanlar üzerinde etkisi vardır ama içeriği önemlidir. Mesela bir çok muska çeşidine şahit oldum , içinde şarkı yazanı bile bilirim hatta bu konuda bir medyumu aradım sizin bu kişiye verdiğiniz muskanın içinden şarkı sözü çıktı deyince ne yazıyordu orada diye sordu ben de ' eller kadir kıymet bilmiyor anne ' özellikle söylüyorum ki bilinsin diye medyumun bana verdiği cevap şu oldu o kişi annesinden kadersiz doğmuş ben ne yapayım . Doğru kaderi iyi olsaydı o medyuma gitmezdi

Muskaların içinde safranla yazılmış ayetler vardır ve bir eczane düşünün içinde her türlü ilaç vardır ama doktor ne yazdıysa o ilaçların içinden onu alırsınız. Muskalarda genellikle anne ismine göre değişir ve hastanın mizaç yapısı göz önüne alınarak yazılır. Mesela Roma zamanında ağaç yapraklarına haç resmi yapılır ve üzerine yıldız ve ay konulup o yaprakları taşır ve ona inanırlardı. Am Kuranı Kerim ayetleri inince olay gerçeğine kavuşmuş oldu. Bu konu da bazı insanlar bazı ayetleri yazıp onları üzerlerinde taşır güzel ama niyet önemli ve yazdığınız şey önemli. Mesela bir kağıda bir şey yazıp Hakimin karşısına geçip niyetiniz hakimi yanıltmak ise onun adı büyüdür çok dikkat etmemiz lazım.

Bunun için en ufak bir sorun olduğunda hocalara gidip okunmadan önce doktorlara gitmeli ve alternatif tıp yolların da başvurmalıdır.

Bir gün ben bir köye gidip bir hasta ziyaretine gittim baktım ki köyde kalabalık ellerinde 2 tane tüfek ve tüyleri yolunmuş 3 tane horoz sordum bu ne diye bana dedikleri bu hoca kurşun geçirmeyen bir muska yapıyor ve horoza takıyor ateş ediyorlar ölmüyor doğru vardır ama bunun sırrı söylenirse olmaz ve adam denemek için horoza takılan muskayı sağ elinin içine koydu ve arkadaşının ateş etmesini söyledi arkadaşı ateş ettiğinde gördüm ki parmaklarının hava da uçtuğuna şahit oldum. Bunun için

yazılan çok önemli hem sırrı verilmez hem de o içindeki ayetler hayvan canlısı için yazılmış, oysa eskiden savaşa gidenler bunları yazardı üzerlerine takardı düşmandan da korunurdu.

Muskanın bir diğer adı da Rukye dir. Biz inanç ve örf olarak ona muska deriz . İnsana zarar verebilecek her hastalığın ya da zararlı bir hayvanın tesirini ortadan kaldırmak için yapılan işleme rukye denir , bazen buna efsun da denilebilir. Ama ashabı kiramın anladığı duadır. Bu konuda hz. Peygamberin izin verdiği rukye ve dualar hastaya ruhsal açıdan denge getirici rahatlatıcı stres ve gerilimden uzaklaştırarak tedavi edici rol oynamıştır. Ayrıca İslam alimlerinin izin verdiği muskaların şirk özelliği taşımaması şifanın Allah dan beklenmesi tavsiye edilir.

Günümüzde internette yüzlerce medyum siteleri bulunmaktadır. Açtığınızda bakarsınız bağlanma muskası , aşk muskası , dil bağlama ve bunun gibi bir sürü şeyler . Bunlara muska denmez , bunların adı büyücülüktür. Bununla ilgili hz. Peygamber hiçbir zaman eşler arasında uzlaştırıcı bir muska bile yapmayın onların arasında en büyük muska tatlı iki çift sözdür.

Bir gün Anadolu da bir köye gittik orada bir kadın 4 bin dolara muska yapıyor ve ne amaçla yapıldıysa aynen çıktığını söylediler. Ben bizzat kadının yanına gittim ve benim çocuğumun olmadığını söyledim ve ne yapabileceğini sordum o da bana senin karının çocuğu olmaz dedi. Sana bir muska yazayım 20 günde hamile kalır dedi muskayı da yazarken baba sordu kız mı erkek mi olsun ona göre yazacam dedi ve benden 3000 dolar istedi. Bunun üzerine bizim çocuğumuz olduğunu söyledik ve bize de zaten size inanmamıştım dedi. Bunun üzerine 2 adam bizi odadan çıkardı. Yani günümüzde doğacak çocuğun kız ve erkek ayrımını yapacak hale geldik. Allah bizleri bu tür oyunlardan korusun.

Günümüzde bu tür hocalar çoktur. Muskanın yazılışında tesir edip etmeyeceğini Allah bilir demek lazımdır. Eğer yapılan şeyin tesirini şifasını Allah dan beklersek tesiri de etkisi de o kadar kolay olur.

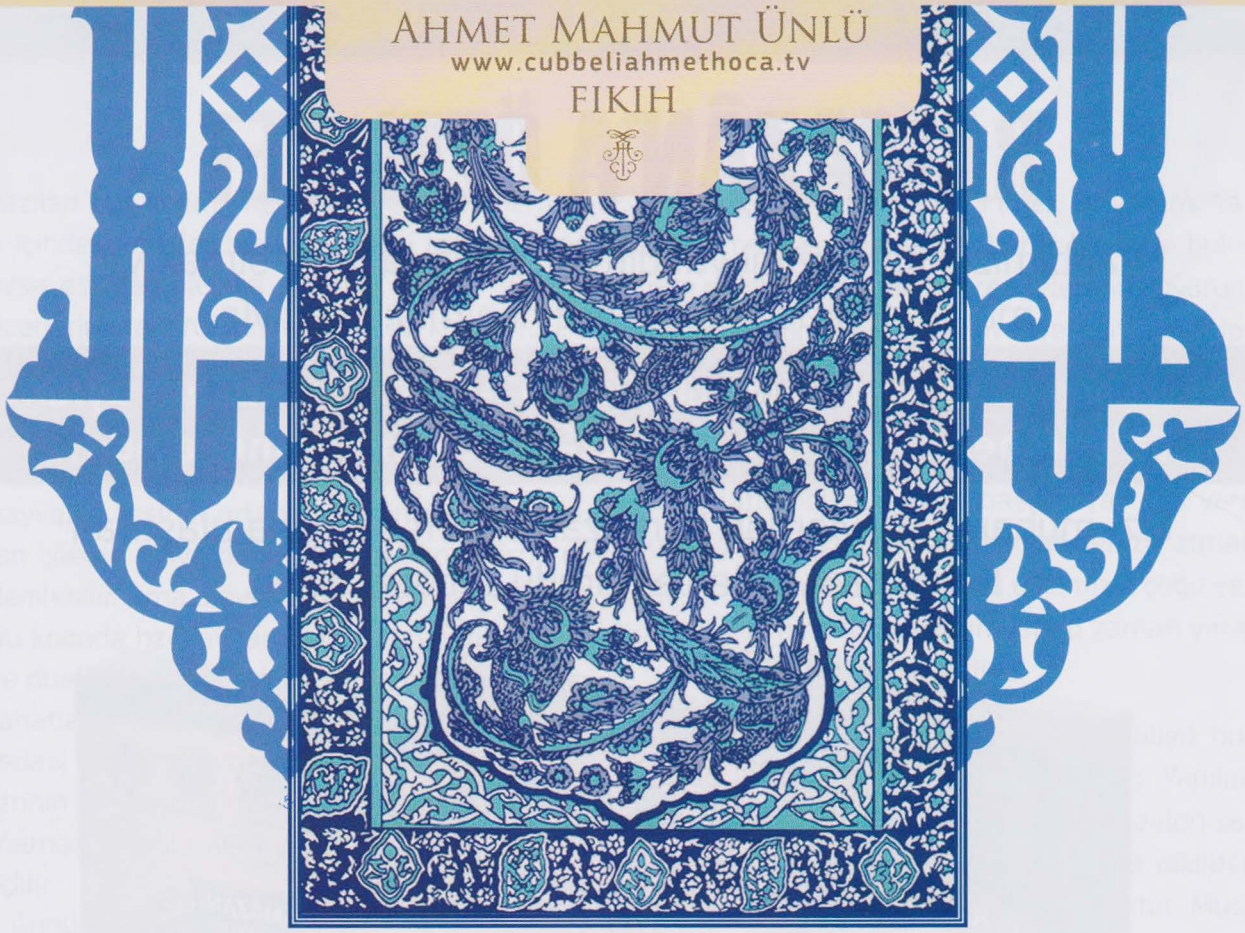
Bir diğer meseleye değinmek istiyorum. Yapılan muskalar veya her hangi bir evde bulunan muskalarla ilgili . Bir cep telefonu alıyorum hocam bunları ne yapalım diye yani nasıl iptal edelim diye. Kimisi denize atmasını söyler kimisi yakmasını söyler , en güzeli imha için muskayı ortadan ikiye ayırıp sonra dörde ufak parçalara bölerek ayak basılmayan bir yere gömülmesi lazım. Bazı insanlar denize atmalı diye tuttururlar , oysa deniz ülkemizin çoğu yerinde yok ne yapmak lazım işte o zaman yırtıp yakıp küllerini çöpe atabiliriz.

Muskayı nasıl hazırlamalı ve taşımalıyız bununla ilgili size kısaca bilgi vereyim. Yapılan muskanın üzerine 7 kat temiz streç naylon sarılır ve onunda üzerine temiz bir bez dikilirse onunla lavaboya gidilir sakıncası yoktur. Muskalar belden yukarı taşınır ve imha edileceği zamanda evde yüksek bir yere konulabilir. Yine de söylemeden geçemicem her ne olursa olsun muhakkak doktorla konuşmak ona müracaat etmek gerekir.

Bir gün sahabeden biri koyun otlatan bir çobana yanına uğrar. Benim koyunları kurtlar parçalıyor demiş. Bana bir muska yaparmısın demiş. Bir ipe 11 defa düğüm atıp onu bir ekmeğin içine koyup kurtlara atınca adam ertesi gün 3 tane daha boğulduğunu görmüş. Oysa onları koruma sadaka ve zekatıyla olur

Yine bir gün Peygamber efendimiz sahabeleriyle otururken birden bir kişi koşarak geldi; ey Allahın Rasulu beni akrep soktu deyince yanındaki sahabelerden biri izin verin ona bir rukye yapayım dedi , ve rukyeden sonra akrep zehiri tesirsiz oldu. Günümüzde hastaneler bu konularda önemli , fakat daha da önemlisi muskanın içine yazılan ayet veya hadisden ibaret olması lazım manası belli olmayan yazılar , çizgiler işaretler veya harfler resimlerle yapılan muskalar haramdır. Uygun muskayı taşıyan kimse de faydasını sadece Allah dan bilecek.

Gelecek sayımızda buluşmak üzere Allaha emanet olunuz..

FIKHİ SUALLERİNİZE CEVAPLAR

SORU: Düğünde evlenene taktığımız takıyı zekâta sayabilir miyiz? Birde çay üreticisiyim öşür verecek miyim?

CEVAP: Düğünde takılan takılar bir hediye mahiyetindedir. Velakin taktığı altını veya parayı zekât olarak niyet ediyorsa, onlar da fakir ve muhtaç kimseler ise zekât olur.

Zekât verirken "ben sana zekât veriyorum" demek şart olmadığı gibi, bunu alan kimsenin de zekât olduğunu bilmesi şart değildir. Peki şart olan nedir? Alan kimsenin zekât almaya ehil olması yani nisaba malik olmayan muhtaç, fakir bir kimse olmasıdır. Dolayısıyla burada kişinin niyeti önemlidir. Geline veya damada takı olarak taktığı altını veya parayı zekât olarak niyet ediyorsa, az önce de ifade ettiğimiz gibi, onlar da fakir ve muhtaç kimseler ise, o takdirde zekât olur.

İkinci soru olarak da; "çay üreticisiyim öşür verecek miyim?" demiş.

Öşür demek, toprak mahsulünden onda bir vermek demektir. Bu hüküm ayeti kerimeyle sabit olan bir remirdir. Mevla Teala şöyle buyuruyor:

"...Mahsulleri devşirme hasat gününde hakkını verin..." (En'am: 141)

Öşür onda birdir. Yani ne yapacak? Bütün çayını topladı diyelim, işte onun onda birini verecek. Yalnız burada bilinmesi gereken önemli bir husus vardır. Dört mezheb müftüsü Ali Haydar Efendi babamız; "Türkiye arazilerinde öşür gerekmez, normal tüm kazancının hesabını yaparak zekâtını vermesi yeter." buyurmuştur. Ömer Nasuhi Efendi de bu fetva üzeredir.

Ancak, şimdiki bazı inceleyici muhakkik âlimler diyorlar ki; Ali Haydar Efendi gibi zat-

ların zamanında arazi devletindi. Ömer Nasuhi Efendi zamanında da çoğunlukta böyleydi. Arazi devletin olunca, üzerindeki eken biçenlere intifa hakkı verilmişti. Yani devlet istediği zaman onu elinden alabiliyor, bu araziler yola, köprüye gidebiliyordu. Yani Devlet bu araziyi bir nevi halka kiralamış gibi oluyordu.

Fakat şu anda, kısmen de olsa tapu verildi. Tapu verildiği zaman ne oldu? İntifa hakkından ileri gitti, o arazi adamın mülkü oldu. Bu arazi mülk olunca, devlet şayet köprü veya yol geçirecek bile olsa, tapu sahibine istimlâk bedeli ödemek zorunda kaldı. Demek ki bu durumda, bu arazinin sahibi devlet değil halk olmuş oluyor. Dolayısıyla durum ve şart değişince, hüküm de değişti ve bu durumdan dolayı günümüz muhakkik alimleri "öşür var" dediler.

Ancak, Mevla Teala şöyle bir orta yol aklıma getirdi. Günümüzde hala 2B gibi hazine toprakları var. Devletin hazine arazisinde, zilliyet sahipliği adı altındaki bu arazilerin tapusu yok. Şimdi tapusu olmadığına göre bu toprakların başına ne geleceği bilinmiyor. Yani devlet bu gibi yerleri bazı kere yeşil alana çeviriyor, bazı kere yol, köprü geçiriyor, hem de bir bedel ödemiyor. Çünkü onu işgalci gibi görüyor. Hal böyle olunca, bu gibi zilliyet sahipliği adı altındaki tapusuz arazilerde yetiştirilen çay, mısır, ayçiçeği vb. ürünlerden öşür verilmez. Genel gelirinden nisaba malik olup da verdiği zekât ona yeterli olur. Ayriyeten elde ettiği üründen öşür, onda bir ayırması gerekmez. Ama bu arazi kişinin tapulu arazisi ise, o zaman elde ettiği mahsulden hasat günü öşrünü, onda birini ayırması gerekir.

Bu ince bir meseledir onun için iyi anlamak lazımdır. Az önce de ifade ettiğimiz gibi zilliyetlik, tapu gibi değildir. Biz de zilliyetlik gibi bazı sorunlar yaşadık. Bize ait olan bir binayı, "okul yapıyoruz" dediler, geldi oturdular. Bir şey diyemedik. Burada zilliyetlik bile geçmedi. Şimdi ben buna tapulu arazi muamelesi yapabilir miyim? Şayet bu yer tapulu olsaydı, bu böyle olur muydu?..

Hal böyle olunca, o zaman fetvayı da ikiye ayırıyoruz ve diyoruz ki: Tapulu arazilerde yetiştirilen ürünlerden öşür verilir. Tapusuz olan arazilerde yetişen üründen öşür verilmeyip genel kazancından zekat verince yeterli olur. (Ürün satılınca, onun kazancı da zaten genel gelire ilhak oluyor.)

SORU: Zekat devlete vergi olarak verilir mi?

CEVAP: Verilemez. Çünkü zekatın mesarifi var. Zekat, mükellef olanlardan alınıp Kur'an-ı kerimde zikredilen sekiz sınıftan birine verilmesi gerekir. Devlete verilen verginin ne yapıldığını bilmiyoruz ki. Yani onu ille fakire, muhtaç olanlara vermiyor. Ama devlet bunun için bir fon ayırsaydı, o fon da sadece fakirlere, yetimlere, miskinlere zekatın verileceği yerler olsaydı ve "vergilerinizin şu kadarını buraya ayırıyorum" deseydi, hadi onu zekata sayardık. Fakat şimdi devlette böyle bir tasnif yok. Topladığı vergileri bir takım ihtiyaçlara harcıyordur mutlaka ama yani yol veya köprü yapımı gibi yerler için zekat verilmez. Öyle ya, o parayı yol yapmak için kullandıysa nasıl olacak? O zaman zekat fakire verilmiş olmuyor. Halbuki zekat olarak verilen malın fakire temlik edilmesi, yani o malın fakirin mülküne geçirilmesi gerekir. Onun için vergi, zekata sayılamaz.

SORU: Köyümüzün camiinin yanında, mevlid okutmak, yemek vermek için derneğimiz bina yaptırıyor. Buna zekât vermek caiz mi? Ayrıca kız kardeşe zekat verilir mi?

CEVAP: Cami derneklerine, kenarındaki meşrûtalarına, işte gasilhane muvakkithane gibi yerlere zekat verilmez. Zira zekat, yukarıda da ifade ettiğimiz gibi fakirin eline verilir veya biri vekil edilip ona verilir, zekatı o verir. Yani zekat binaya olmaz, fakire muhtaç olana verilir.

"Kız kardeşe zekat verilir mi?" meselesine geline;

Zekât, usul ve furuğa yani ana-baba, dede-nine, eş, çocuk ve torunlara verilmez. Soy bakımından aşağı ve yukarı kimler varsa onlara zekat verilemez. Çünkü kişi, zaten onlara bakmakla yükümlüdür. Fakat usul ve furuğdan saydığımız bu silsilenin dışında kalan ve fakir olan akrabalara zekat verilebilir. Dolayısıyla kız kardeşe zekat verilebilir, ancak fakir olması şartı vardır. Şayet onun da nisap miktarı malı varsa, kendisi de zekat verecek durumdaysa o takdirde verilmez.

DUALAR VE ZİKİRLER

NÂFİLE NAMAZLAR

RAMAZAN AYININ NAMAZLARI

Ramazân-ı Şerîfin İlk Gece ve Gün (31 temmuz pazarı 1 ağustos pazartesiye bağlayan gece ve gün) **Namazları:** **Mes'ûdî** *(Radıyallâhu Anh)* şöyle buyurmuştur: Bana ulaşan rivâyete göre:

"Ramazan ayının ilk gecesinde nafile bir namazda İnnâ Fetahnâ Sûresini okuyan kişi, o sene (tüm âfetlerden) **korunur."** *(Ebû Abdillâh el-Hubeyşî, el-Berake fî fazli's-sa'yi ve'l-harake, no:856, sh:265, Abdülkādir-i Geylânî, el-Ğunye, 2/14, Abdurrahman es-Sâfûrî, Nüzhetü'l-mecâlis, 1/146, İsmâ'îl Hakkı, Rûhu'l-beyân, 9/61, el-Üchûrî, Fedâilü şehri ramazân, sh:66, Muhammed Hakkı en-Nâzilî, Hazînetü'l-esrâr, sh:38)*

Rivâyet olunduğuna göre: **"Ramazân-ı şerîfin ilk gününde dört rekat kılar. Her rekatta bir Fâtiha ve beş kere Âyetü'l-Kürsî okur. Namazdan sonra da bir kere Âyete'l-Kürsî okur."** *(Muhammed Hakkı en-Nâzilî, Hazînetü'l-esrâr, sh:38)*

Onuncu Gece ve Onuncu Gün (9 ağustos salıyı 10 ağustos çarşambaya bağlayan gece ve gün) **Namazları:** Rivâyet olunduğuna göre:

"Onuncu gece, gecenin ortasında kılacağı iki rekatın her birinde, bir Fâtiha, yedi Âyete'l-Kürsî, beşer kere de İhlâs ve Mu'avvizeteyn (Felak-Nâs) **sûrelerini okur. Selam vermesinin ardından yedi kere Âyete'l-Kürsî, yedi kere de Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)***e salevât okur."** *(Muhammed Hakkı en-Nâzilî, Hazînetü'l-esrâr, sh:38)*

Rivâyet olunduğuna göre: **"Onuncu gündeki namaz dört rekattır. Her bir rekatta bir Fâtiha, on kere de Kâfirûn ve İhlâs sûrelerini okur."** *(Muhammed Hakkı en-Nâzilî, Hazînetü'l-esrâr, sh:38)*

On Beşinci Gece ve On Beşinci Gün (14 ağustos pazarı 15 ağustos pazartesiye bağlayan gece ve gün) **Namazları:** **Muhammed ibni Mervân**, **Ebû Yahya**'nın, babasından *(Radıyallâhu Anhüm)* şöyle rivâyet ettiğini nakletmiştir.

Kendisine güvenilen otuz küsur kişinin şöyle buyurduklarını işittim:

"Her kim ramazanın yarısında (on beşinci gecesinde) **kılacağı yüz rekatta bin kere Kul hüvallâhü ehad okursa, rüyasında yüz melek görmedikçe ölmez.**

Onlardan otuzu kendisini cennetle müjdelerler, diğer otuzu kabir azabından güvence verirler, öbür otuzu da onu hata yapmasından korurlar, geri kalan on ise kendisine düşmanlık edenlere karşı tuzak kurarlar." *(Taberânî, Kitâbu'd-duâ:140, no:917, 2/1228-1229)*

Muhammed ibni Alî *(Radıyallâhu Anhuma)*dan, merfû'an (isnâdını Rasûlüllâh *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*e ulaştırarak), şöyle buyurduğu rivâyet olunmuştur: **"Her kim ramazanın yarı gecesinde ve şa'bânın yarı gecesinde yüz rekat kılar da, onlarda bin kere Kul hüvallâhü ehad okursa, cennetle müjdelenmedikçe ölmez."** *(İbnü Ebi'd-dünya, Fedâil-ü şehr-i ramazân, no:9, sh:40)*

Rivâyet olunduğuna göre: **"Ramazân-ı şerîfin yarı gecesinde kılınacak dört rekatın her birinde bir Fâtiha, on kere de İhlâs okur."** *(Muhammed Hakkı en-Nâzilî, Hazînetü'l-esrâr, sh:38)*

Rivâyet olunduğuna göre: **"Ramazân-ı şerîf ayının yarı gününde on iki rekat kılar ki, her rekatta bir Fâtiha, bir Âyete'l-Kürsî, üç kere de İnnâ Enzelnâ okur. Namazdan sonra ise Âyete'l-Kürsî okur."** *(Muhammed Hakkı en-Nâzilî, Hazînetü'l-esrâr, sh:38)*

Yirminci Gece ve Yirminci Gün (19 ağustos cumayı 20 ağustos cumartesiye bağlayan gece ve gün) **Namazları:** Rivâyet olunduğuna göre:

"Ramazân-ı şerîfin yirminci gecesinde iki rekat vardır ki, her rekatta bir Fâtiha, bir kere de Yâsîn Sûresi'ni okur. Namazdan sonra üç kere Âyete'l-Kürsî okur, üç kere de Rasûlüllâh *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)***e salevat getirir."** *(Muhammed Hakkı en-Nâzilî, Hazînetü'l-esrâr, sh:38)*

Salevât sîğalarının en kısa ve câmiiyetli olanı şu lafızdır:

«اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلٰى أٰلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلِّمْ.»

Rivâyet olunduğuna göre: **"Ramazân-ı şerîfin yirminci gününde iki rekat kılar. Her bir rekatta bir Fâtiha, bir Âyete'l-Kürsî, bir Kul yâ Eyyühe'l-kâfirûn ve bir İhlâs okur. Namazdan sonra ise on kere ihlâs okur, on kere de Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)***e salevat getirir."** *(Muhammed Hakkı en-Nâzilî, Hazînetü'l-esrâr, sh:39)*

KADİR GECESİ NAMAZLARI

Kadir Gecesi (26 ağustos cumayı 27 ağustos cumartesiye bağlayan gece) **Namazı: İbni Abbâs** *(Radıyallâhu Anhümâ)*dan **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in şöyle buyurduğu rivâyet olunmuştur:

"Her kim kadir gecesinde iki rekat kılar da her bir rekatında bir Fâtiha, yedi kere de İhlâs okursa, selam verdiğinde ise yetmiş kere:

«أَسْتَغْفِرُ اللّٰهَ وَأَتُوبُ إِلَيْهِ.»

'Allâh-u Te'âlâ'dan af talep ediyorum ve O'na tevbe ediyorum' derse, Allâh-u Te'âlâ kendisini ve anne-babasını affetmedikçe yerinden kalkmaz. Allâh-u Te'âlâ cennete melekler gönderir de onlar onun için ağaçlar dikerler, köşkler yaparlar ve ırmaklar akıtırlar. Kendisi de bunların tümünü görmedikçe dünyadan çıkmaz." *(Muhammed Hakkı en-Nâzilî, Hazînetü'l-esrâr, sh:39)*

Diğer bir rivâyete göre yirmi yedinci gece on iki rekat kılar, her rekatta Fâtihâ'dan sonra üç kere İnnâ Enzelnâ, on kere İhlâs sûrelerini okur, namazı bitirince:

«سُبْحَانَ اللهِ وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ وَلَا إِلٰهَ إِلَّا اللهُ وَاللهُ أَكْبَرُ عَدَدَ مَا عَلِمَ اللهُ وَزِنَةَ مَا عَلِمَ اللهُ وَمِلْءَ مَا عَلِمَ اللهُ»

"Allâh-u Te'âlâ'nın bildikleri adedince, Allâh-u Te'âlâ'nın bildikleri tartısınca ve Allâh-u Te'âlâ'nın bildiği şeyler dolusunca (bütün noksan sıfatlardan) **münezzehtir. Bütün hamdler Allâh-u Te'âlâ'ya mahsustur. Allâh-u Te'âlâ'dan başka ilah yoktur, Allâh-u Te'âlâ her şeyden büyüktür, O pek yüce ve çok büyük olan Allâh-u Te'âlâ'nın yardımı olmadan hiçbir güç ve kuvvet yoktur"** der. *(Muhammed ibni Hatîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:61)*

Rivâyete göre sâlihler son on gecenin her birinde kadir gecesinin kıyamına niyet ederek iki rekat kılarlardı.

Ebu'l-Leys *(Rahimehullâh)***ın beyanına göre: "Kadir gecesi namazının en azı iki rekat, ortası yüz rekat, en çoğu ise bin rekattır. Her bir rekatta kıraatın ortası, Fâtiha'dan sonra bir İnnâ Enzelnâ, üç kere de İhlâs okumaktır. Her iki rekatta bir selam verilir, selamın ardından da Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)***e salevât okunur."** *(İsmâ'il Hakkı, Rûhu'l-beyân, 10/483)*

KADİR GECESİ DUALARI

Âişe *(Radıyallâhu Anhâ)* şöyle anlatmıştır: "Bir kere ben: 'Yâ **Rasûlellâh**! Kadir gecesine denk gelirsem ne diyeyim?' dediğimde:

«اَللّٰهُمَّ إِنَّكَ عَفُوٌّ تُحِبُّ الْعَفْوَ فَاعْفُ عَنِّي.»

"'Ey Allâh! Gerçekten Sen çok affedicisin, affı seversin, öyleyse beni affet' de" buyurdu." *(Ahmed ibni Hanbel, el-Müsned, no:25384, 25495, 25497, 25505, 25742, 26215, 42/236, 315, 317, 321, 483, 43/277; Tirmizî, no:3513, Nesâî, es-Sünenü'l-kübrâ, no:10708-10709, 10711-10714; İbni Mâce, no:385; Muhammed ibni Nasr, sh:108; Beyhakî, Şu'abu'l-îmân, no:3700)*

Âişe *(Radıyallâhu Anhâ)* şöyle demiştir: **"Şayet ben kadir gecesinin hangi gece olduğunu bilseydim, onda Allâh-u Te'âlâ'dan ancak âfiyet isterdim."** *(İbni Ebî Şeybe, 10/206, Muhammed ibni Nasr, sh:108-109; Beyhakî, Şu'abu'l-îmân, no:3702)*

Bu rivâyetten de anlaşıldığı üzere; kadir gecesinde en çok istenmesi gereken şey âfiyettir. Âfiyet ise dünya-âhiret, maddî ve manevî tüm belalardan kurtuluş demektir. Bu konuda birçok dua mevcutsa da, en üstünü **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in sabah-akşam asla terk etmediği şu duadır:

İbni Ömer *(Radıyallâhu Anhümâ)*nın beyanına göre; **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* hiçbir sabah ve akşam şu kelimeleri bırakmazdı.

«اَللّٰهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ الْعَافِيَةَ فِي الدُّنْيَا وَ الْأٰخِرَةِ، اَللّٰهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ الْعَفْوَ وَ الْعَافِيَةَ فِي دِينِي وَ دُنْيَايَ وَ أَهْلِي وَ مَالِي، اَللّٰهُمَّ اسْتُرْ عَوْرَاتِي وَ أٰمِنْ رَوْعَاتِي، اَللّٰهُمَّ احْفَظْنِي مِنْ بَيْنِ يَدَيَّ وَ مِنْ خَلْفِي وَ عَنْ يَمِينِي وَ عَنْ شِمَالِي وَ مِنْ فَوْقِي، وَ أَعُوذُ بِعَظَمَتِكَ أَنْ أُغْتَالَ مِنْ تَحْتِي.»

"Ey Allâh! Muhakkak ben Senden dünya ve âhiret hususunda âfiyet isterim. Ey Allâh! Şüphesiz ki ben Senden (günahlarım için) **af** (ve mağfiret)**, dinim ve dünyam, ailem ve malım hususunda da âfiyet isterim. Ey Allâh! Ayıplarımı ört, korkularımı emniyete çevir.**

Ey Allâh! Beni önümden ve ardımdan, sağımdan ve solumdan, bir de üstümden (gelecek tüm musîbetlerden) **koru. Altımdan** (gelecek zelzele gibi âfetlerle) **helak edilmemden de Senin azametine sığınırım."** *(Ebû Dâvûd, no:5074, İbni Mâce, no:3871, Ahmed ibni Hanbel, el-Müsned, 2/25, Hâkim el-Müstedrek, 1/517)*

Zührî *(Radıyallâhu Anh)*dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur: **"Her kim üç kere:**

«لَا إِلٰهَ إِلَّا اللّٰهُ الْحَلِيمُ الْكَرِيمُ سُبْحَانَ اللّٰهِ رَبِّ السَّمٰوَاتِ السَّبْعِ وَ رَبِّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ.»

'Halîm ve Kerîm olan (kullarına ceza vermekte aceleci olmayan ve çok büyük lütf-u kerem sahibi olan) **Allâh-u Te'âlâ'dan başka hiçbir ilâh yoktur.**

Yedi kat göklerin Rabbi ve büyük Arş'ın Rabbi olan Allah'ı (tüm noksan sıfatlardan tenzîh ve) **tesbîh ederim' derse, kadir gecesine yetişmiş kimse gibi olur."** *(Taberânî, el-Câmi'u'l-kebîr; Dûlâbî, İbni Asâkir, Ali el-Müttakî, Kenzü'l-ummâl, no:3867, 2/226, Tefsîru's-Sâvî, 4/341)*

Ebû Osman Hazretleri sohbet meclislerinde ve diğer zamanlarda çok kere:

«عَفْوَكَ يَا عَفُوُّ، فِي الْمَحْيَا عَفْوَكَ، وَ فِي الْمَمَاتِ عَفْوَكَ، وَ فِي الْقُبُورِ عَفْوَكَ، وَ عِنْدَ النُّشُورِ عَفْوَكَ، وَ عِنْدَ تَطَايُرِ الصُّحُفِ عَفْوَكَ، وَ فِي الْقِيَامَةِ عَفْوَكَ، وَ فِي مُنَاقَشَةِ الْحِسَابِ عَفْوَكَ، وَ عِنْدَ مَمَرِّ الصِّرَاطِ عَفْوَكَ، وَ عِنْدَ الْمِيزَانِ عَفْوَكَ، وَ فِي جَمِيعِ الْأَحْوَالِ عَفْوَكَ يَا عَفُوُّ عَفْوَكَ.»

"Ey (son derece affeden) **Afüvv! Hayatta da affını isterim, ölümde de affını isterim, kabirlerde de affını isterim.**

Kabirden çıkışta da affını isterim, amel defterleri uçuşurken de affını isterim. Kıyamette de affını isterim, hesap münakaşasında da affını isterim.

Sırattan geçerken de affını isterim, mîzanda da affını isterim, tüm hallerde de affını isterim. Ey (son derece affeden) **Afüvv! Ben daima Senin affını isterim"** derdi.

Vefatından birkaç gün sonra mânâ âleminde görüldüğünde kendisine: "Dünyadaki amellerinden hangisi ile faydalandın?" denildi. O da: "Affını isterim! Affını isterim!" sözümle" diye cevap verdi. *(Beyhakî, Şu'abu'l-îmân, Sıyâm, no:3429, 5/282, Fedâilü'l-evkât, no:115, sh:258-259)*

SON GECE NAMAZI

Rivâyet olunduğuna göre: **"Ramazan-ı Şerîf ayının son** (29 ağustos pazartesiyi 30 ağustos salıya bağlayan) **gecesinde on iki rekat kılınır. Bu namazı kılan her bir rekatta bir Fâtiha, on Âyetü'l-Kürsî, on İnnâ Enzelnâ, yirmi beş kere de Kul hüvallâhü ehad okur. Selamdan sonra Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)***e yirmi beş kere salât ve selâm eder."** *(Muhammed Hakkı en-Nâzilî, Hazînetü'l-esrâr, sh:39)*

Diğer bir rivâyete göre teravih namazından sonra beş selamla on rekat kılar, kolayına gelen sûreleri okur, namazdan sonra bin kere "Estağfirullâh" der, ardından secdeye kapanıp:

«يَا حَيُّ يَا قَيُّومُ يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ يَا رَحْمٰنَ الدُّنْيَا وَالْأٰخِرَةِ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ يَا إِلٰهَ الْأَوَّلِينَ وَالْأٰخِرِينَ، اِغْفِرْ لِي ذُنُوبِي وَتَقَبَّلْ صَلَاتِي وَصِيَامِي وَقِيَامِي.»

"Ey gerçek hayat sahibi! Ey her şeyi hakkıyla yöneten! Ey celâl ve ikram sahibi! Ey dünya ve âhiretin Rahmânı! Ey acıyanların en merhametlisi! Ey öncekilerin ve sonrakilerin ilâhı! Günahlarımı bağışla, namazımı, orucumu ve terâvihlerimi kabul eyle" der. *(Muhammed ibni Hatîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:61-62)*

TERÂVİH NAMAZININ ZİKİRLERİ

Terâvih namazı her gece yatsıdan sonra vitirden önce on selamla yirmi rekat olarak kılınır. Her dört rekattan sonra aşağıda zikredeceğimiz beş zikrin her biri üçer kere okunur veya o miktar oturulur.

Birinci zikir:

«لَا إِلٰهَ إِلَّا اللّٰهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ يُحْيِي وَيُمِيتُ وَهُوَ حَيٌّ لَا يَمُوتُ ذُو الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ بِيَدِهِ الْخَيْرُ وَهُوَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ.»

"Allâh-u Te'âlâ'dan başka ilah yoktur, O tektir, hiçbir ortağı yoktur, mülk O'na âittir, hamd O'na mahsustur. Diriltir, öldürür, Kendisi hiç ölmeyen diridir. Celal ve ikram sahibidir, bütün hayırlar O'nun (kudret) **elindedir. O her şeye hakkıyla gücü yetendir."**

İkinci zikir:

«سُبْحَانَ اللهِ وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ وَلَا إِلٰهَ إِلَّا اللهُ وَاللهُ أَكْبَرُ عَدَدَ مَا عَلِمَ اللهُ

وَزِنَةَ مَا عَلِمَ اللهُ وَمِلْءَ مَا عَلِمَ اللهُ.»

"Allâh-u Te'âlâ'nın bildikleri adedince, Allâh-u Te'âlâ'nın bildikleri tartısınca ve Allâh-u Te'âlâ'nın bildiği şeyler dolusunca (bütün noksan sıfatlardan) **münezzehtir. Bütün hamdler Allâh-u Te'âlâ'ya mahsustur. Allâh-u Te'âlâ'dan başka ilah yoktur, Allâh-u Te'âlâ her şeyden büyüktür, O pek yüce ve çok büyük olan Allâh-u Te'âlâ'nın yardımı olmadan hiçbir güç ve kuvvet yoktur."**

Üçüncü zikir:

«سُبْحَانَ الْمَلِكِ الْجَبَّارِ الْعَزِيزِ الْغَفَّارِ سُبْحَانَ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ سُبْحَانَ الْكَرِيمِ السَّتَّارِ

سُبْحَانَ الْكَبِيرِ الْمُتَعَالِ سُبْحَانَ خَالِقِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ سُبْحَانَ الَّذِي لَمْ يَزَلْ وَلَا يَزَالُ.»

"O ulu padişâhı, O her şeyi zorla da olsa yaptırma gücüne sahip olan O ululuk sahibini, O son derece bağışlayan Zât'ı tesbih ederim, O bir olan ve ezici güce sahip olan Zât'ı bütün noksan sıfatlardan tenzih ederim.

O kerem sahibi olan ve ayıpları çokça örten Zât'ı tenzih ederim. Çok büyük olan ve pek yüce olan Zât'ı tenzih ederim. Geceyi ve gündüzü yaratanı tenzih eder, O ezelî ve ebedî olan Zât'ı tesbih ederim."

Dördüncü zikir:

«سُبْحَانَ ذِي الْمُلْكِ وَالْمَلَكُوتِ سُبْحَانَ ذِي الْعِزَّةِ وَالْعَظَمَةِ وَالْهَيْبَةِ

وَالْقُدْرَةِ وَالْكِبْرِيَاءِ وَالْجَبَرُوتِ سُبْحَانَ الْمَلِكِ الْحَيِّ الَّذِي لَا يَمُوتُ أَبَدًا.»

"Mülk ve melekût sahibini tespih ederim. O izzet, azamet, heybet, kudret, ululuk ve üstün güç sahibini bütün noksan sıfatlardan tenzih ederim. Ebediyyen ölmeyecek olan hakîki hayat sahibi olan O ulu padişâhı tenzih ederim."

Beşinci zikir:

«أَسْتَغْفِرُ اللهَ الَّذِي لَا إِلٰهَ إِلَّا هُوَ الْحَيَّ الْقَيُّومَ غَفَّارَ الذُّنُوبِ سَتَّارَ الْعُيُوبِ

عَلَّامَ الْغُيُوبِ مُقَلِّبَ الْقُلُوبِ كَشَّافَ الْكُرُوبِ وَأَتُوبُ إِلَيْهِ تَوْبَةَ عَبْدٍ صَاغِرٍ

ظَالِمٍ ذَلِيلٍ لَا يَمْلِكُ لِنَفْسِهِ ضَرًّا وَلَا نَفْعًا وَلَا مَوْتًا وَلَا حَيَاةً وَلَا نُشُورًا.»

"Kendisinden başka hiçbir ilah olmayan, gerçek diri ve her şeyi ayakta tutan, günahları çokça bağışlayan, ayıpları çokça örten, bütün günahları hakkıyla bilen, kalpleri istediği tarafa çeviren, bütün sıkıntıları açıp gideren Allâh-u Te'âlâ'dan bağışlanma talep ederim.

Nefsine zulmetmiş, zelil düşmüş, kendisi için fayda ve zarara güç yetirmeye imkân bulamayan, ne ölmeye, ne yaşamaya, ne de dirilmeye gücü yetmeyen bir kulun tevbesiyle O'na tevbe ederim."

Bu beş zikrin ardından bir kere şu dua yapılır:

«اَللّٰهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ رِضْوَانَكَ وَالْجَنَّةَ وَمَا فِيهَا وَأَعُوذُ بِكَ مِنَ النَّارِ
يَا خَالِقَ الْجَنَّةِ وَالنَّارِ بِرَحْمَتِكَ يَا عَزِيزُ يَا غَفَّارُ يَا سَتَّارُ يَا بَارُّ.»

"Ey Allâh! Ben Senden rızânı, cennetini ve cennetinde olanları isterim. Ey cenneti ve cehennemi yaratan! Ateşten Sana sığınırım! Ey ulu, ey bağışlayıcı, ey örtücü, ey iyilik sahibi! Rahmetinle muâmele eyle!"

«اَللّٰهُمَّ أَجِرْنَا مِنَ النَّارِ يَا مُجِيرُ.»

(3 kere)

"Ey kurtarıcı! Ey Allâh! Bizi ateşten kurtar."

«بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ.»

"Ey acıyanların en merhametlisi! Rahmetinle muâmele eyle."

(Muhammed ibni Hatîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:60-61)

RAMAZAN HİLALİNE ÂİT DUALAR

Ebû Cafer *(Radıyallâhu Anh)*dan rivâyete göre: "**Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* ramazan ayının hilâli görüldüğünde, mübârek yüzüyle insanlara yönelir ve:

«اَللّٰهُمَّ أَهِلَّهُ عَلَيْنَا بِالْأَمْنِ وَالْإِيمَانِ وَالسَّلَامَةِ وَالْإِسْلَامِ وَالْعَافِيَةِ الْمُجَلِّلَةِ وَرَفْعِ
الْأَسْقَامِ وَالْعَوْنِ عَلَى الصِّيَامِ وَالصَّلَاةِ وَتِلَاوَةِ الْقُرْآنِ، اَللّٰهُمَّ سَلِّمْنَا لِرَمَضَانَ
وَسَلِّمْهُ لَنَا وَتَسَلَّمْهُ مِنَّا حَتّٰى يَخْرُجَ رَمَضَانُ وَقَدْ غَفَرْتَ لَنَا وَرَحِمْتَنَا وَعَفَوْتَ عَنَّا!»

"Ey Allâh! Onun hilâlini bize emniyet ve îmanla, selâmet ve İslâm'la, her şeyi kaplayan tam bir âfiyet ve hastalıkların kalkışıyla, bir de namaza, oruca ve Kur'ân tilâvetine yardımla kavuştur.

Ey Allâh! Bizi (günahlardan arındırarak ve vazifelerimizi doğru düzgün yaptırarak) **ramazan için sâlim kıl.**

Onu da bizim (şefaatimiz) **için ayır ve onu bizden öyle bir teslim al ki, ramazan çıktığında, Sen bizi bağışlamış, bize merhamet buyurmuş ve bizi affetmiş olasın"** derdi. *(İbni Ebi'd-dünya, Fedâilü şehri ramazân, no:20, sh:49; İbni Asâkir, no:6029, 51/186; Ali el-Müttakî, Kenzü'l-ummâl, no:24288, 8/589-590)*

Abdülaziz ibni Ebî Ravvâd *(Radıyallâhu Anh)*dan rivâyet edildiğine göre selef-i sâlihîn zamanında ramazân-ı şerîf girdiği zaman Müslümanlar şöyle dua ederlerdi:

«اَللّٰهُمَّ أَظَلَّ شَهْرُ رَمَضَانَ وَحَضَرَ فَسَلِّمْهُ لِي وَسَلِّمْنِي فِيهِ وَتَسَلَّمْهُ مِنِّي، اَللّٰهُمَّ ارْزُقْنِي صِيَامَهُ وَقِيَامَهُ صَبْرًا وَاحْتِسَابًا وَارْزُقْنِي فِيهِ الْجِدَّ وَالْاِجْتِهَادَ وَالْقُوَّةَ وَالنَّشَاطَ وَأَعِذْنِي فِيهِ مِنَ السَّآمَةِ وَالْفَتْرَةِ وَالْكَسَلِ وَالنُّعَاسِ وَوَفِّقْنِي فِيهِ لِلَيْلَةِ الْقَدْرِ وَاجْعَلْهَا خَيْرًا لِي مِنْ أَلْفِ شَهْرٍ.»

"Ey Allâh! Ramazân-ı şerîf ayının gölgesi basmıştır ve o gelip çatmıştır. Artık Sen onu bana selâmetli kıl ve beni onda (günahlardan ve belâlardan) **selâmete erdir ve onu benden kabul eyle.**

Ey Allâh! Bana onun orucunu, terâvîhini sabırla ve ihlâsla nasip et. O ayda bana ciddiyet, ibadete gayret ve kuvvet, bir de canlılık ihsan et. Beni onda yorgunluktan, gevşeklikten, tembellikten ve uyku hâlinden muhafaza et. O ayda beni kadir gecesini bulmaya muvaffak et ve onu bana bin aydan hayırlı kıl." *(Taberânî, Kitâbu'd-Du'â:138, no:914, 2/1227)*

RAMAZÂN-I ŞERİFTE İFTAR DUALARI

Oruçlunun iftar vakti duası kabul olunacağından, o saatte dua etmesi de sünnettir. Nitekim **İbni Ömer** *(Radıyallâhu Anhümâ)*dan rivâyet edildiğine göre: "**Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* iftar ederken:

«ذَهَبَ الظَّمَأُ وَابْتَلَّتِ الْعُرُوقُ وَثَبَتَ الْأَجْرُ إِنْ شَاءَ اللّٰهُ.»

'Susuzluk gitti, damarlar ıslandı, inşâallâh ecir sâbit oldu' derdi." *(Ebû Dâvûd, Sıyam:22, No:2357, sh:343)*

Mu'âz ibni Zühre *(Radıyallâhu Anh)*dan rivâyete göre: "**Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* iftar ettiğinde:

«اَللّٰهُمَّ لَكَ صُمْتُ وَعَلٰى رِزْقِكَ أَفْطَرْتُ.»

'Ey Allâh! Senin için oruç tuttum ve senin rızkınla iftar ettim' derdi." *(Ebû Dâvûd, Sıyam:22, no:2358, sh:343)*

İbni Abbâs *(Radıyallâhu Anhümâ)*dan gelen rivâyette ise **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* iftar vakti şöyle dua ederdi:

«اَللّٰهُمَّ لَكَ صُمْنَا وَعَلٰى رِزْقِكَ أَفْطَرْنَا فَتَقَبَّلْ مِنَّا إِنَّكَ أَنْتَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ.»

"Ey Allâh! Senin için oruç tuttuk. Rızkınla iftar ettik. Öyleyse bizden kabul et, çünkü ziyade işiten ve hakkıyla bilen Sensin, ancak Sen!" *(İbni Sünnî, Nevevî, el-Ezkâr, sh:173)*

Enes *(Radıyallâhu Anh)*dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur: **"Herhangi bir Müslüman oruç tutar da, iftar ânında:**

يَا عَظِيمُ يَا عَظِيمُ أَنْتَ إِلٰهِي لَا إِلٰهَ غَيْرُكَ، اِغْفِرْ لِي الذَّنْبَ الْعَظِيمَ

فَإِنَّهُ لَا يَغْفِرُ الذَّنْبَ الْعَظِيمَ إِلَّا الْعَظِيمُ.»

'Ey büyük (Allâh)**! Ey büyük** (Allâh)**! Benim İlâhım ancak Sensin. Senden başka hiçbir ilâh yoktur. Benim için büyük günahlarımı bağışla, zira şu muhakkak ki büyük günahı** (Senin gibi) **Büyükten başkası mağfiret edemez' derse, mutlaka annesinin kendisini doğurduğu gündeki gibi günahlarından sıyrılır.**

Bunu çocuklarınıza öğretin, zira muhakkak bu, Allâh-u Te'âlâ'nın ve Rasûlü'nün sevdiği bir kelimedir. Allâh-u Te'âlâ bununla (dua edenin) **dünya ve âhiret işlerini yoluna koyar."** *(İbni Asâkir, Târîhu Medîneti Dimeşk, no:6761, 54/238; Ali el-Müttakî, Kenzü'l-ummâl, no:24400, 8/614; Ali el-Üchûrî, Fedâilü şehri ramazân, sh:128)*

Abdullâh ibni 'Amr ibni 'Âs *(Radıyallâhu Anhümâ)* iftar açarken şu duayı yapardı:

«اَللّٰهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ بِرَحْمَتِكَ الَّتِي وَسِعَتْ كُلَّ شَيْءٍ أَنْ تَغْفِرَ لِي ذُنُوبِي.»

"Ey Allâh! Herşeyi kaplayan rahmetinle benim için günahlarımı bağışlamanı diliyorum." *(İbni Mâce, İbni Sünnî, Nevevî, el-Ezkâr, sh:173)*

Ebu'l-'Âliye *(Radıyallâhu Anh)* şöyle demiştir: "İftar vakti her kim:

«اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِي عَلَا فَقَهَرَ وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِي نَظَرَ فَخَبَرَ وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِي

مَلَكَ فَقَدَرَ وَالْحَمْدُ لِلّٰهِ الَّذِي يُحْيِي الْمَوْتٰى.»

'Bütün hamdler, yüce olan ve kahreden (dilediğini zorla da olsa yaptıran) **Allâh-u Te'âlâ'ya mahsustur.**

Bütün hamdler, (her şeyi) **görüp bilen Allâh-u Te'âlâ'ya âittir. Bütün hamdler,** (her şeye) **sahip olan ve gücü yeten Allâh-u Te'âlâ'ya mahsustur. Bütün hamdler, ölüleri dirilten Allâh-u Te'âlâ'ya mahsustur'** derse, anasının onu doğurduğu günkü gibi günahlarından çıkar." *(Abdülkādir el-Geylânî, el-Ğunye, 1/335)*

Artık bunca müjdeyi duyan oruçlu kul, oruç saatlerini, özellikle de günahlarının dahi yazılmadığı iftara yakın anlarını zikir ve dua ile değerlendirmelidir.

Nitekim **Enes** *(Radıyallâhu Anh)*dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Şüphesiz ki Allâh-u Azze ve Celle hafeza (yazıcı) **meleklerine: 'Oruçlu kullarıma ikindiden sonra bir günah yazmayın' diye vahyeder."** *(Hatîb, Târîhu Bağdâd, no:4203, 8/99; Hâkim, et-Târîh, Ali el-Müttakî, Kenzü'l-ummâl, no:23640, 8/456)*

İSTEKLERİN YERİNE GELMESİ İÇİN KILINACAK BİR NAMAZ

Enes *(Radıyallâhu Anh)*dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Her kimin Allâh-u Te'âlâ'dan mühim bir isteği varsa; güzelce abdest alıp ilk rekatta Fâtiha'dan sonra Âyete'l-Kürsî, ikinci rekatta ise Fâtiha'dan sonra Âmene'r-Rasûlü okuyarak iki rekat namaz kılsın. Ardından tahiyyat okuyup, selam versin. (Namazı kılıp, selam verdikten) **sonra şöyle dua etsin:**

اَللّٰهُمَّ يَا مُؤْنِسَ كُلِّ وَحِيدٍ وَيَا صَاحِبَ كُلِّ فَرِيدٍ وَيَا قَرِيبًا غَيْرَ بَعِيدٍ وَيَا شَاهِدًا غَيْرَ غَائِبٍ وَيَا غَالِبًا غَيْرَ مَغْلُوبٍ يَا حَيُّ يَا قَيُّومُ يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ يَا بَدِيعَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ أَسْئَلُكَ بِاسْمِكَ بِسْمِ اللهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ الْحَيِّ الْقَيُّومِ الَّذِي لَا تَأْخُذُهُ سِنَةٌ وَلَا نَوْمٌ وَأَسْئَلُكَ بِاسْمِكَ بِسْمِ اللهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ الْحَيِّ الْقَيُّومِ الَّذِي عَنَتْ لَهُ الْوُجُوهُ وَخَشَعَتْ لَهُ الْأَصْوَاتُ وَوَجِلَتْ مِنْهُ الْقُلُوبُ أَنْ تُصَلِّيَ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلٰى أٰلِ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَأَنْ تَجْعَلَ لِي مِنْ أَمْرِي فَرَجًا وَمَخْرَجًا وَتَقْضِيَ حَاجَتِي.«

'Ey her tek kalmış kişiye ünsiyet veren! Ey her yalnız kişiyle beraber olan! Ey uzak olmayıp, pek yakın olan! Ey her şeye şâhit olup hiçbir şeyden ğâfil olmayan! Ey her şeye ğâlip olup hiç mağlup olmayan Allâh! Ey Hayy ve Kayyûm! Ey Celâl ve ikram sâhibi! Ey göklerin ve yerin eşsiz yaratıcısı!

Senden yüce ismin hürmetine, o Rahman ve Rahîm olan, o Hayy ve Kayyûm olan, Kendisini ne uyuklama ne de uyku kaplamayan Allâh adı hürmetine isterim.

Ben Senden ulu ismin hürmetine, o Rahman ve Rahîm olan, o Hayy ve Kayyûm olan, yüzlerin Kendisine eğildiği, seslerin karşısında kesildiği ve kalplerin Kendisinden titrediği Allâh adı hürmetine dilerim ki, Efendimiz Muhammed ile onun Ehl-i Beyt'ine salât edesin, benim için bu işimden bir çıkış ve kurtuluş nasip edesin ve hâcetimi göresin." *(Abdülkādir el-Geylânî, el-Ğunye, 2/250; Deylemî, Ali el-Müttakî, Kenzü'l-ummâl, no:5103, 2/693; Yûsuf en-Nebhânî, Sa'âdetü'd-dâreyn, sh:473)*

HASTANIN OKUMASI YA DA ONUN YANINDA OKUNMASI GEREKEN DUALAR

1) Âişe *(Radıyallâhu Anhâ)* şöyle anlatmıştır:

"**Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* âilesinden bazı fertleri okuyup sağ eliyle sıvazlayarak **Allâh-u Te'âlâ**'ya şöyle dua ederdi:

«اَللّٰهُمَّ رَبَّ النَّاسِ أَذْهِبِ الْبَأْسَ، اِشْفِ أَنْتَ الشَّافِي لَا شِفَاءَ

إِلَّا شِفَاؤُكَ شِفَاءً لَا يُغَادِرُ سَقَمًا.»

"Ey Allâh! Ey insanların Rabbi! Bu hastalığı gider, şifa ver, (çünkü) **şifa veren ancak Sensin. Senin şifandan başka hiçbir şifa yoktur. Öyle bir şifâ ver ki hiçbir hastalık bırakmasın."** *(İmâm-ı Nevevî, el-Ezkâr, no:403, sh:158; Buhârî, Tıb:37, no:5411, 5/2168; Müslim, Selam:19, no:5836, 7/15)*

Diğer bir rivâyette ise **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* hastaya şunu okurdu:

«اِمْسَحِ الْبَاسَ رَبَّ النَّاسِ، بِيَدِكَ الشِّفَاءُ لَا كَاشِفَ لَهُ إِلَّا أَنْتَ.»

"Ey insanların Rabbi bu şiddetli hastalığa şifa ver! Şifâ ancak Senin (kudret) **elindedir, Senden başka onu açacak yoktur."** *(Buhârî, Tıb:37, no:5412, 5/2168; İmâm-ı Nevevî, el-Ezkâr, no:403, sh:158)*

2) Osman ibni Ebi'l-'Âs *(Radıyallâhu Anh)* şöyle anlatmıştır: "Bir kere ben vücûdumda hissettiğim bir ağrıdan dolayı **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*e şikâyet edince **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)* bana: **'Elini vücûdunun ağrıyan yerinin üzerine koy ve üç kere:**

«بِسْمِ اللّٰهِ.»

'Allâh'ın adıyla (şifâ olsun)**!' dedikten sonra yedi defa da:**

«أَعُوذُ بِعِزَّةِ اللّٰهِ وَقُدْرَتِهِ مِنْ شَرِّ مَا أَجِدُ وَأُحَاذِرُ.»

'Hissettiğim ve sakındığım şeyin şerrinden Allâh'ın izzetine ve kudretine sığınırım' de' buyurdu." *(Müslim, Selam:24, no:5867, 7/20; İmâm-ı Nevevî, el-Ezkâr, no:405, sh:158)*

MÜCERREBAT'TAN

MEŞÂYİH-I KİRÂM TARAFINDAN TECRÜBE EDİLMİŞ BAZI HAVÂSS-I 'İZÂM

YÂSÎN SÛRESİ HAKKINDA BİRKAÇ HAVAS

1) Ali *(Radıyallâhu Anh)*dan rivâyete göre **Rasûlüllâh** *(Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)*in Yâsîn-i Şerîf'in fazîleti hakkında şöyle buyurduğu rivâyet olunmuştur:

عَنْ عَلِيٍّ رَضِيَ اللّٰهُ تَعَالٰى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللّٰهِ صَلَّى اللّٰهُ تَعَالٰى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «اِقْرَأُوا يٰسٓ فَإِنَّ فِيهَا عَشْرَ بَرَكَاتٍ، مَا قَرَأَهَا جَائِعٌ إِلَّا شَبِعَ، وَمَا قَرَأَهَا عَارٍ إِلَّا اكْتَسٰى، وَمَا قَرَأَهَا أَعْزَبُ إِلَّا تَزَوَّجَ، وَمَا قَرَأَهَا خَائِفٌ إِلَّا أَمِنَ، وَمَا قَرَأَهَا مَحْزُونٌ إِلَّا فَرِحَ، وَمَا قَرَأَهَا مُسَافِرٌ إِلَّا أُعِينَ عَلٰى سَفَرِهِ، وَمَا قَرَأَهَا رَجُلٌ ضَلَّتْ لَهُ ضَالَّةٌ إِلَّا وَجَدَهَا، وَمَا قُرِئَتْ عَلٰى مَيِّتٍ إِلَّا خُفِّفَ عَنْهُ، وَمَا قَرَأَهَا عَطْشَانُ إِلَّا رَوِيَ، وَمَا قَرَأَهَا مَرِيضٌ إِلَّا بَرِئَ.»

"Yâsîn okuyun! Çünkü onda gerçekten on bereket vardır. Hangi aç onu okusa mutlaka doyar. Hangi çıplak onu okusa mutlaka giyinir. Hangi bekâr onu okusa mutlaka evlenir. Hangi korkan onu okusa mutlaka güvenceye kavuşur. Hangi üzüntülü onu okusa mutlaka sevinir. Hangi yolcu onu okusa mutlaka seferinde kendisine yardım edilir. Hangi adamın bir şeyi kaybolsa da onu okusa mutlaka onu bulur. Hangi ölü üzerine okunursa mutlaka ona hafiflik gelir (ölecek kişi üzerine okunursa kolay ölmek nasip olur, ölmüş kişi üzerine okunursa azâbı olsa bile hafifletilir)**. Hangi susamış kişi onu okusa mutlaka suya kanar. Hangi hasta onu okusa mutlaka iyileşir."** *(Deylemî, Ali el-Müttakî, Kenzü'l-ummâl, no:2685, 1/589-590; İbnü Arrâk, Tenzîhü'ş-şerî'a:1/297; İsmâ'îl Hakkî, Rûhu'l-beyân:3/432)*

2) Bu sûre-i celîlenin havâssından bir tanesi de bütün isteklerin gerçekleşmesine vesîle olmasıdır. Bu niyetle bunu yapmak isteyen kişi yatsı namazından sonra abdest alıp, iki rekat hâcet namazı kıldıktan sonra bu sûre-i şerîfeyi kırk bir kere okur. Fakat her bir tanesini okuduktan sonra:

﴿إِنَّمَا أَمْرُهُ إِذَا أَرَادَ شَيْئًا أَنْ يَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ﴾

(Yâsîn Sûresi:82) âyetinin sonunda **Allâh-u Te'âlâ**'dan isteği neyse onu niyetine alarak aşağıdaki duayı okumalıdır:

«يَا مَنْ يَقُولُ لِلشَّيْءِ: ﴿كُنْ فَيَكُونُ﴾، اِقْضِ حَاجَتِي هٰذِهِ، وَاكْفِ مُهِمَّتِي.»

3) Bir kimse bu sûre-i celîleyi üç kere okursa, eğer bir zâlimin elinde esir olsa kurtulur, birisine borcu olsa borcunu ödemeye muvaffak olur, eğer birisinden korkuyorsa bu korkusundan emin olur.

4) Bu mübârek sûre bütün isteklerin gerçekleşmesi niyetiyle yedi kere okunup, her bir kere okunduktan sonra da şu dua okunursa, **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle isteği ne olursa olsun muhakkak gerçekleşir.

«أَيَّتُهَا الْجَمَاعَةُ الْمُسَخَّرُونَ الْمُطِيعُونَ لِهٰذِهِ السُّورَةِ الْمُبَارَكَةِ بِحَقِّ أَنْبِيَاءِ اللّٰهِ تَعَالٰى وَأَوْلِيَائِهِ وَبِحَقِّ خَالِقِكُمْ اِجْعَلُوا كَلِمَتِي سَارِيَةً وَقَوْلِي مَسْمُوعًا مَقْبُولاً وَاكْفُونِي مُهِمَّاتِي وَأَمِدُّونِي وَأَعِينُونِي فِي الْأُمُورِ كُلِّهَا الْكُلِّيَّةِ وَالْجُزْئِيَّةِ بِحَقِّ ﴿إِنَّهُ مِنْ سُلَيْمَانَ وَإِنَّهُ بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ﴾، اَلُوحَا اَلْعَجَلْ اَلسَّاعَةْ.»

"Ey bu mübârek sûreye itaat eden ve musahhar olan cemaat! Allâh'ın peygamberlerinin ve velîlerinin bahşı için ve Yaratıcınız hakkı için benim sözümü tesirli ve makbul yapın. Mühim işlerime kâfi gelin. Büyük küçük tüm işlerimde bana yardım edin. 'Şüphesiz ki o Süleyman'dandır ve muhakkak ki o, Rahman ve Rahîm olan Allâh'ın adıyladır' âyet-i kerîmesinin hakkı için bana imdat edin. Çabuk davranın! Acele edin! Şu anda yetişin!"

4) Bir kimse bu sûreyi kırk bir kere okursa, isteği ne olursa olsun gerçekleşir.

5) Her kim bu sûre-i şerîfeyi aralarında asla konuşmamak kaydıyla kırk bir kere okuduktan sonra aşağıda yazılı olan duayı da okursa, uyusa bile rızkını başının altında bulur (isteklerine ve rızık genişliğine bu nispette kavuşur). Dua şöyledecidir:

«اَللّٰهُمَّ إِنْ كَانَ رِزْقِي فِي السَّمَاءِ فَأَنْزِلْهُ وَإِنْ كَانَ فِي الْأَرْضِ فَأَخْرِجْهُ وَإِنْ كَانَ فِي الْبَحْرِ فَأَطْلِعْهُ وَإِنْ كَانَ بَعِيدًا فَقَرِّبْهُ وَإِنْ كَانَ قَرِيبًا فَيَسِّرْهُ وَإِنْ كَانَ قَلِيلاً فَكَثِّرْهُ وَإِنْ كَانَ كَثِيرًا فَهَوِّنْهُ وَبَارِكْ لِي فِيهِ وَارْزُقْنِي مِنْ حَيْثُ أَحْتَسِبُ وَمِنْ حَيْثُ لَا أَحْتَسِبُ رِزْقًا حَلَالاً طَيِّبًا غَدَقًا سَحًّا طَبَقًا مُبَارَكًا فِيهِ حَتّٰى لَا يَكُونَ لِأَحَدٍ مِنْ خَلْقِكَ عَلَيَّ فِيهِ مِنَّةٌ وَاجْعَلْ يَدِي عُلْيَا بِالْإِعْطَاءِ وَلَا تَجْعَلْ يَدِي سُفْلٰى بِالْاِسْتِعْطَاءِ إِنَّكَ عَلٰى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ.»

"Ey Allâh! Rızkım gökteyse onu indir, yerdeyse onu çıkar, denizdeyse su üstüne çıkar, uzaksa yakın et, yakınsa kolay et, azsa çok et, çoksa kolay et ve bereketli et, beklediğim ve beklemediğim her yerden bana helal, temiz, mübârek, bol ve çok rızıklar ihsan et ki; kimsenin bana karşı bir minneti olmasın. Elimi vererek üstte olan el yap. İsteyerek altta olan el yapma! Şüphesiz Sen her şeye hakkıyla gücü yetensin." *(Şeyh Ahmed ed-Dîrebî, el-Mücerrabât, sh:13-14)*

ESMÂULLÂHİ'L-HÜSNÂ

YİRMİNCİ İSM-İ ŞERÎF «اَلْعَلِيمُ» İSM-İ CELÎLİ

İmâm-ı Zerrûk, Mâu'l-'Ayneyn, İmâm-ı Şebrâvî ve **Yûsuf-u Nebhânî** *(Rahimehumüllâh)*ın beyanları vechile; «اَلْعَلِيمُ» ism-i şerîfi "Âlim (her şeyi bilen)" ve "İlimde zirveye ulaşan" manalarına gelir ve bu ism-i şerîf gerçek manada ancak "Bütün ilimler Kendisiyle kāim olan" **Allâh-u Te'âlâ** hakkında kullanılabilir. İlim sıfatı, varlığı vâcip, câiz veya müstahîl (zorunlu, mümkün ve imkânsız) olan bütün mâlûmâtın kendisiyle alâkalandığı mânevî bir sıfattır.

Allâh-u Te'âlâ Kendi zâtını, sıfatlarını ve isimlerini en iyi şekilde sadece Kendisi bilendir.

Allâh-u Te'âlâ olmuş ve olacak şeylerin hepsini bilendir. Nitekim **Allâh-u Te'âlâ** meleklere **Âdem** *(Aleyhisselâm)*ı yaratacağını haber verdiği vakit melekler Kendisine:

﴿أَتَجْعَلُ فِيهَا مَنْ يُفْسِدُ فِيهَا وَيَسْفِكُ الدِّمَاءَ وَنَحْنُ نُسَبِّحُ بِحَمْدِكَ وَنُقَدِّسُ لَكَ﴾

"Orada bozgunculuk yapacak ve kanlar dökecek bir kimseyi mi yaratacaksın?! Oysa biz dâima Sana (övgülerde bulunmakta, ortak, eş ve evlat gibi şanına yakışmayan bütün ayıp ve noksanlardan uzaklığını ifade etmek üzere) **hamdinle tesbîhte bulunmaktayız ve sürekli Seni takdîs etmekteyiz!"** *(Bakara Sûresi:30'dan)* deyince, **Allâh-u Te'âlâ**:

﴿قَالَ إِنِّي أَعْلَمُ مَا لَا تَعْلَمُونَ﴾

"O: '(Âdem'in yaratılıp halîfe seçilmesindeki faydalarla ilgili) **sizin bilemeyeceğiniz şeyleri şüphesiz ki Ben bilmekteyim!' buyurdu."** *(Bakara Sûresi:30'dan)*

Bunun üzerine:

﴿وَعَلَّمَ آدَمَ الْأَسْمَاءَ كُلَّهَا ثُمَّ عَرَضَهُمْ عَلَى الْمَلَائِكَةِ فَقَالَ أَنْبِئُونِي بِأَسْمَاءِ هَٰؤُلَاءِ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ﴾

"O (Allâh-u Te'âlâ)**,** (meleklere Âdem'in üstünlüğünü göstermek için, kepçeye, çanağa varıncaya kadar varlıkların) **isimleri**(ni ve neye yaradıklarını) **tümüyle Âdem'e öğretti.**

Sonra onları (o isimlerin kendilerine takılmış olduğu varlıkları) **meleklere arz etti de: 'İşte şunların adlarını Bana bildirin! Eğer siz** (günahsızlık sıfatınızdan dolayı halîfeliğe daha lâyık olduğunuz fikrinde) **sâdıklar olduysanız** (bunu ispatlamanız gerekir)**!' buyurdu."** *(Bakara Sûresi:31)*

İlimlerinin kāsır (noksan) kaldığı bu noktada âciz kalan melekler bu durumu görünce:

﴿سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ﴾

"(Sana bir şeyin gizli kalması ve hükmüne itiraz olunması gibi şânına yakışmayan bütün noksanlıklardan) **tesbîh** (ve tenzîh) **Sana! Bizim için Senin bize öğretmiş olduğun şeylerden başka hiçbir bilgi yoktur. Şüphesiz ki** (öğrenmekten münezzeh olan) **Alîm de,** (hükmünde yanlış bulunmayan yegâne hikmet sahibi) **Hakîm de Sensin ancak Sen!** (Bu yüzden biz, Senin öğretmene muhtacız)**"** *(Bakara Sûresi:32)* dediler.

Allâh-u Te'âlâ'nın ilmi her şeyi kuşatmıştır. Var olan şeyleri bilmesinin yanı sıra yaratılmayan şeyleri ve onların niye yaratılmadığını da bilir ki Kendisi bu konuda:

﴿لَوْ كَانَ فِيهِمَا آلِهَةٌ إِلَّا اللَّهُ لَفَسَدَتَا﴾

"Eğer o ikisinde (göklerde ve yerde) **Allâh'tan başka birtakım ilâhlar olsaydı, elbette o ikisi** (de, kendilerinde yaşayan tüm varlıklar da çoktan) **fesâda uğramış** (ve tümden yıkılmış)**tı.** (Nitekim iki veya daha fazla kişinin yönetimi hiçbir zaman düzenli yürümez. Âlemlerde görülen düzen ise şunu açıkça ifade etmektedir ki; ilâh ancak bir tanedir, bu nedenle de düzeni asla değiştirilememektedir)**"** *(Enbiyâ Sûresi:22'den)* buyurmuştur.

Alîm olan Zat; Kendisinden hiçbir şey gizlenemeyen, uzak-yakın ne varsa Kendisine asla uzak olmayan Zat'tır. Bu ism-i şerîfin sahibi mâlumâttan (bilinen şeylerden) istifâde etmez, bilakis bütün ilimler ve mâlumlar Kendisinden istifâde eder. Yine Alîm olan Zat; ilmi her şeyi kuşatan, hiçbir sır Kendisinden saklanamayan, ilminin miktarını ancak Kendisi bilen, ilminin kemâlinin nihâyeti olmayan Zat'tır.Nitekim **Allâh-u Te'âlâ** yüce Zât'ı hakkında:

﴿عَالِمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ الْكَبِيرُ الْمُتَعَالِ﴾

"(Hislerin idrâk edemeyeceği) **gizliyi de, görüneni de** (hakkıyla) **bilendir,** (O, Kendi büyüklüğü karşısında her büyüğün küçüldüğü bir) **Kebîr'dir,** (kudretiyle her şeye üstün gelen ve yaratıkların sıfatlarından yüce olan bir) **Müte'âl'dir!"** *(Ra'd Sûresi:9)* buyurmuştur. Alîm olan o Zat âlimleri, talebeleri, aklı ve düşünülen her şeyi yaratan, kalplerden geçen gizli düşünceleri bilendir. Nitekim Kendisi bu hususta:

﴿يَعْلَمُ خَائِنَةَ الْأَعْيُنِ وَمَا تُخْفِي الصُّدُورُ﴾

"O (Allâh-u Te'âlâ) **gözlerin** (insanların gafletini kollayıp hırsızlama bir şekilde nâmahreme kasıtlı olarak bakarken yapmış olduğu) **hâinliğini de,** (o sırada baktığı kişinin güzelliğiyle alâkalı olarak) **kalplerin gizlemekte bulunduğu şeyleri de** (hakkıyla) **bilmekte** (ve azâbını takdir etmekte)**dir"** *(Mü'min Sûresi:19)* buyurmuştur.

Her kim **Allâh-u Te'âlâ**'nın "Alîm" olduğunu bilirse her hususta "**Rabb**im beni görüyor" düşüncesiyle hareket eder, her işini **Allâh-u Te'âlâ**'nın ilmine ısmarlar, her işinde O'na güvenip, her hususta Alîm olan O yüce Zât'a yönelir.

Dînî ve dünyevî hususlarda **Allâh-u Te'âlâ**'nın ilmiyle yetinmek cihetinden kulun bu ism-i şeriften nasîbi hakkında **İbni 'Atâillâh** *(Kuddise Sirruhû)* şu açıklamayı yapmıştır:

"İnsanlar seni dinlemez, sana îtibar etmezler veya sana karşı kötü düşünceler içerisinde olurlarsa, sen **Allâh-u Te'âlâ**'nın ilmine, senin bu hâlini bilmesine dayan ve güven. Eğer böyle yaptığın halde işini **Allâh-u Te'âlâ**'nın ilmine ısmarlamak sana kâfî gelip de hâlâ üzüntünü gideremiyorsa, şunu bil ki senin bu hâlin insanların senin hakkında kötü düşünmesinden daha vahim bir durumdur.

Allâh-u Te'âlâ'nın "Alîm" ism-i şerîfiyle şekillenme, bu sıfatıyla hem-hal olma cihetinden kulun bu ism-i şeriften nasîbi ise; kendisinin ilim öğrenmesi ve **Allâh-u Te'âlâ**'nın muhtaç olan kullarına ilim tâlim etmesi (öğretmesi)dir.

Bu ism-i şerîfin hakîkatinin anlaşılması şöyle olur; **Allâh-u Te'âlâ**'nın her şeyi bildiğini anlayan kişinin, **Allâh-u Te'âlâ** bir hüküm icrâ ettiği zaman "O beni biliyor" diye düşünüp, O'nun ilmiyle yetinmesi ve **Allâh-u Te'âlâ**'nın takdirlerine boyun eğici olması gerekir.

Aynı şekilde **Allâh-u Te'âlâ**'dan hakkıyla hayâ etmesi, belâlarına sabretmesi, ikramlarına şükretmesi ve O'na karşı çirkin işler yapmaktan sakınması gerekir. **Allâh-u Te'âlâ** cümlemizi bu ahlak ile mütehallik (ahlâklanıcı) eylesin. Âmîn!

Hazreti Ali *(Radıyallâhu Anh)*dan ilim hakkında şöyle birkaç veciz söz nakledilmiştir:

- İlmin kişiyi azdırması malın azdırmasından daha çok olur.
- İlim seni korur, sen ise malını korursun.
- Mal harcamakla eksilir, ilim ise harcamakla artar.

Ey ilim ehli kişi! Sakın ilminle kibirlenip, böbürlenme! Sakın kendini bir yerlere gelmiş gibi görme, sonra belâya ve musîbete uğrarsın. Şunu da bil ki; ilimlerin en şereflisi **Allâh-u Te'âlâ** ile, O'nun isimleriyle, sıfatlarıyla, âyetleriyle ve hükümleriyle alâkalı olan ilimlerdir.

Hangi bir ilim ki **Allâh-u Te'âlâ**'ya, O'nun yoluna ve razı olduğu şeylere delâlet etmez, o ilimde hiçbir hayır ve kıymet yoktur. Zaten **Allâh-u Te'âlâ**:

﴿إِنَّمَا يَخْشَى اللَّهَ مِنْ عِبَادِهِ الْعُلَمَاءُ﴾

"Kulları içinden ancak âlimler Allâh'tan korkar! (Zira korkmanın şartı; korkulanın kendisini, vasıflarını ve işlerini bilmektir. Dolayısıyla Allâh-u Te'âlâ'dan en çok sakınanlar, elbette ki O'nun Zât'ı, sıfatları ve fiilleri hakkında en çok ilme sahip olanlardır)" *(Fâtır Sûresi:28'den)* buyurmaktadır. Ey **Allâh**! Bizi menfaat vermeyen ilimden ve kabul olmayan duadan koru, muhâfaza eyle. Âmîn!

İmâm-ı Fahrurrâzî ve diğer bazı âlimler *(Rahimehumüllâh)*dan nakledildiğine göre; **Allâh-u Te'âlâ**'nın isimleri tevkîfî olup kıyâsî değildir. Aynı şekilde peygamberler *(Salavâtullâhi Alâ Nebiyyinâ ve Aleyhim Ecma'în)*in isimleri de böyledir.

Bunlar hakkında kullanılan isimlerin müştaklarını (bu isimden türeyen diğer başka isimleri) kullanmak doğru olmaz. Yani:

﴿وَعَصٰى أٰدَمُ رَبَّهُ﴾

"Böylece Âdem Rabbin(in emrin)**e** (kasıtsız da olsa) **isyan etmiş oldu"** *(Tâhâ Sûresi:121'den)* âyet-i kerîmesinde **Âdem** *(Aleyhisselâm)* için «عَصٰى» "İsyan etti" fiili kullanıldığı için **Âdem** *(Aleyhisselâm)*a «عَاصِي» "İsyan eden" denemez.

Yine bunun gibi:

﴿يَا أَبَتِ اسْتَأْجِرْهُ﴾

"(Şua'yb *(Aleyhisselâm)*ın kızlarından biri Mûsâ *(Aleyhisselâm)* için:) **'Ey babam! Sen onu** (koyunlarımıza bakması için) **ücretle tut'** (dedi)**"** *(Kasas Sûresi:26'dan)* âyet-i kerîmesinde geçtiği için **Mûsâ** *(Aleyhisselâm)*a «أَجِيرٌ» "Ücretle tutulan kişi" denemez.

Allâh-u Te'âlâ'nın isimlerinden biri de "Alîm" olduğu için bu ismin kökünden doğan «عَلَّامَةٌ» tâbiri **Allâh-u Te'âlâ** hakkında kullanılamaz. Yani bu esmâ-i şerîfe (mübârek isimler) nasıl bize nakledilmişse öyle kullanılıp, muhafaza edilir. Bu isimlerle aynı kökten diye başka isimler aynı müsemmâya kullanılamaz.

(İmâm-ı Zerrûk, Şerhu Esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:50-51; Muhammed Şebrâvî, Fevâidü'l 'ızzi'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:30-32; eş-Şeyh Mâu'l-Ayneyn, Fâtiku'r-ratk alâ Râtıkı'l-fetk, sh:324; Yûsuf en-Nebhânî, Sa'âdetü'd-dâreyn, sh:506)

«اَلْعَلِيمُ» İSM-İ CELÎLİNİN HAVÂSSI

1) Bu ism-i şerîfi zikretmek kalpleri nurlandırır, kalbe **Allâh** korkusunu yerleştirir, ilmi ve zekâyı artırır.

2) Bu ism-i şerîf **Allâh-u Te'âlâ**'nın has kullarının zikridir. Bu ism-i şerîfi zikretmek seyr-i sülûke yeni başlayanlara çok uygun olur ve bu ism-i şerifte murâkabeye tenbih vardır.

3) Bu ism-i şerîfi zikretmek hikmete ve sırlı ilimlere ulaştırır, ilim ve mânevî mârifet tahsîline (elde etmeye) yardımcı olur.

4) Her kim bu ism-i şerîfi çokça zikrederse **Allâh-u Te'âlâ**'yı hakkıyla bilir.

5) Allâme el-Bûnî *(Rahimehullâh)*ın ***"Şemsü'l-me'ârif"*** adlı kitabında zikredildiği üzere; her kime **Allâh-u Te'âlâ**'nın mânevî sırlarından bir sır kapalı kalır da onun kendisine açılmasını isterse, bu ism-i şerîfi zikretmeye devam etmelidir. Eğer böyle yaparsa isteği geçekleşir ve talep ettiği hususteki hikmete ulaşır.

6) Her kim bu ism-i şerîfi kendisini mânevî bir hal kaplayıncaya kadar mübalâğa sîğasıyla ve nidâ harfiyle başlayarak yani «يَا عَلَّامَ الْغُيُوبِ» şeklinde zikrederse **Allâh-u Te'âlâ**'nın mânevî ricâli (dostları) ile görüşür, kalplerdeki gizlilikler kendisine açılır ve rûhu mânevî urûcatta (yükseliş basamaklarında) nasîbi olduğu makāma kadar yükselir.

7) el-Hâtemî *(Rahimehullâh)*ın ***"Kimyâ-i Sa'âdet"*** isimli kitabında zikredildiği üzere; her kim «عَالِمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ» zikrini her farz namazın ardından yüz kere zikretmeye devam ederse görür gibi îmâna sahip olur.

8) Her kim bu ism-i şerîfi zikretmeye devam ederse **Allâh-u Te'âlâ** ona bilmediklerini öğretir, sözleri hikmet dolar ve ulûm-u şer'iyyeyi (dînî ilimleri) kolaylıkla tahsil eder (öğrenir).

(Yûsuf ibni İbrâhîm, Kazâu'l-hâcât, sh:27-28; eş-Şeyh Mâu'l-Ayneyn, Fâtiku'r-ratk alâ Râtıkı'l-fetk, sh:324; İmâm-ı Zerrûk, Şerhu Esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:51-52, 138, 150; Muhammed Şebrâvî, Fevâidü'l 'ızzi'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsnâ, sh:30-32; Yûsuf en-Nebhânî, Sa'âdetü'd-dâreyn, sh:506; Seyyid Süleyman el-Hüseynî, Kenzü'l-havâs, sh:1/74)

ERBA'ÎN-İ İDRÎSİYYE
ON YEDİNCİ İSM-İ ŞERÎF

«يَا مَنَّانُ ذَا الْإِحْسَانِ قَدْ عَمَّ كُلَّ الْخَلَائِقِ مَنُّهُ، يَا مَنَّانُ»

"Ey iyiliği bütün yaratıkları kaplamış olan, ihsan ve lütuf sahibi! Yâ Mennân!"

BU İSM-İ ŞERÎFİN BÂZI HAVÂSSI

1) Her kimin yüklü miktarda borcu olup fakirleşse, borç alacak kimse bulamaz ve borcunu ödeyemez hâle gelse bu ism-i şerîfi her hangi muayyen (belirli) bir adet olmaksızın çokça okusun.

Eğer böyle yaparsa **Allâh-u Te'âlâ** bu kişinin borcunu öder, ummadığı bir yerden kendisine rızık kapısı açar, asla kimseye muhtaç olmaz, insanlar indinde güvenilir birisi olur ve **Allâh-u Te'âlâ** kendisine bir zenginlik ihsan eder ki, ölünceye kadar bu hal kendisinden zâil olmaz (gitmez).

Ama burada şunu söylemek gerekir ki; böyle yapan kişi bu ism-i şerîfi zikretmeyi terk etmemelidir, yoksa evvelki hâlinden daha çok borca girer. **Allâh** muhâfaza eylesin.

2) Her kim kimya ilmi ile meşgul olup, bu konuda çok kafa yorar ve çok mal harcar da bazı araştırmaları husûsunda başarısızlığa uğrarsa bu ism-i şerîfi kırk gün boyunca sabah namazından sonra bin, ikindi namazından sonra bin ve yatsı namazından sonra da bin kere olmak üzere bir gün ve gecede toplam üç bin kere okursa kimya ilmini çok güzelce öğrenir ve anlayamadığı şekilde bu ilimde mahâret kazanır.

Not: Bu ilimleri yazdığımız kitaplardan biri olan ***"er-Ravzatü's-sündüsiyye"*** isimli kitabın müellifi **Allâme Şeyh Muhammed et-Tûnusî** *(Rahimehullâh)* da kimya ilmiyle uğraştığını, bu ism-i şerîfi târif edilen bu vechile zikrettiğini ve kimya ilmi husûsunda çok başarılar elde ettiğini zikretmiştir.

3) Bu ism-i şerîfi zikredip, faydalarına nâil ve mazhar olmak ismi **Îsâ** olanlara çok münâsip olur.

4) Allâh-u Te'âlâ bu ism-i şerîfi **Ya'kûb** *(Aleyhisselâm)*a indirmiştir ve kendisi bu ismin bereketiyle insanların muhabbetini kazanmıştır.

5) Her kim bu ism-i şerîfi çokça zikretmeye devam ederse ticâretinde çok kâr elde eder, şeref sâhibi olur, **Allâh-u Te'âlâ**'nın ikrâmıyla çocukları ve torunları çok olur, malı artar, **Allâh-u Te'âlâ** yüzünü nurlandırır ve o kişiye hastalık isâbet etmez.

6) Her kim bu ism-i şerîfi güneş doğarken bir kâğıda yazıp üzerinde taşırsa ebediyyen kimseye muhtaç olmaz, mahlûkat indinde îtibar sahibi olur. Bu ism-i şerîfi zikretmeye devam ederse duâsı müstecap (kabul olunan) kullardan olur.

7) Bu ism-i şerîf kişinin kendisinin veya başkasının işlerinin açılması, kazancının ve kârının artması için doksan dokuz gün boyunca dâvet yolu üzere (yani bu vazîfeyle meşgul olurken hayvânî gıda yememek ve günahlardan, özellikle riyâ ve dünyevî maksatlardan sakınmak gibi şartlara riâyet ederek) her gün ve gecede yedi bin kere okunursa okuyan kişi istediklerine kavuşur.

8) Bir yerde yolunu kaybeden kimse bu ism-i şerîfi yedi kere okursa yolunu bulur.

9) Her kimin işleri karman-çorman olup rast gitmez ve kalbî halleri de dağınık bir duruma gelirse bu ism-i şerîfi bir günde doksan dokuz kere okusun, eğer böyle yaparsa **Allâh-u Te'âlâ** işlerini yoluna koyup, kalp dağınıklığını o kişiden izâle eder (giderir).

10) Her kim bu ism-i şerîfi misk ve zâferan (safran)la bir kâğıda yazıp, bu kâğıdı başında taşırsa ticarette kârı artar ve **Allâh-u Te'âlâ** ticâretine bereket ihsan eder.

11) Her kim bu ism-i şerîfi misk, zâferan (safran) ile cam bir bardağa yazıp, bu bardağı ölüyle birlikte kabre koyarsa, o meyyit (ölü kişi) kabrinde sıkıntı görmez.

12) Bu ism-i şerîf baras (alaca) hastalığı olan kişi için aynı şekilde misk, zâferan (safran) ile bir kâğıda yazılıp, hasta kişi bu kâğıdı üzerinde taşırsa **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle hastalığından kurtulur.

13) Bu ism-i şerîf bir kâğıda yazılıp sefere çıkan kişinin eşyaları arasına konulursa, bu kişi seferi müddetince hırsızlıktan korunur.

(Şihâbüddîn es-Sühreverdî, Şerhu'l-esmâi'l-erba'în, Yazma Nüsha, Ayasofya, no:377, verak:112; Ayasofya, no:3358, verak:145; Yazma Bağışlar, no:2773, verak:8; Beyazıd Devlet, no:1256, verak:16; Muhammed ibni Hatîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:241-242; Allâme Şeyh Muhammed et-Tûnusî, er-Ravzatü's-sündüsiyye fi'l-esmâi'l-İdrîsiyyeti's-Sühreverdiyye, sh:27-29)